Luanne Rice

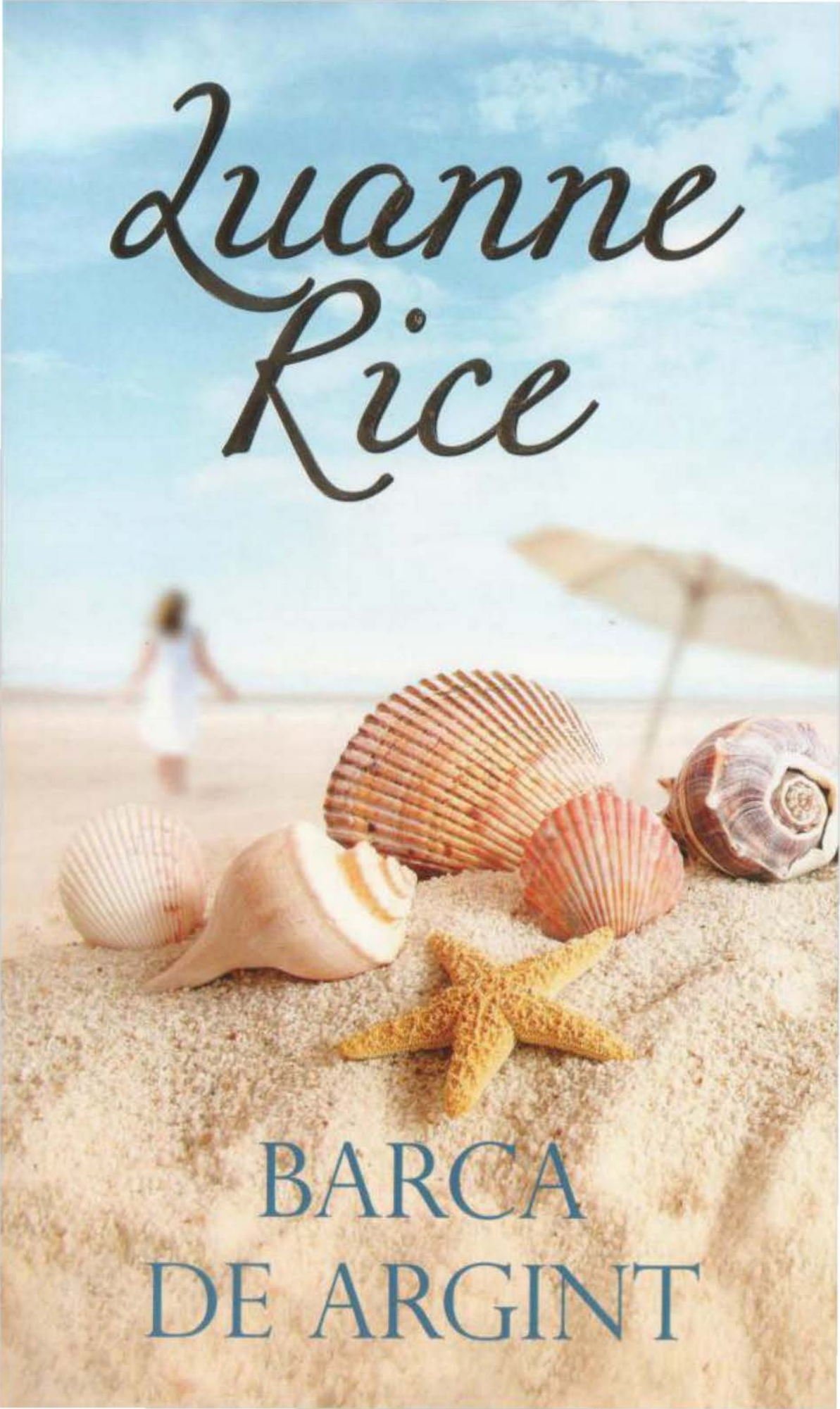

BARCA DE ARGINT

The Silver Boat
Luanne Rice
Copyright © 2011 Luanne Rice

Lira, parte a Grupului Editorial Litera
O.P. 53; C.P. 212, sector 4, Bucureşti, România
tel.: 021 319 63 93; 0752 101 777
e-mail: comenzi@lirabooks.ro

www.lirabooks.ro

Barca de argint
Luanne Rice
Copyright © 2012 Litera
pentru versiunea în limba română
Toate drepturile rezervate

Editor: Vidraşcu şi fiii
Redactor: Diana Calangea
Corector: Cristiana Miu
Copertă: Andrei Gamarţ
Tehnoredactare şi prepress: Ioana Cristea

Descrierea CIP a Bibliotecii Naţionale a României
RICE, LUANNE
Barca de argint / Luanne Rice; trad: Anca Cristina Ilie.
–Bucureşti: Litera Internaţional, 2012
ISBN 978-606-600-896-9
I. Ilie, Anca Cristina (trad.)

821.111(73)-31=135.1

LUANNE RICE

Barca de argint

Traducere din limba engleză
Anca Cristina Ilie

Lira

PARTEA ÎNTÂI

Trei dimineți la rând cu brumă erau semn ca din Scripturi pentru vechii locuitori din Vineyard cum că iarna a luat sfârșit și vine primăvara.

HENRY BEETLE HOUGH

capitolul 1

Darrah McCarthy se așeză pe treptele de granit de la intrarea în casa cu multe coridoare și acoperită cu șindrilă gri a mamei sale, ascultând valurile care se spărgeau de țărm, dincolo de lac. Cu o noapte în urmă fusese furtună, care ridicase în vârtejuri valurile înalte și sălbatice ale oceanului, iar prin deschiderea mare a lacului sărat, ea vedea turnurile înalte de apă gri-verzuie ridicându-se și căzând cu forță, spuma valurilor strălucind în lumina dimineții.

Vântul puternic din noaptea trecută izgonise toți norii, iar cerul devenea, așa cum îi plăcea Deliei să-i spună, de un „albastru fericit". Soarele nu topise încă bruma, care licărea pe zidurile vechi și pe iarba țepoasă, pe crengile liliacului și pe statueta din piatră ce-l înfățișa pe Buddha, aflată în grădina de verdețuri. Bătrânele pisici ale mamei ei se furișau înapoi acasă după o noapte petrecută ascunse în hambar și păreau smotocite, mititele și trecute.

– Ce-ați prins? întrebă ea.

O ignorară, ca de obicei, și se frecară de ușa din plasă, cerând să fie lăsate înăuntru, iar smocuri de blană gri rămaseră prinse în ochiurile plasei. Darrah le lăsă să intre, ridicându-se și rotind de mânerul ușii din spatele ei. Când cele cinci pisici intrară, Scup, labradorul negru al mamei sale, se strecură afară. Dădu un ocol rapid curții, lăsând urme de lăbuțe prin stratul de brumă, iar apoi veni să se așeze lângă ea, pe trepte, stând rezemați unul de celălalt.

Scup își vârî botul în palma ei. Era atât de slab, încât Darrah putea să-i simtă sub degete șira spinării. Îl mângâie ușor, iar câinele începu să latre. Îi promisese o plimbare

cu mașina. Se ridică în picioare și își pipăi buzunarele vestei ca să se asigure că are cheile de la mașină la ea.

Nu încuiau niciodată această casă, numită Daggett's Way, spiritul familiei Daggett, cu multe secole înainte de nașterea lui Dar, iar ea nu încuia niciodată Hideaway, căsuța ei galbenă de pe plajă, refugiul aflat în capătul vestic al proprietății de șase hectare a familiei sale, pe țărmul Oceanului Atlantic, în Chilmark, Massachusetts.

Deschise portiera din spate a mașinii sale Subaru break de culoare turcoaz, îl lăsă pe Scup să urce și inspiră aerul proaspăt. Narcisele galbene erau gata să înflorească în pâlcuri prin toată curtea și pe la colțurile casei cu șindrila roasă de vreme; în vârfurile crengilor de liliac începuseră deja să apară mugurași. După o iarnă lungă și rece pe Insula Martha's Vineyard, în sfârșit venise luna aprilie. Darrah își simți mâinile înghețate, așa că închise portiera și își vârî mâinile în buzunare. Tremura, iar cauza nu era numai răcoarea dimineții.

Cunoștea prea bine această senzație, de când avea doisprezece ai; tot ce conta în viața ei era gata să dispară. Nu fusese cu-adevărat pregătită pe-atunci, dar acum mici semne de avertizare îi apăreau la tot pasul: facturi, termene-limită, contracte, apeluri constante și nedorite și e-mailuri de la Island Properties.

Urcându-se în mașină, descoperi că Scup sărise pe locul pasagerului din dreapta. Se uită în ochii lui adânci și căprui și se întrebă dacă el presimțea schimbarea iminentă. Câinele văzuse cutiile pe care le tot strânsese de la magazinele Alley's și Chilmark.

Ieși cu mașina de pe alee pe South Road și își dădu seama că era prea devreme ca să meargă să aștepte feribotul. O luă la dreapta, trecând pe lângă cimitir și conduse pe șoseaua mărginită de un zid de piatră și de un rând de stejari, observând soarele care se ridica deasupra copacilor. O mașină venea spre ea, îndreptându-se spre vest – un alt

localnic care rămânea și iarna pe insulă. Își făcură cu mâna în semn de salut. Intră în parcarea de la Alley's și cercetă camionetele în căutarea celei a lui Andy Mayhew. Iat-o, de un alb murdar, cu un braț cu scripete în spate și cu logoul pictat pe ușă.

Urcă scările de la intrare și se uită după Andy, dar nu-l văzu, în schimb îi salută pe toți cei care se aflau acolo și-și beau cafeaua. Oprindu-se la panoul cu anunțuri, luă la mână toate bilețelele și cărțile de vizită până când găsi o notiță scrisă pe un carton mai gros, ce purta în relief însemnul heraldic al familiei Harrison Thaxter. Așa comunicau ei.

Când vin fetele? scrisese el pe dosul cărții de vizită, cu un stilou.

Luând creionul agățat cu o sfoară de panou, scrise la rândul ei:

Astăzi!

Apoi, pentru că nu știa când avea să citească răspunsul, adăugă: *(Vineri, 9 aprilie)*.

–Când o să-și ia și el un telefon? zise Andy, oferindu-i o cană aburindă de cafea neagră.

–Când o să-și ia și el o casă? întrebă la rândul ei.

Chicotiră amândoi. Harrison, Surorile McCarthy, Andy și un grup restrâns de prieteni crescuseră aici – mai întâi veniseră vara pe insulă, iar apoi unii dintre ei deveniseră localnici.

–Te simți bine? întrebă Andy apropiindu-se, iar brațele li se atinseră.

–Da, spuse ea. Mă duc să le aștept pe surorile mele. Abia aștept.

–Ești sigură? insistă el.

Era înalt, creștetul capului ei abia dacă îi atingea bărbia.

–Foarte sigură, îi răspunse ea, zâmbindu-i larg, de parcă n-ar fi vorbit deja despre asta cu o seară în urmă,

de parcă așternuturile ei n-ar fi păstrat încă fierbințeala trupurilor lor. O să fie greu să lăsăm în urmă toate astea.

–Nu trebuie să... începu el.

–Mulțumesc, Andy, i-o reteză ea, ducând un deget la buzele lui.

–Vrei să vin cu tine? întrebă el.

Ea scutură din cap.

–Ai de reparat un zid de piatră.

–Am găsit niște granit frumos, acoperit cu licheni, spuse el. Vrei să vii să vezi mai târziu?

–Am să încerc, îi promise ea. O să petrecem următoarea perioadă între noi, surorile.

El vru să spună ceva, dar se opri.

–Ce? îl întrebă ea, dar el clătină din cap.

–Ne vedem diseară, spuse el.

Își atinseră palmele, iar apoi ea o porni înapoi spre automobil. Coborî geamul în timp ce ieșea în marșarier din parcare. Lăsă aerul rece să intre în mașină, sorbind în același timp din cafea.

Darrah ajunse la Vineyard Haven exact la timp ca să vadă feribotul de la ora nouă ocolind capul West Chop și strecurându-se spre port. Pescărușii țipau, rotindu-se deasupra punții superioare. Indiferent de momentul din an, mereu simțea bucuria așteptării atunci când zărea feribotul apropiindu-se. Putea fi oricine la bord – dar de data asta era sigură că aveau să fie Rory și Delia.

Sări afară împreună cu Scup și rămase în picioare lângă mașină. Feribotul *Island Home* scârțâia și scrâșnea, troncănind înainte și-napoi printre uriașii piloni de lemn măcinați de intemperii. Se auzi zgomot de lanțuri când feribotul aruncă ancora. Darrah se uită cu atenție în mulțime, cu inima bătându-i să-i sară din piept.

Începură să descarce vehiculele. Își ținu răsuflarea. Acesta era cel mai nou feribot al celor de la Steamship Authority. Darrah stătuse împreună cu surorile și mama

ei pe puntea feribotului, ascultându-i pe Carly Simon, pe fiul acesteia Ben Taylor, pe Kate Taylor și pe alții care voiseră să ureze bun venit noului feribot. Darrah desenase scena și i-o dăduse căpitanului. Acesta o măgulise, căutându-i semnătura:

–Un tablou original de Darrah McCarthy, spusese el. Fiicelor mele nu le va veni să creadă!

–Spuneți-le că le voi desena pe ele pe punte data viitoare.

–Ooo, se mirase el. Asta sună a promisiune.

–Chiar este, spusese ea și se ținuse de cuvânt, surprinzându-l pe căpitan și pe copiii acestuia într-o scenă din următorul ei roman grafic.

Iar acum, iat-o pe Delia, la volanul mașinii sale Volvo break verde, făcând semn cu mâna pe geamul deschis. Darrah îi făcu și ea semn, observând-o pe nepoata Deliei, Vanessa, ridicându-se să vadă pe geam de pe bancheta din spate, și își dădu seama că Rory și copiii ei nu se aflau în mașină.

Darrah o urmă pe Delia până la un loc mai larg unde aceasta opri, bagă capul în mașină și își îmbrățișă sora mai mică. Se legănau și parcă nu mai voiau să-și dea drumul una alteia din brațe. Vanessa ținea o păpușă la încheietura brațului și țipa:

–Bunăbunăbunăbună!

–Bună, Vanessa! o salută Darrah. Bună, bună! Unde este Rory?

–Oh, Doamne, zise Delia. Sunt trează de la ora trei dimineața și am nevoie de multă cafea înainte să încep să povestesc despre asta. A vrut să vină cu mașina ei. Putem să mergem acasă și o să-ți povestesc pe urmă? Ai auzit de Pete? Oh, lasă asta acum. Hai să mergem și vorbim acasă.

–Desigur, spuse Darrah.

Își ținea sora de mână și nu voia să îi dea drumul sau să iasă din mașina acesteia. Însă Scup aștepta și blocau traficul, așa că o sărută pe Vanessa și alergă înapoi la mașina ei.

Delia Monaghan o luase înainte. Vorbea cu Vanessa și îi arăta locurile pe unde treceau.

–Acolo locuiește, vara, prietena mea cea mai bună, Amy, iar acela este stejarul cel bătrân – vezi crengile acelea mari, care coboară până la pământ și se ridică din nou – toți ne cățăram în el, iar acela este golful în care tăticul tău pescuia crabi și heringi.

–Tati! spuse Vanessa.

Delia îi întâlni privirea în oglinda retrovizoare și îi zâmbi.

–Da! Tăticul tău!

Conduse mai departe și totul fu bine până trecu de cimitirul Chilmark; aruncându-și privirea pe deal, încercă să vadă piatra de mormânt a mamei sale. Aproape că se revedea, împreună cu surorile ei și jumătate din locuitorii insulei, stând acolo în lumina de octombrie. Sezonierii se întorseseră la Vineyard și, împreună cu rezidenții insulei, se adunaseră ca să-și ia la revedere de la Tilly McCarthy. Toată lumea era acolo, în afară de Pete.

–Oh, mamă! oftă Delia.

Înmormântarea fusese ultima ocazie când le văzuse pe surorile ei. De obicei se adunau pe insulă de Ziua Recunoștinței și de Crăciun, dar sărbătorile fără mama lor, adăugate la realitatea lucrurilor ce-aveau să urmeze, fuseseră prea mult pentru ea și nu putuse suporta; serba fiecare în felul ei.

Delia își petrecuse sărbătorile alături de soțul ei și de nepoată – mama Vanessei avea numai optsprezece ani și era însărcinată din nou cu copilul altui bărbat, astfel că profita de orice ocazie ca s-o lase pe Vanessa la Delia.

Rory își petrecuse sărbătorile alături de cei trei copii și fără soțul ei.

Darrah probabil că fusese împreună cu Andy Mayhew; Delia nu prea înțelegea această relație. Legătura lor ținea de-o veșnicie, dar nici nu se mutau împreună, nici nu se căsătoreau cu altcineva.

Delia își adună gândurile înainte de a intra cu mașina pe aleea din fața casei mamei sale. Vederea clădirii mari o umplu de dor și o făcu să se gândească la copilărie – atât la propria copilărie, cât și la cea a lui Pete, iar acum, la copilăria Vanessei. Parcă o și vedea pe mama, înaltă și încăpățânată, îmbrăcată în blugi tociți și o cămașă de pânză, cu părul alb într-o tunsoare scurtă, practică, sub șapca de vară cu cozoroc alb.

Ce mamă bună fusese... Practic își crescuse copiii singură, după ce tatăl lor le părăsise. Toată situația fusese năucitoare și devastatoare pentru întreaga familie, dar Tilly McCarthy încercase mereu să le mențină moralul ridicat. Cămășile de pânză în culorile plajei – albastru ca marea și cerul, verde ca papura, portocaliu ca apusul soarelui, roz aprins ca trandafirii de pe plajă – acele culori goneau întunericul din casa lor, le făcea pe fete să creadă, cel puțin câteodată, că viața era frumoasă și strălucitoare.

Inventa ocazii speciale, magice. Fetele coborau pentru micul dejun și găseau indicii pe masă. Steluțele decupate însemnau că în acea seară urmau să meargă pe plajă, să întindă pături pe nisipul rece și să se uite pe cer ca să învețe constelațiile și să vadă stelele căzătoare.

Trei pensule legate cu funde din frunze de papură indicau că plănuise o expediție artistică; își încărcau echipamentul în mașină și găseau un golfuleț, o mlaștină sau o colină. Își scoteau șevaletele, blocurile de desen comandate de la Sennelier din Paris, cutiile cu acuarele Winsor & Newton în miniatură pentru fiecare, se așezau și pictau *en plein air*, o versiune feminină a Impresioniștilor

la sfârșit de secol douăzeci. Numai Darrah se ținea de pictură; Delia și Rory se plictiseau și treceau la altceva, începeau să exploreze împrejurimile. Mama lor nu se supăra, atâta vreme cât toată lumea se distra.

– Am ajuns, spuse Delia, desfăcând centura de siguranță de la scăunelul Vanessei.

Darrah veni la ea și se îmbrățișară îndelung.

– Bună, Vanessa! spuse Darrah.

– Plajă! exclamă Vanessa.

– Da, o să mergem în curând și la plajă, zise Delia.

Bucătăria era rece, așa că Darrah vârî câțiva bușteni groși în sobă. Delia se uită împrejur. Când veneau ca să deschidă casa în fiecare an de Ziua Eroilor, trebuiau să strângă pânzele de păianjen de pe la colțuri, fecale de șoareci și coji de ghinde scăpate de veverițe pe hornul casei. O dată găsiseră un schelet întreg de pește în șemineu și nu-și putuseră imagina decât că un vultur scăpase peștele deasupra casei lor și acesta nimerise chiar pe horn.

– Oh, Doamne! zise Delia, mergând s-o îmbrățișeze pe Darrah, care făcea cafea în bucătărie.

Sora ei mai mare părea slabă, aproape scheletică; mereu fusese așa, de parcă ar fi fost adepta unui fel de ascetism ascuns. Delia părea grasă pe lângă ea, cu talia plină. Se trase deoparte și dintr-odată se simți mai slabă.

– Nici nu-ți imaginezi cât de mult am așteptat să stăm așa de vorbă! Telefonul pur și simplu răpește plăcerea discuției.

– Știu, spuse Darrah punând doi biscuiți tradiționali irlandezi într-o tigaie.

Soba trosnea pe măsură ce se încălzea.

– Mama n-a cedat niciodată în fața cuptorului cu microunde pe care i l-am cumpărat, spuse Delia.

– Îi plăcea să păstreze lucrurile vechi și originale cât mai mult timp, admise Darrah.

–Oh, draga de mama! se emoționă Delia. Încerca să aibă totul sub control și să-și mențină și un bun echilibru în viață. Imaginează-ți cum e să fii prinsă la mijloc între bunica, cu felul ei englezesc de-a fi, și tata, care parcă nu a lăsat niciodată în urmă ținutul Cork.

–Da, o aprobă Darrah cu ochii la Vanessa, care își strângea păpușa în brațe și se juca cu Scup pe podea. Veneam mereu aici și eram fetițele sărace într-o lume cu sânge albastru.

Delia râse. Scup se apropie de ea dând din coadă, iar ea se aplecă să-l mângâie.

–Păduchiosule bătrân! îl alintă ea. Sărmana lui coadă nu mai are nici un fir de păr rămas. Ce-o să facem cu el?

–O să păstrez câinele și pisicile, spuse Darrah.

–Unde anume? întrebă Delia.

–Mă gândesc la asta. Unde e Rory?

–Vine cu un feribot mai târziu, spuse Delia. Ceva în legătură cu Jonathan.

–O să vină când poate, spuse Darrah după care luă o pauză. Povestește-mi despre Pete.

Delia închise ochii și-și aminti ziua în care, cu doi ani și jumătate în urmă, îl condusese pe Pete, singurul ei copil, la aeroport. Abandonase școala la American University în mijlocul semestrului. Delia și Jim pierduseră taxa de școlarizare pe care o plătiseră deja, iar Jim se simțea trădat și era furios. Pete petrecuse trei veri la rând mergând la pescuit de crabi cu luntrașii lângă Kent Island, în Golful Chesapeake. Dar după ce-și abandonase studiile a hotărât să-și caute norocul la pescuit în Alaska. Se câștiga bine, spunea el. Avea să le dea înapoi părinților banii pe care îi pierduseră pe taxele școlare. Ea l-a crezut; niciodată nu se îndoise de adevărul spuselor fiului ei. Dar la două zile după ce el zburase la Anchorage, un șerif venise la ei acasă chiar lângă Annapolis, aducând

cu el o citație de la tribunal pentru Pete, căruia îi fusese intentat un proces de paternitate.

–Pierde tot timpul ăsta prețios alături de Vanessa, spuse Delia. Fetița are aproape doi ani.

–Știu, confirmă Darrah, punând pe masă cănile cu cafea.

–Vorbești cu el? întrebă Delia, apucând cana din fața ei, aproape cerșind răspunsul.

–Mă sună uneori.

–Și pe mine mă sună, zise Delia. Acasă, când știe că sunt la muncă, și la muncă, atunci când știe că sunt acasă. Nu suportă să discute cu mine.

–Nu e vorba de tine, încercă s-o liniștească Darrah. Nu se suportă pe sine însuși.

–Fiul meu este tocmai în Alaska, pescuiește pe vreme rea... numai atunci poate să se urce pe o barcă. Pescarii de acolo sunt foarte suspicioși în legătură cu cei din afară.

Păstrară liniștea o vreme; Darrah se gândea la pericolele furtunii, la ce se putea întâmpla cuiva care se afla pe o barcă, pe mare, pe o astfel de vreme. Delia nu se putea îndepărta de trecut; o făcea să se teamă până și în gânduri și în vise.

–Sunt traulere mari, cu carenele solide, de oțel, se auzi Delia spunând.

–Asta e bine. Probabil că și ei țin la propriul teritoriu, ca și pescarii de aici, spuse Darrah. Și ca luntrașii din golf, nu-i așa?

–Știu, dar îmi fac griji pentru el, ca nu cumva să-i fie frig și foame. Câștigă bine atunci când vreun căpitan este disperat să găsească echipaj și îl ia și pe el – dar nu poate să se bazeze pe asta. Mă tem pentru el atunci când este pe vreun pescador – și aproape la fel de tare atunci când nu este. E la doar un pas de șomaj. Uneori mă gândesc că poate nu vrea să muncească pentru ca statul Maryland să nu îi ia banii pentru creșterea copilului.

Darrah își trase scaunul mai aproape.

–Își dă și el seama de toate astea, spuse Darrah. Nu îi iau apărarea, dar știu că o să-și revină. Are prea mult din tine ca să mai continue să facă asta multă vreme.

Delia clătină din cap cu putere.

–Ești cea mai responsabilă persoană pe care o cunosc, insistă Darrah.

–Plicticoasă, vrei să spui.

–Niciodată, negă Darrah. Doar serioasă și bună.

Venind din partea surorii ei mai mari – calmă, zveltă, neconvențională –, descrierea i se părea plictisitoare ca naiba. Dar îi zâmbi lui Darrah, ca s-o facă să creadă că a acceptat complimentul.

Nici una dintre ele nu-l pomenise pe tatăl lor sau periculoasa lui călătorie pe mare. Nici nu era nevoie să facă asta, pentru că povestea era vie în sufletele lor, le făcuse să fie ceea ce erau. Ori de câte ori Delia deschidea unul dintre romanele grafice ale lui Darrah, vedea exact cât de bântuite le fuseseră viețile. Darrah exprimase suficient de bine misterul pentru toate cele trei surori.

Acum veniseră să facă ordine și să strângă lucrurile din casa familiei, iar Delia se întreba ce surprize aveau să găsească, ce rămășițe de dovezi de dragoste, pierdere, precum și marea întrebare care rămâne în urma tuturor acestora.

Darrah aproape că se vedea pe plajă, împreună cu surorile ei și cu micuțul Pete: primul nepot al mamei lor, primul ei nepot. Construiau castele, se jucau în apa mică de la mal, îi arăta cum să folosească lopețica și găletușa de plastic, deschidea umbrela de soare pentru ca băiatul să poată trage un pui de somn la umbră. În vara în care împlinise doi ani, l-au dus pe Caii Înaripați la Oak Bluffs și apoi să ia o înghețată de la Mad Martha, în Edgartown.

Jim, soțul Deliei, venea foarte rar la Vineyard; i se părea un loc prea snob și prefera să rămână acasă.

Când Pete s-a făcut mai mare, Darrah și surorile ei l-au învățat să înoate. Când avea treisprezece ani, Darrah și Andy l-au ajutat să prindă primul val pe o placă mare. I-au arătat cele mai bune locuri pentru surfing la răsărit și la apus de soare, l-au privit prinzând primul biban cu dungi. Harrison l-a primit la bordul bărcii lui de pescuit Hatteras Sportfish, astfel încât Pete a putut să intre în turneul de pescuit de lufar, l-a învățat să facă noduri speciale, i-a arătat cum să navigheze pe barca familiei Herreshoff 12.

Pe atunci, Pete era pregătit să participe la cursele clubului de iahting și își găsise niște prieteni cu o barcă cu vele Rhodes 19. Darrah fusese foarte încântată când Pete a recunoscut că nici cursele, nici clubul de iahting nu erau pentru el; îi plăcea mai degrabă să se lase purtat de vânt, fără să se preocupe de competiție sau de cine are cel mai scump echipament.

Ca o mătușă responsabilă, Darrah considera că era de datoria ei să îi lase moștenire plaja, natura și lucrurile legate de mare pe care ea le iubise mereu. Multe dintre acestea le moștenise și ea de la tatăl ei, și îi povestise nepotului despre Mike McCarthy, ce tată minunat fusese și ce priceput constructor de bărci. Avea mereu mâinile aspre și crăpate, iar Darrah era mândră de cât de iscusit și de muncitor era.

Mergând cu reveriile ei și mai în urmă, la vara în care avea unsprezece ani, Darrah se vedea pe sine, împreună cu părinții, pe plajă. Se vedea pe sine, alături de surorile ei, făcând surfing pe creasta valurilor lungi, înotând cu mama lor iar și iar, încântată de fiecare val care le purta până la marginea nisipului alb. Tatăl ei, obișnuit cu coastele stâncoase din sud-vestul Irlandei, voia să intre repede în apă ca să-și salveze fiicele de fiecare dată.

Rămâneau fără apă de băut, complet înfrigurate, și stăteau întinse pe păturile așezate pe dunele de nisip, unde soarele le prăjea și vântul era ținut departe de iarba de pe plajă. Mama le invita la picnic și se aruncau asupra coșului, devorând mâncarea. Îi plăcea la nebunie să-și vadă părinții unul lângă celălalt pe șezlogurile joase de plajă: mama lor se simțea perfect în elementul ei, iar tatăl lor era stângaci în șort de înot și cu ochelari de soare, ca și cum ar fi preferat să fie în salopetă și cizme, șlefuind o placă de lemn și unind-o cu următoarea pe barca pe care tocmai o construia. Darrah adora faptul că mama lor încerca să îl învețe pe tata să se relaxeze.

Familia McCarthy trăia între două lumi. Când coborau de pe feribot lăsau în urmă una dintre vieți și intrau în alta. Pe timpul anului școlar, în căsuța lor din Noank, Connecticut, Darrah o vedea pe mama ei prefăcându-se că nu crescuse într-o familie bogată și încercând să se obișnuiască treptat cu rezolvarea problemelor legate de cheltuielile casei și pregătirea prânzului pentru fete și soțul ei. Dar când venea vara și se întorceau în vila cea mare de pe malul lacului sărat, cu terasa largă și cocktailuri la apus de soare, atunci își recâștiga semeția. Darrah și surorile ei i se alăturau vesele, ca și tatăl lor, din propriile motive.

Darrah, surorile ei și prietenii lor cei mai apropiați mergeau cu bicicletele peste 30 de kilometri până în Edgartown. Își petreceau acolo ziua navigând pe bărcuțe cu pânze, și dacă se făcea prea târziu, mama lor venea să le ia, cu tot cu biciclete, cu mașina. Mergeau la Menemsha, vorbeau cu băieții de pe bărcile de pescuit, mâncau sendvișuri cu homar pe docuri. În zilele ploioase, se îngrămădeau sub acoperișul verandei și învățau cum să facă și să repare velele bărcilor cu ajutorul sforilor cerate și folosind piele de la manșoane vechi, sporovăind întruna.

Serile de dans de la Community Center erau plăcute, sălbatice și romantice. Cânta o formație locală și toată lumea dansa. Darrah își amintea cum îi bătea inima, intensitatea dansurilor lente în compania lui Andy, cu trupurile lipite unul de altul, aproape ținându-și răsuflarea, vrând să nu se mai termine niciodată. Dar mereu se termina – se termina dansul și venea vremea să meargă acasă. Darrah voia mereu ca fericirea să dureze, dragostea și lucrurile bune să rămână neschimbate, dar primise o dovadă timpurie că niciodată nu se întâmpla așa.

În anul în care împlinea doisprezece ani, viața lui Darrah, așa cum fusese până atunci, luase sfârșit. Corpul ei continuase să se miște, însă spiritul ei zburase departe, după tatăl ei. Părinții ei se despărțiseră în acea iarnă, iar în vara următoare el a plecat spre Irlanda pe o barcă pe care o construise cu mâinile lui. A sunat o dată acasă dintr-un port din Kerry, iar apoi a dispărut undeva dincolo de coastele abrupte și stâncoase dintre Capul Dunmore și districtul Cork.

Numai Darrah îl urmărise cu privirea pe tatăl ei plecând, în lumina limpede de după o furtună, și, ca și cum ar fi fost gardianul acestuia, multă vreme a simțit că era vina ei că el nu s-a mai întors.

Mama lui Darrah a încercat s-o liniștească, legănând-o într-una dintre nopțile cu cele mai rele coșmaruri. I-a explicat ceea ce Darrah știa deja: că tatăl ei venise la Vineyard pe când era un tânăr în căutarea unui teren pe care bunicul lui irlandez pretindea că îl moștenise, că era dreptul său prin naștere. Se îndrăgostise și se însurase cu mama lor, avuseseră copii, petrecuse ani întregi construind bărci, dar nu uitase niciodată motivul inițial pentru care venise la Vineyard.

– Iubita mea, îi spunea mama, tatăl tău era bântuit de ceva dinlăuntrul său. Știi ce înseamnă asta?

Darrah asculta și nu voia să recunoască faptul că știa ce înseamnă.

–Un sentiment atât de puternic, încât începea să fie pentru el mai important decât orice altceva pe lume.

–S-a întors în Irlanda ca să scape de noi? întreba Darrah.

– Nu, răspundea mama. Dimpotrivă. Avea ideea asta că dacă merge în Irlanda și se întoarce cu dovada proprietății asupra pământului, atunci asta ne va face să-l apreciem mai mult, să-l iubim mai mult.

–N-aș putea să-l iubesc niciodată mai mult decât îl iubesc deja, spunea Darrah, însă mama nu-i mai răspundea.

Poate că dragostea lor fusese deja pusă prea mult la încercare; resentimentele și încăpățânarea lui o îndepărtaseră. La numai doisprezece ani, Darrah își dădea seama de felul în care apropierea dintre părinții ei se risipea, asemenea plajei mâncate de furtunile iernii, în ultimul an.

Darrah își dăduse seama ce însemna „bântuit". Și-l amintea pe tatăl ei mergând pe proprietatea care aparținea soacrei lui. Darrah mersese cu el de atâtea ori, explorând toate cele șase hectare, de la gardul de grozamă cu flori galbene din partea de răsărit, până la coliba galbenă, numită Hideaway, din marginea de apus. Mergeau pe jos de la South Road până la marginea lacului sărat, căutând însemnele și stâlpii lăsați de inginerii topografi.

–Cum arată? îl întreba ea, mergând alături de el.

– O linie oblică pe un bolovan, un țăruș de fier sau poate o piatră de granit.

–Și ce rol au acestea?

–Marchează locul în care se termină proprietatea unei persoane și începe cea a altei persoane.

–Dar tot terenul acesta este al bunicii, de ce căutăm aici? întreba Darrah.

–Pentru că nu știi niciodată peste ce poți să dai.

Ea ridica privirea, speriată de intensitatea din privirea lui.

–Eu sunt un nimeni, spunea el. Un constructor de bărci. Dar aici este o comoară, Darrah. Direct de la strămoşii noştri, un pământ acordat chiar de regele Angliei.

–Tată, tu eşti irlandez, spunea ea, iar asta îi aducea un zâmbet amar pe faţă.

–Exact.

Sentimentele prea puternice o copleşiseră şi, după acea plimbare împreună cu tatăl ei, a apărut Dulse.

capitolul 2

Rory McCarthy Chase se îndrepta acum spre feribotul de prânz, dar i se părea din ce în ce mai puțin posibil să îl prindă. Pornise târziu la ora șapte dimineața, condusese pe I-95 de la Old Lyme, Connecticut, știind că n-avea cum să se mai întâlnească cu Delia la vaporul de la ora nouă. Îl sunase pe Jonathan la ora unu noaptea, pierzând orice speranță că avea să mai poată adormi la loc.

–Vino cu noi, îi spusese ea, ca și cum ar fi fost o conversație normală, la o oră foarte politicoasă. La Vineyard a început totul între noi doi. Hai să mergem acolo, s-o luăm de la capăt, să uităm tot ce s-a întâmplat.

–Rory, răspunsese el, cu o voce guturală și amețit încă de somn, te cunosc. Nu poți să uiți ce s-a întâmplat. Te doare prea tare.

–Măcar recunoști.

–Înțelegi ce vreau să spun?

–Nu, e târziu, sunt doar obosită...

–Nu trebuie să conduci mâine?

–Du-ne tu cu mașina, îi ceruse ea. Așa am procedat mereu. Tu conduceai, iar eu mă jucam diverse jocuri cu copiii. O să le lipsești foarte tare. Cum putem să mergem fără tine?

–Rory, murmurase Jonathan încet, deja treaz acum. Suntem despărțiți. Eu încă... Eu încă țin la tine. Dar sunt cel care te-a rănit și nu pot să fiu în același timp și cel care te liniștește. Du-te acolo, petrece-ți timpul cu surorile tale. Lasă-i pe Sylvia, Jenny și Obadiah să se distreze pe plajă, să se joace cu Vanessa. Lasă-le pe mătușile lor să îi răsfețe. Și pe tine la fel, bine?

–Chiar o iubești? vrusese Rory să afle.

–Alys n-are nici o legătură cu asta, subliniase Jonathan. Dar da, o iubesc.

Rory lăsă să-i scape un geamăt. Închisese telefonul și se întinsese în pat, analizând fiecare cuvânt pe care și-l spuseseră, și de ce Jonathan își pierduse mințile, și cum era ea convinsă de faptul că el se îndrăgostise de cineva mai tânăr doar din cauza problemelor financiare pe care le avuseseră odată cu căderea pieței de artă, și cât de fragil este egoul masculin, și cât de tristă era toată povestea asta, și cât de mult îl iubea încă, și cât de tristă era *povestea asta*. În jur de ora patru dimineața căzuse într-un somn chinuit.

În sfârșit, se aflau pe șosea, după ce luaseră un mic dejun rapid la Niantic Burger King. Traficul pe I-95 era destul de lejer și imediat ce o luară pe I-195 în Providence, autostrada se întinse în fața lor străjuită de pini, umplând mașina de mirosul puternic care îi amintea mereu lui Rory de vacanțele cu familia. Chiar înainte ca Jonathan...

–De ce n-a venit și tati? întrebă Jenny, după ce se chinuise să țină întrebarea în ea mai bine de o oră.

–Păi... începu Rory.

–Pentru că este cu Alys acum, răspunse Obadiah în locul mamei.

–O urăsc, sări Jenny.

–Iubito, nu spune „urăsc", îi zise Rory.

Ținea mâinile strânse pe volan, aplecându-se înainte, de parcă asta i-ar fi putut duce mai repede la vapor. Își amintea misterele despărțirii propriilor părinți – nimeni, cu atât mai puțin catolicii irlandezi sau britanicii de sânge albastru, nu discutau astfel de lucruri pe-atunci. Dar mama lor fusese atât de bună cu fiicele ei, ajutându-le să treacă peste toate astea cât mai ușor. La asta aspira Rory.

–Tatăl vostru vă iubește încă, spuse Sylvia. Asta contează.

Rory îi aruncă Sylviei – cel mai înțelept și cel mai mare dintre copiii săi, din prima ei căsătorie, chiar și aceea doar o reacție la una dintre repetatele despărțiri de Jonathan – o privire recunoscătoare în oglinda retrovizoare.

– Dar o iubește pe Alys mai mult, insistă Jenny. Căci altfel, ar fi cu noi.

– Despărțirile n-au nici o legătură cu copiii, spuse Sylvia, iar Rory își recunoscu propriile vorbe, spuse cu mult timp în urmă.

– Așa este, confirmă Rory. Tati vă iubește la fel ca întotdeauna și vă va iubi mereu.

Făcu un efort fantastic să le zâmbească în oglinda retrovizoare în timp ce conducea, ca să le dea asigurări lui Jenny, în vârstă de opt ani, și Obadiah, de nouă ani, că sora lor vitregă Sylvia, de paisprezece ani, știa despre ce vorbește.

Acum, ajungând în cele din urmă la Woods Hole, Rory conduse spre șirul de mașini. Nu era prea rău, iar Dave, matelotul care se ocupa cu urcarea și asigurarea mașinilor la bord, îi conduse pe vaporul care pleca la prânz, lăsându-le și câteva momente la dispoziție înainte de a porni. Se auzi sirena, și echipajul începu să ridice ancora și să strângă parâmele chiar înainte ca Rory și copiii să coboare din mașină. Cala mirosea a gaz de eșapament și aer sărat. Toată lumea se grăbea să urce scările ca să stea pe punte.

Farul Nobska și Institutul Oceanografic Woods rămâneau în urmă, iar ei întoarseră privirile în față ca să vadă cum se apropiau de Vineyard. Vântul le bătea destul de aspru în față, dar razele soarelui erau calde. În ciuda a tot, Rory era bucuroasă că merge acasă.

Darrah luă o pauză și îl duse pe Scup la ea acasă, în timp ce Delia îi dădea Vanessei să mănânce de prânz. La numai patru sute de metri de casa familiei, pe terenurile care fuseseră în familia mamei sale de sute de ani,

alergară prin iarba înaltă, trecură pe lângă arbuști de liliac, printre pietre de hotar, pe lângă vechea pivniță, printr-un crâng de merișori noduroși, până la cabana dărăpănată de pe plajă, pe care familia ei o numise întotdeauna Hideaway, Refugiul.

Construită din lemn de pin și sprijinită pe piloni, în caz că apa sărată se revărsa peste mal, cu un duș exterior atârnat afară numai din iunie până în octombrie și cu o podea veșnic plină de nisip, acesta era locul pe care familia sa îl folosea ca să-și țină lucrurile pentru plajă, să se schimbe și să facă un duș la soare.

Când Darrah se mutase de tot la Vineyard, în vara de după terminarea școlii de artă, izolase și refăcuse acoperișul Refugiului, îmbrăcată în pantaloni de salopetă, un tricou cu Mad Martha, o șapcă Red Sox și mănuși de latex care să-i apere degetele de tăioasa fibră de sticlă roz.

Le oferise bere tuturor celor care voiau să o ajute, iar ziua devenea o petrecere continuă alături de toți prietenii ei rămași pe insulă după Ziua Muncii. Vopsiseră cabana în galben, iar Andy construise o verandă micuță, care îi plăcea foarte mult lui Darrah.

Acum, odată ajunsă aici, își verifică repede e-mailul. Locul ăsta era un amalgam de rustic și tehnică modernă destul de ciudat; ea avea acolo un iPhone la încărcat; un computer MacBook Pro de 17 inchi și un MacBook Air; și vechea ei tabletă digitală pentru desenat argintie Wacom CTE-640, cu un capăt legat cu scotch. Editorul ei japonez îi dăduse alta mai nouă drept cadou, însă Darrah era atașată de vechiul model și de poveștile care ieșiseră de pe tabletă.

Părțile mai puțin tehnice și mai importante ale spațiului ei erau priveliștea peste lacul sărat spre Oceanul Atlantic și amintirile în care familia se întorcea aici după ce petrecea întreaga zi pe plajă. Dulse se ascundea în spatele pânzelor de păianjen de pe sus, vrând să fie invitată

să coboare. Darrah nu ridica privirea. Căutând prin e-mailuri, știa ce va găsi.

Iată-l – ultima cerere a agenției imobiliare Realtor de a le permite noilor proprietari și arhitectului acestora să vină acolo în timpul vacanței de primăvară a copiilor, pentru a putea începe construcția imediat după terminarea vacanței.

Darrah îi dădu un biscuit lui Scup. Deschise geamul de lângă pat și lăsă briza mării să pătrundă în casă. O clipă se gândi la ritualul din fiecare primăvară, de a pune plase la ferestre aici și la casa mare. Anul acesta, n-avea să mai fie problema ei.

Pe drumul înapoi spre casa mare, încercă să practice meditația Tonglen. Mersese în concedii anuale pe o insulă aflată la nord de Nova Scotia, unde medita și învăța să se relaxeze și să ia lucrurile așa cum sunt. O introdusese și pe mama ei în budismul tibetan în ultimii câțiva ani, iar asta îi adusese în suflet acceptarea și pacea atunci când inima ei ceda încet-încet. Meditația Tonglen era o modalitate de a dezvolta compasiune față de ceilalți, inspirând durerea lor fierbinte cum e smoala și picurându-le deasupra dragoste răcoroasă, albastră. Avându-i în minte pe noii proprietari și pe arhitectul acestora, Darrah rămase blocată în smoala fierbinte.

Până ajunse la casa familiei, reușise să se răcorească suficient cât să zâmbească la vederea mașinii mari, vechi și albastre a lui Rory.

–Hei, strigă ea, intrând în bucătărie.

Rory și Delia stăteau la masă, dar Rory sări în picioare la vederea ei.

–Darrah McCarthy, ești o gură de aer proaspăt!

–Și tu la fel, Rory, fetițo! exclamă Darrah, și se ciocniră una de alta, îmbrățișându-se.

–Și eu la fel! sări Delia, croindu-și drum în cercul lor.

Darrah era mai înaltă decât amândouă şi le înconjură cu braţele. Se simţea de parcă ar fi încercat să se ţină agăţată de lună. Astrul cel mic şi strălucitor care stătea ca de ceară agăţat pe cer, dar scăpa o dată pe lună, atunci când nopţile deveneau negre. Îşi strânse surorile la piept, parcă nevrând să le mai dea drumul, încercând să oprească tot ce avea să urmeze.

–Cineva a fumat, spuse Delia, îndepărtându-se.

–Adu-mi aminte să nu te mai îmbrăţişez altă dată, spuse Rory, scuturându-şi părul brunet de parcă ar fi putut să-şi scoată mirosul de fum din el.

–Nu am vrut să spun asta, se apără Delia. Mă gândesc la mama, la boala ei de inimă. Te iubesc şi vreau să trăieşti veşnic.

–Amin pentru asta, spuse Rory. Pentru noi toate.

–Că veni vorba de „amin", începu Delia. Mi se pare atât de ciudat să văd statueta lui Buddha în grădină.

–Tata a luat catolicismul cu el când a plecat, spuse Rory. Cel puţin în ceea ce mă priveşte. E prea devreme pentru o bere?

–Soarele e sus! exclamă Delia.

Rory deschise două beri Heineken şi o Cola fără zahăr pentru Darrah. Ciocniră şi băură.

–Unde sunt copiii? întrebă Darrah.

–La plajă.

–Vanessa este atât de drăguţă, spuse Rory. Cum este maică-sa?

–E frumoasă, are optsprezece ani, trăieşte pe internet, răspunse Delia.

–Este vreo şansă ca ea şi Pete să fie din nou împreună vreodată? întrebă Rory.

–Ah, nu, negă Delia.

–Păi, sunt sigură că el face o grămadă de bani acolo şi îi strânge pentru educaţia Vanessei. Am auzit de pescari de crabi care fac şi o sută de mii într-o iarnă. Noi ştim

pe cineva care *a vrut* să meargă acolo, spuse Darrah. Cu un plan strălucitor de făcut bani.

– Harrison, spuseră în același timp surorile.

– Dar era cam mult de muncă, totuși, adăugă Rory. De fapt, de pescuit.

Pomenirea prietenului lor din copilărie înveseli atmosfera. Harrison venise într-o zi cu ideea unui ghid numit *Ghidul leneșului în viață*. Dar chiar și el era conștient că n-avea s-o scrie niciodată, pentru că ar fi trebuit să muncească s-o scrie, iar lui îi plăcea prea mult să fie leneș. Darrah scoase fileurile de lufar pe care le fripsese cu o seară înainte, iar Delia găsi unul dintre castroanele de lut ale bunicii în fundul dulapului.

Rory tăie felii de lămâie pe un tocător, apoi le stoarse peste pește, iar Delia turnă puțin ulei de măsline verzi, piper și sare de mare în salata de lufar.

Darrah tăie felii din pâinea Rickard pe care o cumpărase cu o seară înainte de la Cronig's. În timp ce surorile ei făceau sendvișuri cu pește pentru ele și Sylvia, ea găsi unt de arahide și gem de căpșune și rubarbă pentru Jenny și Obadiah. Împachetară totul într-un coș de răchită, luară cu ele pulovere și jachete de fleece și ieșiră să-i caute pe copii.

Traversară câmpul spre plajă. Bruma se topise sub soarele cald, dar văzură urme de pași prin iarba maronie. Mergând după urme în jos, pe deal, pe lângă lac, zăriră poteca de lemn, albită de sare, aruncată în stuf de o furtună de iarnă.

– Trebuie să punem la loc chestia aia, le atrase Delia atenția.

– Nu și anul ăsta, îi aminti Darrah.

– Știi ceva? întrebă Rory. Putem să discutăm cu noii proprietari și să amânăm toată chestia asta cu mutarea cel puțin o zi? Vreau să mă bucur de revederea noastră fără să fiu obligată să fac și altceva.

–E un plan bun, spuse Darrah, dar se gândea numai la ultimul e-mail al celor de la Realtor.

–Și negarea e o soluție, zise Delia.

Merseră mai departe, coborând pe aleea nisipoasă dintre două dune sculptate de vânturi. Oceanul albastru strălucea și, înainte ca Darrah să-și vadă nepoatele și nepotul, îi auzi țipând de pe plajă.

–Mătușă Darrah! strigă Obadiah, aruncându-se la picioarele ei și apoi cățărându-se ca să-i dea o îmbrățișare. Am văzut pe cineva dezbrăcat!

–Este adevărat, confirmă Jenny.

–Ah, vine primăvara pe plaja Lucy Vincent. Ce-ați făcut voi doi, uriașilor, cu nepoțelul și nepoțica mea?

–Noi suntem! spuse Obadiah.

–Oh, Dumnezeule, voi sunteți! exclamă Darrah. Apoi se întoarse spre Sylvia, care stătea puțin mai în spate, timidă. Silvy, ești atât de frumoasă!

–Nu sunt, ripostă ea, sărutând-o pe Darrah.

–Ba ești extrem de frumoasă, insistă Darrah. Arăți exact ca mama ta.

Părul de culoare închisă și ochii albaștri; toți moșteniseră culorile acestea, dar Sylvia avea strălucirea lui Rory, un fel de sălbăticie ascunsă, gata mereu să iasă la iveală. Darrah își amintea vremea când erau copii, cum toți băieții de pe insula Vineyard o doreau pe Rory. Cu ochii ei mari albaștri, cu picioarele lungi și bronzate și cei mai mici bikini care se găseau de vânzare pe Circuit Avenue.

Rory și Harrison fuseseră cei mai buni prieteni și sufletul tuturor petrecerilor și nebuniilor; își strângeau calabalâcul în Cadillacul Eldorado vechi al tatălui lui Harrison, cu interiorul din piele roșie, și mergeau cu el peste tot pe insulă, iar pe drum luau diverși prieteni sau îi duceau acasă.

Darrah își amintea cât de mândru era Harrison s-o aibă pe Rory în dreapta lui când conducea. Ea îi aprindea

țigările, dădea radioul pe postul lui preferat, râdea tot timpul la glumele lui spontane. Nu erau romantici, dar nu erau nici lipsiți de romantism. Erau un monstru sexual de dorință reprimată.

Darrah se uită spre sora ei acum. Era încă atrăgătoare, păstrând sclipirea aceea misterioasă. Rory mergea pe lângă Sylvia, vorbind încetișor și râzând de ceva ce îi povestea Silvy. Darrah își dorea să fi avut la ea caietul de schițe.

Se îndreptau cu toții spre cel mai cald loc, sus pe dune – scăldat de soare, la adăpost de briza mării. Sylvia și Rory întinseră păturile; Delia o luă pe Vanessa de la Darrah, care desfăcu coșul de picnic. Scoase farfuriile albastre și șervețelele de pânză cu floricele.

Andy le făcu o surpriză și coborî la ele.

–Ia te uită cine e aici! spuse el, venind spre ele în salopetă și cu bocancii de lucru.

–Andy, bună!

–Mă bucur să te văd, Mayhew! spuse Rory.

–Și eu la fel, Chase, mă bucur să te văd.

Darrah zâmbi, îi făcu loc pe pătură și îi dădu jumătate din sendvișul ei. El dădu din cap mulțumindu-i și își zâmbiră unul altuia. Se sărutară, iar Darrah simțea că surorile ei sunt cu ochii pe ea.

–Cum a fost iarna pentru toată lumea? întrebă Andy.

–Afacerea lui Jim a mers foarte prost, spuse Delia. Dar sperăm ca lucrurile să-și revină în această primăvară.

–Cam așa a fost și aici, spuse Andy. Construcțiile s-au redus mai mult decât era de așteptat. Cu toate astea, acum începem să ne revenim.

–O să fie bine, spuse Delia. Mereu se întâmplă așa.

–Care-i treaba cu Harrison? întrebă Rory. Ne-a trimis felicitări de Crăciun cu o poză în care se vedea o coroniță pe o ușă uriașă de garaj.

–Cel puțin, e festiv, glumi Andy.

– Așa a fost mereu, spuse Rory. Slavă Domnului! Dar serios acum – unde locuiește?

– Hai să spunem doar că a trebuit să reducă din costuri, spuse Darrah.

– Da, avea niște probleme cu legea prin ianuarie, spuse Andy.

Cu toți știau ultimele vești. Harrison fusese prins pătrunzând prin efracție la primărie ca să fure bustul de bronz al tatălui său, Harrison Thaxter senior – cunoscut pentru filantropia sa în vremurile bune –, bust care fusese licitat la executarea silită din urmă cu doi ani. Poliția ar fi retras acuzațiile dacă el pur și simplu ar fi înapoiat bustul, dar Harrison îl scosese de pe insulă, îl ascunsese undeva și refuzase să spună unde.

– Au spus că asta este a doua infracțiune, le anunță Andy.

– *Câinii?* întrebă Rory.

– Ce-i cu câinii? întrebă Obadiah. Care câini?

– Ai lui Harrison, spuse Rory. Își iubea foarte mult câinii. Probabil că ar fi trebuit să îi țină mai mult în lesă. Îi tot fugeau.

– S-au mai întors vreodată acasă? întrebă Jenny.

– A-ha! zise Rory și își îmbrățișă copiii ca să-i liniștească, dar fără să le spună, de fapt, povestea.

Cu patru ani în urmă, foarte bătrânii câini șoricari ai tatălui lui Harrison fugiseră din nou și fuseseră prinși de Poliția Animalelor la vânătoare de iepuri în grădina altuia. Amenzile pentru incidentele anterioare se strângeau tot mai multe, iar polițistul nu voia să îi elibereze pe Fred și Rose până nu aveau să fie plătite integral. Așa că Harrison se dusese cu mașina la adăpostul de animale, după miezul nopții, se folosise de o scară ca să sară peste gardul de sârmă – luxându-și glezna la coborâre –, îngenunchease și își strecurase trupul masiv printre custi, ieșind cu câinii lui chiar pe ușa principală.

–Oh, Harrison, zise Delia. Nu poate să se poarte şi el ca la carte?

–N-a făcut asta niciodată, şi nici n-o s-o facă vreodată, spuse Andy. Probabil că nici măcar nu ştie ce scrie „la carte".

–Ba da, ştie, spuse Rory şi se înecă. Doar că nu-i pasă. Dragostea faţă de tată şi faţă de câinii lui înseamnă mai mult decât regulile.

–Încearcă să spui asta şi oficialităţilor oraşului, interveni Delia.

–Când putem să îl vedem pe unchiul Harrison? întrebă Jenny.

–Curând, promise Rory.

–Sunt rechini în apa de aici? întrebă Obadiah cu mâna streaşină la ochi, uitându-se la mare.

–Uneori, răspunse Andy.

–Tati a spus că mergea să facă surfing chiar pe lângă ei, continuă Obadiah. Rechini albaştri şi rechini mako şi, o dată, chiar un rechin Marele Alb.

–Am îndoieli în ce priveşte Marele Alb, spuse Rory.

–Doar pentru că aşa a spus tata? întrebă Obadiah.

–A fost unul care a rămas prins într-un lac sărat pe Cuttyhunk acum vreo două veri, spuse Andy. În mărime naturală.

–Nu mi-e frică de rechini, spuse Obadiah. Abia aştept să învăţ să fac surfing alături de ei. Tati a zis că o să mă înveţe. Suntem norocoşi pentru că, deşi trebuie să vindem casa bunicii, eu şi Jenny putem încă să venim la Vineyard să stăm cu buni şi bunelu.

–Tati spune că Vineyard o să fie mereu al nostru, zise Jenny.

–Aşa este, răspunse Rory.

–Dar nu înţeleg, continuă Jenny. Cum se poate ca Vineyard să fie mereu *al nostru*, dar al tău, nu?

–Oh, draga mea. Este ceva legat de taxe. Bani. Uneori, oamenii nu-și permit să păstreze lucrurile pe care le iubesc.

–Exact ca Harrison, spuse Andy.

–Exact ca el, căzu de acord Rory și, încă o dată, Darrah își dori să fi avut la ea caietul de schițe ca să surprindă privirea din ochii surorii ei.

capitolul 3

Sentimentul de unire a familiei și schimbările iminente i-l readuseră în memorie pe tatăl ei. În acea noapte îl visă, tânăr, brunet și chipeș. Ea avea doisprezece ani și amândoi stăteau pe doc în portul Menemsha, la numai câțiva kilometri depărtare. Visul părea foarte real, erau aceleași detalii și aceleași întrebări.

Venise în America din Cork. Lucrase pe șantiere navale din Portul Southwest, din Maine și până la Tiverton, Rhode Island, și mereu voia să strângă bani ca să ajungă să stea cât de mult pe insula Martha's Vineyard. Oamenii îl șicanau, spunând că soarta l-a condus direct la Mathilda „Tilly" Daggett. Iar el răspundea că da, așa era, ca un cadou din partea regelui Charles I.

Modul în care mama lui Tilly își înclina bărbia spunea totul: era convinsă că atracția ginerelui ei fusese mai degrabă față de Daggett's Way decât de inima lui Tilly. Din cea mai fragedă copilărie, Darrah își amintea de divergențele dintre bunica și tatăl ei. Acestea o făceau să dorească să-i ia partea tatălui chiar și atunci când, cel puțin la suprafață, lucrurile păreau în regulă. Familia lua masa împreună. Bunica îi cerea tatălui să taie friptura la masă. Trebuia să fie ceva normal, însă părea că ea îi dă ordine. Nu ajuta nici felul în care el măsura cu pasul pământurile bunicii după cină, cu ochii în pământ, chiar și atunci când era prea întuneric ca să mai distingă ceva.

Chiar dacă se aflau pe insulă la Vineyard sau acasă la Noank, Connecticut, părinții ei se certau mereu în legătură cu banii. Șoapte care se auzeau din dormitorul cu ușa închisă, pe scaunele din față în mașină atunci când credeau că fetele dorm, și felul în care masa din

sufragerie era mereu plină cu facturi, ca un puzzle ce aştepta să fie rezolvat, iar Tilly se chinuia să-l rezolve, Michael refuzând să accepte orice ajutor din partea soţiei sau a mamei acesteia.

Ziua Eroilor fusese cea mai grea dintre toate. Părinţii lui Darrah erau despărţiţi de luni întregi. Tatăl ei lucra ture duble ca să-şi termine barca pe care o construia de doi ani.

Folosea barca acoperită a unui prieten, dincolo de golful Menemsha, o colibă ancorată la mal care se legăna odată cu valurile. Lua feribotul spre Vineyard singur la sfârşit de săptămână, iarna, lăsându-şi familia la Noank.

În ciuda despărţirii, când a lansat barca la apă, Tilly a fost cea pe care a luat-o cu el pe mare prima; Darrah şi-a privit părinţii plecând din port, spre strâmtoarea Vineyard, până au dispărut din câmpul vizual. Cerul era de un albastru strălucitor, fără nori. Dar când s-au întors, mama ei avea ochii roşii, iar tata părea foarte hotărât.

–Mama a plâns? a întrebat Darrah atunci când Tilly a coborât pe doc şi s-a îndepărtat, lăsându-i singuri.

El nu a răspuns, doar a continuat să verifice parâmele, să se asigure că sunt bine strânse.

–Nu-i place barca? a insistat Darrah.

–Sigur că îi place, a răspuns el, admirându-şi opera: lungă de peste opt metri şi jumătate, cu carena şi cabina vopsite în alb perlă; catargul şi celelalte lucruri lustruite străluceau în culoarea maro-auriu.

–Barca asta nu este ca altele pe care le faci, a remarcat Darrah.

–Pentru că este doar a familiei noastre. Am construit-o pentru noi, nu pentru bani.

Tatăl ei o mai dusese până atunci pe Darrah pe mare – dar mereu pe bărcile altora. Era atât de priceput, oamenii îl angajau ca să le proiecteze şi să le construiască bărcile,

apoi îl angajau din nou ca să-i învețe tot ce știa despre navigație și despre mare.

– Bunicul meu ar fi mândru, și nu spun asta cu falsă modestie, a zis el.

– De ce n-o spui cu modestie? a întrebat Darrah.

– Păi, nu-mi place să mă laud. Dar în atelierul lui am învățat să fiu tâmplar, și nimic nu era destul de bine făcut pentru bătrânul. Era critic. Foarte critic. Dar m-a învățat toate trucurile pe care le știa el. Uită-te la carcasa calei.

– Carcasă? a întrebat Darrah.

– Șlefuită atât de fin, încât nici nu vezi îmbinările.

– Este cea mai frumoasă barcă pe care am văzut-o.

– Se numește *Irish Darling*, „Draga mea irlandeză", după draga mea Darrah.

– Adevărat?

El a confirmat dând din cap.

– Da. Și după mama și surorile tale. Cu un nume ca ăsta, va putea cu ușurință să navigheze de la Menemsha la Cork, a spus el. Peste Atlantic și direct în portul Kinsale.

– Vreau să merg în Irlanda, a cerut Darrah.

– Vei merge, Darrah. Îți promit că vei merge într-o bună zi. Nu în această vară, dar în curând. După ce mă întorc cu dovada.

– Dovada a ce?

– A dreptului nostru moștenit prin naștere.

– Tot nu înțeleg, tati.

– Oh, este o poveste despre un încurcă-lume.

– Și încurcă-lume este rău?

Tatăl ei a râs într-un fel care i-a dat fiori pe șira spinării și a făcut-o să zâmbească și ea timid. Chiar și la doisprezece ani, prin venele lui Darrah curgeau fire magice, care prindeau fiecare senzație și emoție din familia sa. Când tatăl ei râdea nu era semn bun.

– Nu, deloc, a spus el. Unii dintre cei mai buni oameni sunt încurcă-lume.

–Adevărat? a vrut ea să știe.

–Cu siguranță.

–Putem să urcăm la bord? a întrebat Darrah.

Tatăl ei a ridicat-o de pe doc, iar ea s-a apucat să exploreze ambarcațiunea. A încercat să deschidă toate dulapurile de pe podea și pe cele suspendate, s-a prins cum se deschide fiecare, a atins mânerele tuturor. Tatăl ei îmbinase totul cu atâta grijă, făcuse lemnul să se potrivească până în cele mai mici detalii, vopsise suprafața cu lac strălucitor de chihlimbar, crease polițe înguste deasupra paturilor din cușetă, pentru ca ele să aibă un loc unde să-și țină cărțile, caietele și vopselele pentru pictură.

–Poți să găsești ascunzătoarea? a întrebat el.

–Ca să se ascundă cineva în ea? a vrut ea să știe.

El a izbucnit în râs.

–Nu. Mai mică.

Ea s-a uitat în fiecare sertar și dulap, a întins mâna până în spate, a închis ochii, în căutarea unor mici ridicături sau a ceva ce n-ar fi trebuit să se afle acolo.

Din nou el a râs, privind-o cum încearcă să își dea seama. În cele din urmă, i-a arătat: puntea părea foarte solidă, fabricată din lemn de tec și de stejar. Dar dacă apăsai pe un pătrățel mic de lemn, se ridica o bucată de podea, lăsând loc suficient pentru a ascunde lucruri cum ar fi pașapoarte, bilete, orarul mareelor și un sextant de alamă.

–Ce tare! a izbucnit ea și l-a îmbrățișat, simțind în nări amestecul cunoscut de fum, rumeguș și lac.

În visul ei, Darrah îl simțea că-i scapă, că se îndepărtează de ea, de parcă deja ar fi plecat să traverseze oceanul, și se întreba cum fusese posibil ca un document, indiferent cât de important ar fi fost, să îl facă să plece. Apoi Darrah s-a trezit, transpirând panicată.

Pe timpul anului, familia lui Darrah locuia într-o casă confortabilă, cu șindrilă de culoare gri și obloane albastre, aflată în orașul-port Noank, Connecticut: la distanță

de un drum cu autobuzul de școală, un drum cu bicicleta până la șantierul naval unde lucra tatăl lor. Bunica cumpărase casa pentru părinții ei la nașterea lui Darrah.

Dar în opera artistică a lui Darrah, căsuța lor obișnuită se metamorfoza. Ea crease o serie de romane grafice despre Dulse, o fetiță al cărei tată dispăruse din viața ei – în ciuda promisiunilor pe care i le făcuse – exact așa cum se întâmplase cu tatăl lui Darrah. Scene în alb, negru și gri; iarnă veșnică, zăpadă murdară, gheață peste râul Mystic și peste contururile portului Noank.

Ferestrele căsuței închipuite dădeau spre un golfuleț plin de lebede înghețate pe apă. Darrah plutea prin camere ca o fantomă, dizolvată într-un abur, exact așa cum era când se despărțiseră părinții ei. Nu îi spuseseră așa, „despărțire"; ei ziceau doar că el va dormi pe șantier o vreme. Însă Darrah știa.

Apoi au spus că el va face o călătorie în Irlanda. Darrah aproape că se simțea eliberată. Poate că avea să aducă acel document și să se întoarcă acasă și totul va fi bine.

Dar lucrurile s-au înrăutățit și, în cele din urmă, s-au despărțit. El a pornit cu barca peste Atlantic, a dat un telefon ca să spună că a reușit să ajungă în Irlanda și apoi nu s-a mai întors niciodată.

Oasele lui Darrah se transformaseră în apă, iar pielea ei devenise fragilă ca pânzele de păianjen. Parcă ar fi fost ruptă în două și se simțea ca și cum inima îi fusese furată de unul dintre acei vulturi pleșuvi care coborau în fiecare iarnă din zonele arctice.

Bunica lor se mutase de la Boston la Noank. Darrah își amintea că nu o văzuse plângând niciodată – sau măcar arătând tristă –, ca și cum misiunea ei era să ridice moralul întregii familii, să-i pună la loc pe drumul cel bun, să vindece rănile copiilor, bând cești nesfârșite de ceai.

În visele lui Darrah și în desenele cu Dulse, bunica ei purta o coroană. Tatăl ei se plângea mereu de căsuța din

Noank, spunând că nu darul era cel care îl deranja cel mai tare, ci faptul că soacra lui îi amintea mereu de la cine venise acest dar – adică nu el fusese cel care plătise pentru casă.

Reveria lui Darrah se risipi, dusă spre golfulețul pe malul căruia se plimbase noaptea cu tatăl ei, ca să se uite la cer și să învețe despre stele. Luminile străluceau în oraș și în port, dând o nuanță lăptoasă întunericului. Îi arătase constelația lui preferată, Orion, iar ea îi arătase preferata ei, Pleiadele – surori adunate la un loc.

Trezindu-se brusc înainte să se crape de ziuă, Darrah uită unde se afla și că era un trup compact, uman, mai în vârstă decât fusese tatăl lor atunci când plecase. Andy dormea lângă ea. Coborî din pat, își trase pe ea niște blugi și un pulover, luă o pătură călduroasă de fleece și ieși să se așeze afară. Scup o urmă, dădu roată prin curtea înghețată și se întinse la picioarele ei.

Asta era disciplina ei, dimineața și seara. Se așeza pe o bancă joasă de tec între Hideaway și cărarea care cobora spre plajă, privind cerul la răsărit de culoarea florilor de levănțică, cu stelele strălucitoare atârnate atât de jos, încât păreau că perie câmpul și marea. Îi luă ceva timp să se liniștească, dar în cele din urmă începu să-și urmărească respirația, observând cum expira și inspira. În curând se opri, sesizând răceala din aer și sunetul valurilor care se spărgeau de țărm.

Totul este efemer; totul trebuie să piară.

Nevoia de a accepta ceea ce e de neacceptat o condusese la această practică. Fusese sălbatică și tristă, legănându-se înainte și-napoi, gata să se piardă pe sine pentru totdeauna. Făcuse tot ce-i stătuse în putere ca să se amorțească, să se protejeze de durere – băuse și se refugiase în muncă, de parcă acestea ar fi putut să o protejeze de orice pierdere, teamă și îngrijorare.

La început, aștepta până la ora cinci ca să înceapă să bea: un scotch în timp ce recapitula tot ce muncise în acea zi. Apoi vin la cină, sticluțe de vin alb, atât de multe încât începuse să se simtă rușinată când le scotea din casă. Whisky-ul a fost înlocuit de votcă pentru că avea un gust mai curat, iar ea spera că o va ajuta să scape de ceea ce devenise o plictiseală criminală.

Ajunsese să dea la miezul nopții telefoane pe care apoi nu și le mai aducea aminte; se trezea dimineața și-și găsea scrisul mărunt pe un bilețel lângă pat, prefixe telefonice necunoscute, nume și porecle ininteligibile. Odată a apăsat butonul de reapelare și, auzind vocea unui fost iubit, a închis încet, umilită.

Apoi o prinsese o puternică furtună de zăpadă într-un moment când nici măcar nu ar fi trebuit să conducă mașina, pe drumul înapoi spre casă după o petrecere de Crăciun. Se împiedicase de o piatră în curte și se trezise a doua zi dimineață acoperită de zăpadă. Partea stângă a feței sale era vânătă, tumefiată, cu tâmpla tăiată și un fir de sânge înghețat pe obraz. În loc să sune la numărul de urgență, s-a dus la frigider, a scos votca Stoli, și-a turnat un pahar și s-a așezat lângă fereastră, uitându-se la zăpada de afară, fascinată de iluzia optică – nu mai puteai distinge cerul de pământ.

Dar consecința cea mai rea a excesului de alcool nu erau rănirile, ratările dramatice, telefoanele jenante. Ci pierderea lentă și dureroasă a sinelui. Darrah se îndepărtase de prieteni, de familie și de viață cât de mult se putea. Bea ca să se simtă vie și apoi bea ca să se simtă amorțită. Nu exista cale de mijloc. Iar ce era cel mai rău, poveștile dispăreau. Dulse se ascunsese undeva, iar printre mahmureli și leșinuri, Darrah nu o mai găsea nicăieri.

Cum stătea acum pe bancă, își strânse mai bine pătura în jurul ei. Cu fiecare respirație, își lăsa umerii să coboare mai mult. Se trezi că se deschide, expunându-și sufletul

sensibil și simțindu-se foarte tristă. Contactul era proaspăt și crud, dar era realitatea. Atât de mult timp, nemișcarea îi amplificase temerile. Se simțea goală pe dinăuntru și singură, intra în panică și sărea de pe bancă sau de pe pernă la primele sentimente dureroase.

La două săptămâni după ce căzuse în zăpadă, începuse să meargă la Alcoolicii Anonimi – o întâlnire de dimineață la spitalul din Oak Bluffs. Asta fusese cu cincisprezece ani în urmă. Și Andy se vindecase de alcoolism acolo. Doi oameni care aveau nevoie de singurătate se alăturaseră grupului ca să-și salveze propriile vieți. Acum Darrah se ducea la întâlnirile matinale tot mai rar. Aveau loc astfel de întâlniri peste tot pe insulă, la diferite ore ale zilei, oricând simțea nevoia să meargă.

Când își termină meditația, cerul era de un albastru profund. Se ridică în picioare, se întinse și la fel făcu și Scup. Intră din nou în Hideaway și îl găsi pe Andy tot adormit. Se uită la el o clipă. Amândoi erau niște singuratici, nu încercaseră niciodată să locuiască împreună, dar era fericită să-l vadă în patul ei.

Se aplecă să îl sărute, iar el se răsuci și pătura căzu de pe el. Era înalt, cu pielea bătută de soare și de vânt, avea un zâmbet atrăgător și era puternic. Darrah rămase în picioare lângă pat, își descheie nasturii, lăsându-și hainele să cadă pe podea. Se uită apoi la propriul trup și îi plăcu ce vede.

El îi luă mâna și o trase în pat. O sărută, cu o mână pe ceafa ei, apoi își coborî buzele pe gâtul ei, pe umeri, pe sâni. Sfârcurile i se întăriră și nu mai putea să stea nemișcată. Își croi drum în jos și îi apucă membrul cu buzele. El gemu, iar ea își dori să-l înnebunească.

Simți că el era gata să termine și se retrase. Stătea încă întins pe spate, așa că ea se urcă pe el atât de umedă, încât el alunecă imediat și o pătrunse. Îi prinse sânii în palme, iar ea începu să se miște făcând cercuri mici. Încercă

să încetinească ritmul, dar el nu-i dădea voie şi de fapt nici ea nu prea voia. Cu braţele în jurul gâtului lui, ea îşi coborî pieptul pe al lui, mişcându-şi coapsele puternic în sus şi în jos. El scoase un sunet de durere, apoi şi ea făcu acelaşi lucru, simţind totul înlăuntrul ei topindu-se, fierbinte.

Apoi se strecură sub pături, iar el o înveli cu grijă. Se uitau unul în ochii celuilalt. Andy avea riduri pe faţă şi în jurul ochilor verzi. Părul său castaniu încărunţea, dar tot îi mai amintea de băiatul alături de care crescuse. Îşi petrecuseră fiecare vară împreună, dar numai cu cinci ani în urmă prietenia lor devenise ceva mai mult de atât.

–Bună dimineaţa, spuse el. Tocmai ţi-ai stricat meditaţia?

–Am îmbunătăţit-o.

–Azi-noapte vorbeai în somn.

–Şi ce spuneam?

El zâmbi şi clătină din cap.

–Cuvinte de neînţeles.

„Limba lui Dulse", se gândi Darrah. Se dădură jos din pat şi făcură duş împreună. Ea voia să facă dragoste din nou şi era evident că şi el voia acelaşi lucru. Dar trebuiau să plece.

–Pot să te scot la o plimbare înainte să se trezească surorile tale? întrebă el după ce se şterseră şi se îmbrăcară. Să-ţi arăt peretele de stâncă.

–Da, spuse ea, şi plecară.

El deschise uşa camionetei, iar Darrah şi Scup urcară. Andy ieşi de pe alee, cauciucurile scrâşnind pe pământul îngheţat. Se opri la Alley's ca să ia cafele, iar Darrah verifică dacă Harrison îi răspunsese la bilet – nu-i răspunsese. Întorcându-se amândoi în camionetă, Andy se îndreptă spre o potecă privată din West Tisbury.

Darrah era tăcută. Avea mare nevoie să-l vadă pe Andy, aproape în fiecare seară. Dar erau ocazii când avea

nevoie de singurătate, când trebuia să se cufunde adânc în propriul suflet, în natura și amintirile care îi guvernau munca. În seri ca acelea, nu putea să fie cu el. Și el era la fel. Avea nevoie de viața lui singur, în baraca de lemn. Asta o întrista uneori, că nu puteau să-și ofere mai mult unul celuilalt.

El își continua drumul, pe sub o arcadă de crengi de stejar despuiate. Pădurile dese erau pline de pini înalți. Într-o groapă se zărea un ochi de apă primăvăratic, iar apa întunecată strălucea înghețată.

Andy parcă mașina, iar Darrah și Scup îl urmară pe poteca acoperită de ace de pin și frunze căzute, având grijă să nu alunece pe suprafața înghețată. Jos se afla un izvoraș care curgea rece ca gheața dintr-un helești ce începea să se dezghețe. Trecură de cealaltă parte a apei și rămaseră pe marginea unui câmp ce părea fără sfârșit.

–Asta a fost una dintre primele ferme ale insulei, spuse el. Iată iazul morii.

–Unde-i casa? întrebă ea.

–Nu e nici o casă acum. Doar o gaură unde a fost o pivniță și acest iaz. Și peretele...

–Presupun că noul proprietar vrea să umple iazul, poate să sape o piscină și să construiască un ditamai conacul, mai mare decât cel pe care îl are la Greenwich.

–Nu va fi nici un conac, spuse Andy. A vrut doar să repar zidul. Așteaptă să vezi.

Urcară dealul de dincolo de iaz și iată-l, pietre masive și robuste, tăiate din granit și acoperite cu licheni verzi-argintii și strălucind de ger. Arăta de parcă s-ar fi aflat acolo de când lumea, izvorât din ghețarul pe care îl forma Insula Vineyard.

–Care parte ai reparat-o? întrebă Darrah, cercetând îndeaproape.

–Nu-ți dai seama? întrebă la rândul lui Andy. Înseamnă că am făcut treabă bună.

–Ai făcut, spuse ea. Arată cu totul de secol optsprezece.

–Mai devreme, spuse el. De pe la anul 1600.

–Impresionant, Andy. Nici nu-mi dau seama!

Andy primi complimentul cu mândrie. Apoi, ajutând-o să treacă prin poarta de lemn, spuse:

–Asta este ceea ce voiam să-ți arăt.

Ea se uită în jos, la o bucată de granit de forma unei gogoși, cu un diametru de aproximativ 120 de centimetri. Îngenunchind, îi simți suprafața tare.

–Piatră de moară? întrebă ea.

–Așa este, confirmă el.

–Ce măcinau?

El îngenunche lângă ea, scurmă pe lângă roată, scoase câteva boabe de porumb pietrificate.

–Un mare câmp de porumb se întindea odinioară de aici și până la Alley's. Desigur, proprietatea a fost înjumătățită de douăsprezece ori. Partea neatinsă de aici este de vreo două hectare.

Îi luă mâna și se ridicară amândoi în picioare. Îl auziră pe Scup scurmând printre frunzele de stejar căzute.

–Mulțumesc că mi-ai arătat toate astea, spuse ea. Mai ales acum.

–M-am gândit că trebuie să știi că mai sunt încă unele părți ale insulei rămase neatinse. Sau aproape, spuse el, uitându-se la perete și la zidul de moară.

O duse cu mașina înapoi și o lăsă pe aleea din fața casei. Ea îl sărută îndelung, ținându-l strâns, vrând parcă să se întoarcă amândoi la Hideaway. În schimb, sări din camionetă și o luă la fugă spre casă împreună cu Scup.

capitolul 4

Delia se afla în fața chiuvetei din bucătărie și-și sorbea cafeaua. Ea și Rory rămăseseră seara trecută până târziu în pijamale, de vorbă în fața șemineului. Își amintiseră serile târzii din urmă cu mult timp, în care petrecerile puteau să țină până la ziuă.

De Crăciun și de Revelion, musafirii se adunau în jurul focului aprins în șemineul din sufragerie; în serile călduroase de iulie se împrăștiau afară în curte și beau cocktailuri de vară, creație proprie a lui Tilly McCarthy, Moët & Chandon amestecat cu suc proaspăt de piersici. Timpuri fericite, minunate.

Delia se uită afară pe fereastra bucătăriei, zărind prin gardul viu o camionetă albă. Trase pe alee, iar ea o văzu pe Darrah sărutându-l pe Andy și îndreptându-se apoi spre casă.

– Bună dimineața, spuse ea, pupând-o pe Darrah când intră. Nu a vrut și Andy să intre?

– A trebuit să plece la lucru.

Darrah își turnă cafea. Era ceva în neregulă dacă Delia dorea ca Darrah să aibă pe cineva în viața ei? Nu că la ea totul ar fi mers strună cu Jim, nici pe departe. Dar îi făcea bine să știe că este cineva alături de ea, persoana pe care o iubește și la care ține, cea care o iubește la rândul ei.

– Ești bine? întrebă Delia.

– Da, răspunse Darrah.

Delia se îndoia. Chiar se simțea bine? Era posibil? Ele toate fuseseră crescute să creadă că mariajul și copiii erau calea de urmat. Plecarea tatălui lor o dărâmase pe Darrah. Rory și Delia fuseseră mai puternice sau poate

că putuseră cumva să țină departe aceste sentimente. Le ajutase și simțul practic. Delia scoase lista ei și extrasele bancare ale mamei lor, care se întindeau pe ani de zile, pregătită să treacă la afaceri.

–Suntem pregătite de asta? întrebă ea.

Darrah scuturâ din cap.

–Trebuie să facem asta. M-am uitat prin fiecare cont, am văzut cum soldurile scădeau pe măsură ce facturile medicale se tot adunau.

–Știu, am fost aici, zise Darrah.

Delia simți că ia foc, dar inspiră adânc. Fiecare dintre surori ajutase în felul ei, dar era adevărat: Darrah fusese prezentă tot timpul.

–Îmi pare rău, spuse Darrah. Nu am vrut să sune așa. Îmi amintesc doar cât de greu a fost să scriu cecurile în fiecare lună, văzând cum se topesc banii ei. Mi-era frică să nu se termine de tot înainte să i se oprească inima. Am fost norocoase că am putut să o ținem acasă până la sfârșit.

–Știu cât de mult a însemnat pentru ea, zise Delia. Să fie cu tine și cu asistentele particulare... A avut noroc, Darrah, nu-i așa? Să poată să stea aici? Să aibă mijloacele care să-i permită asta? Bunica a făcut posibile atât de multe, dacă te gândești bine.

–Da, o aprobă Darrah. Cealaltă lume. Așa numeau casele cele mari ale bunicii.

–Știi la ce mă gândeam acum? întrebă Delia. Îmi aminteam de petrecerile mamei. Erau atât de sălbatice și de minunate.

Darrah se rezemă de blatul de la bucătărie, cu brațele încrucișate. Purta blugi strânși pe picior și un pulover negru, și cu toate că părul ei negru era încă umed, Deliei îi părea de o eleganță strengărească.

–Petrecerile acelea erau modul mamei de a ține tristețea departe, spuse Darrah. Nu le ținuse niciodată înainte

de plecarea tatei, dar după aceea s-a înconjurat de cât mai multă lume, își trăgea efectiv prietenii aproape ca să poată să uite... Delia știa că acesta era teritoriul sacru al lui Darrah. Nu crezi că l-a uitat cu mult timp înainte? Erau despărțiți atunci când el a plecat.

– Nu, îi replică Darrah. A sperat că tata se va întoarce.

Tu ai sperat, ar fi vrut să spună Delia. Pentru Delia și Rory, supraviețuirea însemnase să accepte să tatăl lor nu se mai întorcea acasă. Traversase Atlanticul – măcar acest mister fusese rezolvat.

La aproape o lună de când plecase de pe Insula Vineyard, le dăduse telefon chiar de pe coasta West Kerry, din Irlanda, unde ancorase într-un port de periferie, cu pânzele făcute franjuri și cârma ruptă într-o furtună sălbatică. Un singur telefon acasă, câte un minut pentru fiecare, soția sa, Rory și Delia. Cinci minute pentru Darrah. Și de atunci nu mai auziseră niciodată de el. Reușise să ajungă în Irlanda, dar mai avea de făcut un ocol al fățarnicei coaste Cork, și asta era tot ce știau ele.

– Darrah...

– Este în regulă, o întrerupse ea.

– Bine atunci, făcu Delia în timp ce bătea darabana pe carnețelul din fața ei. Hai să revenim la asta. Este o proprietate pe malul mării. Reimpozitările au fost de-a dreptul brutale.

– Mama nu a bănuit niciodată cât de ridicate vor fi.

– Crezi că știa înainte să moară că va trebui să vindem?

– O îngrozea numai gândul ăsta, spuse Darrah. Însă era prea slăbită ca să se ocupe cu-adevărat de asta; voia să creadă că vom putea păstra mereu locul ăsta.

Uitându-se la conturi, Deliei îi trecu ceva prin gând: dacă vindeau Daggett's Way, le-ar mai fi rămas ceva bani. Putea să folosească partea ei ca să-și ajute financiar familia, să-i dea lui Pete cât avea nevoie ca să-și revină. Banii

nu contau deloc pentru ea, decât în măsura în care puteau să o ajute să-şi adune familia la un loc.

–M-am trezit, anunţă Rory, apărând în bucătărie şi îndreptându-se direct spre cafetieră. Aţi rezolvat totul fără mine? Bravo, atunci hai să mergem la plajă!

–Bună dimineaţa, spuse Delia.

–Ai dormit bine? întrebă şi Darrah.

–Da. L-am sunat pe Jonathan doar o singură dată.

–De ce l-ai mai sunat? o apostrofă Delia.

Rory ţinea cana între palme şi sufla în cafea.

–Păi, ştiam că galeria nu merge prea bine cu economia asta, dar mă gândeam că poate tot mai avem un tablou sau două care merită vândute, ca să avem bani pentru taxe. Nu avem.

–Dar a fost un bun pretext ca să-l suni, conchise Darrah.

–Uită de asta, în regulă? Ce-o să facem în legătură cu banii?

–Este de rău, oameni buni, spuse Delia cu ochii la carnetul de cecuri. Indiferent cum am lua-o, nu sunt destui bani aici. Cred că am putea să discutăm cu consilierul de la taxe, să încercăm să obţinem un plan bun de plăţi în rate.

–Cu ce? întrebă Rory.

–Ştiu, spuse Darrah. Asta e problema.

–Uite ce e, nu se va rezolva în această clipă.

–Nu se va rezolva deloc, spuse Delia. Pur şi simplu, aceasta e situaţia.

–Delia! o apostrofă Darrah.

–Calmaţi-vă, interveni Rory. Avem nevoie de o pauză. Ce facem astăzi?

–Mă gândeam să mergem să-l vedem pe Harrison, spuse Darrah.

–Oh, da, aprobă Rory, şi începură să zâmbească toate. Ziua deja devine mai bună.

Lăsară copiii acasă. Sylvia n-avea nici o problemă să-i supravegheze și să ia o pauză de la statul cu adulții. Darrah o luă pe drumul lung, conducând mașina prin Chilmark spre Menemsha, pe lângă Centrul Pazei de Coastă, pe lângă pieţele de pește, spre capătul șoselei. Un trauler se îndepărta cu zgomot de port.

Dincolo de golful cu valuri înspumate se afla Lobsterville, o limbă de pământ îngustă pe care familia lor făcea picnicuri în serile de vară, așteptând să vadă apusul soarelui și răsăritul lunii. Darrah și surorile ei se uitară peste apă la pilonii rupți, înclinați, rămășițe ale docului de unde plecase odinioară tatăl lor.

–Acum e timpul să fim fericite, spuse Rory. Nu uitați – *fericite*. Nici o tăcere melancolică până la miezul nopții.

–Sunt în culmea fericirii, se auzi Delia.

Darrah se uită în oglinda retrovizoare ca să vadă dacă fusese sarcastică. Rory, care stătea alături de ea pe locul din dreapta, își aprinse o țigară și suflă mici rotocoale de fum. Delia deschise geamurile din spate demonstrativ, iar mașina se umplu de aerul sărat și rece. Darrah se lăsase de țigări la douăzeci de ani, dar fumatul crease în adolescență o legătură specială între ea și Rory – pe lângă faptul că își făcuseră găuri pentru cercei una alteia: își amorțiseră lobul și marginea urechii cu cuburi de gheață, trăgând câte o dușcă de whisky ca să-și ușureze durerea, și folosiseră un ac gros de cusut pentru asta, apoi își atârnaseră în fiecare gaură cerculețe de aur cumpărate de la Oak Bluffs.

Darrah întoarse la capătul șoselei, merse înapoi prin Menemsha și Chilmark, pe drumuri împădurite care duceau spre Oak Bluffs. Aerul mustea de iz proaspăt de pin și stejar primăvăratic. Acesta era un alt teren, despărțit de plajă și de orașe. Aproape gol, cu excepția unor cabane risipite ici și colo în pădure – dintre care una era a lui Andy –, părea un tărâm solitar și ciudat.

–Nu mi-l pot imagina pe Harrison trăind tocmai aici, spuse Rory.

–Spune-mi că a cumpărat cinşpe hectare de pământ aici, plănuind să construiască o replică a conacului părinţilor săi din Edgartown, sări Delia.

–Nu chiar, zise Darrah.

–La înmormântarea mamei arăta la fel ca întotdeauna, îşi aminti Rory.

Darrah se gândi la felul cum arăta Harrison în acea zi. Cu un pardesiu albastru, cămaşă albă, cravată de la clubul de iahting, pantaloni cu buzunare laterale, în picioare cu pantofi Top Siders, mai gras ca oricând, ştergându-şi lacrimile şi jelindu-şi „cealaltă mamă". Apoi Darrah semnalizã schimbarea direcţiei de mers, chiar dacă nu era nici un pic de trafic pe nici unul dintre sensuri. Făcu la dreapta chiar pe lângă un indicator pentru Depozitele Insulei şi apoi intră pe o cărare nisipoasă care ducea la un rând de magazii.

–Ce-i asta? întrebă Delia. Am crezut că am fost de acord să nu depozităm nimic din lucrurile mamei.

–Exact, spuse Rory. Las-o încolo cu excursiile pe insulă şi hai să mergem să-l vedem pe Harrison.

Darrah conduse mai departe în zigzag, urcând o colină. Magazii metalice înguste se aliniau de o parte şi de cealaltă a şoselei şi, pe măsură ce urcau, clădirile deveneau mai mari, construite din beton. Darrah se rătăcea mereu aici, dar zări farfuria antenei satelit pe unul dintre acoperişurile plate, se îndreptă spre acel loc şi îl găsi pe Harrison într-un halat de satin, întins ca o balenă eşuată pe plajă pe un şezlong pliant din pânză.

–Bine aţi venit! spuse el, ridicându-se rapid să le întâmpine.

–Ce mama dracului?! se miră Rory ieşind din maşină. Cred că glumeşti!

Harrison o întâmpină apoi și pe Delia, trăgându-le într-o uriașă îmbrățișare în stil Harrison.

Ușa de garaj a consrucției era deschisă, iar Delia inspectă interiorul. Darrah se uită la ea să-i vadă reacția: un pat cu baldachin pe patru piloni; trei chitare vechi și două viori, daruri de la cineva căruia îi făcuse un serviciu, atârnau pe perete; un birou de colecție, măiestrit sculptat cu delfini și scoici; scaunele aurite care înfrumusețaseră cândva sufrageria din apartamentul părinților săi din Beacon Hill.

–Aici ascunzi tu comorile familiei? întrebă Delia.

–La naiba, nu! răspunse Harrison. Nu v-a spus Darrah? Aici locuiesc, dragă.

–Locuiești într-o magazie – spuse Rory cu voce plată.

–Da! exclamă Harrison. Costă o sută de dolari pe lună – iar impozitul este deductibil. Intrați.

–Nu pot să cred! se minună Rory. Nu poate fi adevărat.

–Sunt bogat în multe, multe feluri, spuse el cu o voce baritonală.

Darrah îi urmă, în timp ce Harrison le arăta surorilor ei televizorul cu ecran plat, computerul și micul dormitor.

–Cum e posibil așa ceva într-o magazie? întrebă Delia.

–Este ceva industrial, dragă, spuse el. Gândește-te la apartamentele din Manhattan, în anii '80. Odată cu dezvoltarea industriei ușoare. Electricitate, apă curentă. Televiziune prin satelit. Am închiriat sub numele de Thaxter Enterprises.

–Care cu ce se ocupă?

–Navighează, bea și curtează doamnele, spuse el.

Darrah știa că primele două sunt adevărate, dar trecuse ceva vreme de când Harrison mai curtase pe cineva. Nu se plângea niciodată, dar ea știa că decăzuse. Nu era Icar, însă tatăl lui fusese cu siguranță – își pierduse banii la jocuri de noroc, își topise aripile la mesele de ruletă din

Monaco și Las Vegas, zdrobindu-se de pământ, asemenea personajului legendar. După moartea subită a tatălui său, Harrison rămăsese cu datoriile acestuia, lovit de realitatea că banca era stăpână pe apartamentul din Boston și pe locuința de vară de pe Water Street din Edgartown. Dar nu-și făcuse publică situația financiară; Darrah era unul dintre puținii lui confidenți.

– Dar nu ai duș, remarcă Delia, uitându-se în baie.

– Pentru asta merg la clubul de iahting! Unde le voi duce pe surorile McCarthy pentru prânz chiar acum. Doar să mă schimb.

Rory merse cu Harrison în camioneta sa albastră, iar Darrah și Delia îi urmară. Delia avea o mulțime de întrebări, inclusiv cum de-și permitea calitatea de membru al clubului de iahting dacă locuia într-un loc mai rău decât o parcare pentru camioane, iar Darrah îi spunea întruna să-l întrebe pe Harrison. Coborau cu mașina în Edgartown, trecând pe lângă casele acoperite cu șindrilă ale căpitanilor de navă și pe lângă tribunalul din cărămidă, diverse magazine mici și cafenele.

Darrah parcă mașina în spatele lui Harrison, care arăta mai elegant decât îl văzuse toată iarna, în pantaloni de bumbac, un tricou cu guler roșu și jacheta de fleece verde-închis pe care i-o dăruise ea de Crăciun. Când mergea, se auzea un clinchet din buzunarele lui pline de chei. Când ajunseră la clubul de iahting, Delia scutură poarta, mirată.

– Este închis, spuse ea dezamăgită. Am uitat, se închide iarna, nu-i așa?

– Se redeschide în mai, spuse Harrison vesel. Comandantul a lăsat apa deschisă ca să pot veni să-mi fac duș.

Scoase o cheie și descuie poarta, o ținu cât să treacă toate cele trei surori, și le conduse spre docul uscat de soare. Se așezară una lângă alta, cu picioarele atârnate peste mal, așa cum făceau și când erau copii, așteptând lecțiile

de navigație și apoi regatele. Darrah observă că Harrison se ținea tot mai aproape de Rory; era un secret știut de toată lumea faptul că o iubise întotdeauna.

–Presupun că nu putem să luăm prânzul dacă e închis, spuse Delia.

Harrison vârî mâinile în buzunarele jachetei de fleece și scoase trei sticle de un sfert de litru de lichior Benedictine și coniac.

–Prânzul! spuse el. Îmi pare rău, Darrah.

–Nu-i nici o problemă, spuse ea, văzându-i pe toți cum răsucesc capacele și apoi ciocnesc.

–Pentru toate vremurile bune, spuse Rory, privindu-l pe Harrison în ochi.

–Da, întări Darrah, însă Delia lăsă capul în jos.

–Nu o să permit așa ceva! spuse Harrison înghiontind-o. Nu e voie cu triste țe pe docul meu! Deci părinții noștri au cheltuit toți banii, impozitele mi-au înghițit casa și sunt cât pe ce să o înghită și pe a voastră, și ce-i cu asta? Strălucirea soarelui este gratis – mă rog, portul este gratis – mă rog, doar pentru acostări nu este. Nu lăsați impozitele să vă pună la pământ! Închiriați magazia de lângă mine. Plajelor nu le pasă dacă locuiești într-o casă de pe faleză sau într-un parc industrial. Vine vara!

–Dar cum îți permiți „casa" și clubul? insistă Delia.

–Sunt omul cu dubița, dragă, spuse el. Încă mai sunt specializat în livrări de instrumente rare. Există un număr surprinzător de colecționari aici, pe insulă. Doar săptămâna trecută am avut pe scaunul din dreapta o chitară Martin vintage 000-45; mititica valora cu siguranță o sumă cu vreo șase cifre.

–Ai pus și tu mâna pe coarde? întrebă Rory. Haide, știu că așa ai făcut!

–Normal! Suna extrem de dulce pentru o chitară. Chiar dacă nu știu să cânt.

–Cine a cumpărat-o? întrebă Delia.

–Un tip din DC, casa de lângă Embassy Row. Lucrează pentru guvern ziua și cântă la Hawk and Dove noaptea.

–Cât de tare, iubire! spuse Rory. E genial. Să ne îmbătăm ca pe vremuri. Înainte de prânz chiar, în ziua în care trebuie să ne apucăm să strângem calabalâcul.

–Priviți! le arătă Darrah în față. O pereche de egrete albe ca zăpada zburau destul de jos deasupra apei, în drumul lor spre Chappaquiddick. Se ridicaseră ca să facă loc pentru *On Time*, micul feribot care-și croia drum pe canalul dintre Edgartown și Chappy, apoi dispărură în spatele unor pini.

–Tata, spuse Rory, punând jos sticla.

–Îți amintești? întrebă Darrah.

–Îmi amintesc de tatăl vostru, spuse Harrison. Era cel mai tare. Știa mai multe despre bărci decât oricine.

–Ne spunea povești despre egrete, interveni Darrah.

Apoi tăcu, întrebându-se dacă și surorile ei își aminteau aceleași lucruri. El stătea pe treptele verandei, uitându-se la lacul sărat. La marginea apei strălucitoare se aflau păsări de țărm, iar preferatele lui erau cocostârcii albaștri cu gâtul lung și subțire și egretele albe ca zăpada.

Inventa tot felul de povești despre egrete care se îndrăgosteau pe viață, migrau în curenți de aer periculoși spre Indiile de Vest și se întorceau pe același lac în fiecare vară. Spunea că egretele îi recunoșteau pe cei din familia McCarthy, și la fel și puii lor, și că nu uitau niciodată – egretele albe de pe lacul Chilmark și familia McCarthy erau legate pentru totdeauna prin dragoste și istorie.

–De ce ne spunea astfel de povești? murmură Delia încet, și apoi pur și simplu a plecat cu barca?

–Avea de gând să se întoarcă, spuse Rory. Cu Sfântul Graal al lui sau ce-o fi fost ăla.

–„Dreptul lui din naștere", completă Delia.

–Și ce folos dacă a eșuat într-un banc de nisip? întrebă Rory.

– Tatăl vostru a fost un navigator iscusit, spuse Harrison dând pe gât jumătate de sticlă și apoi punând un braț în jurul lui Rory. Pentru Michael McCarthy, oriunde s-ar afla!

– Pentru el! toastă Rory.

– Eu încă îmi amintesc cum navigam cu el, spuse Harrison.

Darrah simți că se ridică și levitează. Văzu scena așa cum ar fi văzut-o Dulse și, odată ajunsă acasă, avea s-o scrie și s-o ilustreze exact așa, cuvânt cu cuvânt. Băiatul de fost bogătaș, care locuia acum într-o magazie; trei surori obsedate de amintirea tatălui lor care a plecat cu barca și nu s-a mai întors niciodată.

Două egrete zburară peste port, de această dată spre Katama. Ca și în viața lui Darrah, egretele jucau un rol important în romanele sale grafice. Erau cunoscute ca mesageri, spirite atotștiutoare, cu inima pură, cu gâtul lung și alb, cu ochii strălucitori și ciocurile și picioarele negre.

Dulse zbura uneori pe spatele lor, lăsând păsările albe și puternice să o poarte pe deasupra dealurilor cu salvie argintie și buruieni mov, în peșteri de pe malurile lacurilor formate de apa mării, în căutarea năvoadelor de pescuit prinse de stâncile abrupte. Dulse ridica năvoadele în lumina soarelui, căuta prin ele după oase de pește, oase de balenă, scoici irizate, care fuseseră casă pentru perle, orice strălucea. Scânteierea, indiferent dacă era pe cer, în valuri sau în obiectele aduse de mare, îi aducea mereu un mesaj lui Dulse din partea tatălui ei.

– Darrah, mai ești trează?

Deschise ochii și le văzu pe surorile ei și pe Harrison uitându-se la ea.

– Ce-am pierdut? întrebă ea.

– Nimic, îi răspunse Harrison. Absolut nimic. Bem în soare și suntem împreună. Viața e frumoasă. Nu-i așa?

Zâmbiră toate. Singurul răspuns posibil.

capitolul 5

În dimineața următoare, un văl de ceață se lăsă dinspre răsărit și cuprinse totul, topi ultimele rămășițe de brumă și îmbrăcă cu picături argintii pânzele de păianjen, pătrunse casa și tot ce se afla în ea de o umezeală rece. Venise ziua în care începeau împachetatul. Cafeaua picura în filtru, ceainicul șuiera, iar Darrah aprindea focul în sobă.

Delia, Darrah și copiii lui Rory scoteau cutii din tot felul de ascunzători. Sylvia și Obadiah erau însărcinați să lipească bine cu bandă adezivă cutiile mari de la firma de mutări. Jenny stătea pe podeaua bucătăriei împreună cu Vanessa, rupând ziare în pătrate mai mici, perfecte pentru înfășurarea lucrurilor de dimensiuni mai reduse.

–Trebuie să separăm cutiile și să scriem numele noastre pe ele, spuse Delia. Ca să știm ce ia fiecare.

–Eu mi-aș dori capcanele pentru rațe, spuse Obadiah încet.

–Cred că bunica ta ar fi de acord, spuse Darrah.

–Dar unde-i maică-ta? îl întrebă Delia pe Obadiah.

–Ăăă, vorbește cu tata la telefon, răspunse el.

–A găsit ceva foarte acuzator în e-mailul lui! lămuri Jenny.

–Ce vrei să spui? întrebă Darrah.

–Rory îi citește e-mailul, explică Delia.

–Ce a găsit? întrebă Obadiah.

–Că el și A-L-Y-S aveau o relație chiar și înainte ca el să plece de-acasă, spuse Jenny, și întreg trupul ei se cutremură într-un suspin. Nu suport să-i spun numele, așa că i-l pronunț pe litere.

–Oh, draga mea, murmură Darrah îmbrățișând-o.

–Este groaznic, suspină Jenny.

–Ce este groaznic? întrebă Rory intrând în cameră.

–Nimic, spuse Obadiah repede, vrând s-o protejeze.

–Fără secrete. Spune-mi!

–*Tu* ai secrete! țipă Jenny, aproape isterică.

–Mătușa Darrah zice că pot să păstrez capcanele pentru rațe! țipă Obadiah, într-o încercare atât de disperată de a schimba subiectul, încât începu să tremure.

–Tatăl tău probabil că are o mulțime de capcane pentru rațe, spuse Rory. În casa părinților săi, la doar un kilometru și jumătate de aici. Sunt sigură că îți va da voie să le folosești.

Obadiah se întoarse de parcă mama lui i-ar fi tras o palmă, foarte sensibil la despărțirea părinților săi și la tensiunea din jurul mamei și a mătușilor sale. Jenny suspină iar în timp ce fratele său ieși în fugă din bucătărie. Apoi Rory oftă adânc și ieși după el.

Darrah mai puse niște lemne pe foc, încercând să încălzească încăperea. Durerea din sufletul lor era mai grea decât ceața. Inima ei se frângea, aidoma unei ferestre care se sparge într-o casă veche. Se uită în jur, înregistrând camera ca pe o poveste de dragoste terminată – mobila veche de stejar și arțar, tablourile, desenele pe care le făcuseră fetele când erau mici, scoici adunate de pe plajă și strânse în sticle de lapte transparente. Mama și bunica lor nu aruncaseră nimic.

Pentru Dulse, multe dintre obiectele fabricate de mâna omului nu însemnau nimic. Ea străbătea plaja și pădurile în căutare de scoici și pietricele. Cerul revărsa lumini multicolore prin norii tiviți cu argint, transformând scoicile și oasele în adevărate comori, iar ea absorbea iubirea pierdută a tatălui său prin pielea fragilă.

Uitându-se prin bucătărie, Darrah știa că „lucrurile" contau. Sticlă colorată, melci de mare și bucăți de lemn adunate în timpul plimbărilor pe plajă alături de ai ei erau la fel de importante ca și alte amintiri de familie. Inspiră

adânc; trebuiau să înceapă de undeva. Luă în mână o mică bărcuță cositorită de pe o etajeră de mahon de deasupra colecției cu linguri a mamei sale, apoi ridică obiectul.

–Cui i-ar plăcea așa ceva?

Nimeni nu zicea nimic. Darrah presupunea că fiecare nutrea dorințe secrete, propriile nevoi de a deține câte o bucată din acest paradis. Rory intră cu un braț în jurul lui Obadiah. Ochii albaștri ai mamei și ai fiului erau la fel de lipsiți de expresie. „Mă urăsc", mimă Rory din buze, fără sunet, spre surorile ei.

–Am o idee, sări Delia. Ce-ar fi să luăm bucăți de bandă adezivă din hârtie, ne scriem numele pe ele și le punem pe tot ce vrem?

–Și dacă două persoane vor același lucru? întrebă Jenny.

–Ne duelăm, răspunse Delia.

–Putem să jucăm darts, iar câștigătorul ia lucrul respectiv, intră și Rory în joc.

Toată lumea fu de acord cu ideea. În timp ce se împrăștiau prin casa veche, Darrah puse muzica lui James Taylor la casetofonul din bucătărie și porni toate boxele din casă. Ținea încă în mână bărcuța de cositor; o simțea caldă în palmă. Tatăl ei o lăsase aici; îi povestise odinioară că o adusese din baraca bunicului său, aflată în port la Cork. Își scrise numele pe o bucată de bandă și o lipi pe barcă.

A treia zi de împachetat. Rory merse în vechea ei cameră și se uită împrejur. Patul de fier, cuvertura matlasată de pe el, dulapul cu sertare pe care ea și Darrah pictaseră sirene și balene, unul dintre covoarele realizate manual de mama lor din fuste și jachete de-ale lor de bumbac care le rămăseseră mici, o acuarelă pe care o pictase mama lor, înfățișându-le pe Rory și surorile ei jucându-se pe plajă. Se așeză cu încetineală. Faptul că se afla în această casă acum o făcea să se simtă și mai legată de Jonathan.

Își petrecuseră timpul împreună în gașcă o vară întreagă, dar se îndrăgostiseră unul de celălalt la un foc de tabără pe plajă, undeva departe, pe plajele virgine private cunoscute sub numele de Squibnocket Associates. Acest club avea numai vreo sută de familii membre, iar cele ale lui Rory și Jonathan se numărau printre ele.

Puștii se adunau în jurul focului, printre ei și Harrison, Delia și o mulțime de alți prieteni ai lor. Luna se ridicase pe cer, stropind valurile cu irizații de argint și aruncându-și lumina peste Nomans Land, insula din apropiere. Rory se afla în picioare pe linia unde se spărgeau valurile, cu gleznele în apa rece.

L-a simțit pe Jonathan înainte de a-l vedea. Stătea atât de aproape, încât îi simțea respirația pe gât ca o briză fierbinte.

–La ce te uiți? a întrebat el.

–La Nomans Land, a răspuns ea.

–Marina militară a folosit această insulă pentru exerciții cu bombe, a informat-o el.

–De parcă n-aș ști asta. Doar locuiesc chiar puțin mai jos, pe faleză.

–Știu unde locuiești, i-a replicat el.

Apoi și-a pus un braț în jurul mijlocului ei și a condus-o mai departe de acolo, ca și cum ar fi protejat-o de un pericol. S-au plimbat vreo sută de metri, cu picioarele goale în spuma albă și efervescentă a mării, îndeajuns de departe de grup, încât trosnetul focului era acoperit de sunetul valurilor. Uitându-se spre el o clipă, Rory i-a zărit sclipirea din priviri. Câteva minute mai târziu, Jonathan o așeza pe nisipul tare.

I-a luat fața în mâini privind-o adânc în ochi. Ea a râs nervos, ca și cum s-ar fi jucat pretinzând că erau mai mari decât erau de fapt, dar el nici măcar nu zâmbea. I-a dat părul la o parte de pe față, i-a mângâiat obrazul, și-a lipit buzele de ale ei.

Sărutul a fost atât de fierbinte, încât aproape că-i venea să țipe. El și-a vârât o mână sub maioul ei de bumbac brodat, iar ea i-a simțit palma pe sân. Apoi, când el și-a coborât mâna și mai mult, între picioarele ei, a răscolit-o de o excitare cum nu mai simțise. Brusc, valurile le-au spălat genunchii, căci venea fluxul. Imediat au fost inundați de apă sărată și au izbucnit în râs.

–Ups, a făcut el.

–Nu l-am văzut pe ăsta, a spus ea.

S-au târât mai sus pe plajă, împiedicându-se în pantalonii scurți. Jonathan nu purta lenjerie intimă, iar ea a fost surprinsă, fascinată, deși i s-a părut oarecum vulgar.

–Este prima oară pentru tine? a întrebat-o, deasupra ei, cu erecția fierbinte presând-o pe burtă.

Ea a dat din cap, întrebându-se dacă era prima dată și pentru el, dar și-a reținut întrebarea, pentru că bănuia că nu era.

–Ești mai frumoasă decât oricare fată de pe insulă.

–Ce mai replică, i-a întors-o ea.

–Nu mă crezi?

Ea n-a răspuns, iar el a sărutat-o. Și-a croit drum înlăuntrul ei, iar ea se simțea de parcă mai avea puțin și se despica în două. Dar exact atunci a început să se simtă bine, într-un fel sclipitor și înfiorător în același timp, și și-a mușcat buza până când a simțit gust de sânge. Briza rece și sărată a mării le mângâia trupurile umede de efort, dar pieptul lui era fierbinte, și o ținea foarte strâns.

Rory s-a îndrăgostit începând din acel moment. Au rămas împreună până când el a absolvit Deerfield și Trinity, iar ea Fitch High School și Connecticut College, cu specializare în biologie marină.

Apoi el a înșelat-o. Chiar la sfârșitul acelei veri, cu dădaca unei familii din West Chop. În școala pregătitoare, cu o studentă de la colegiul privat Miss Porter care mersese la Deerfield să danseze. La Trinity, cu frumoasa

asistentă universitară de la cursul de istorie a artei. Rory știa.

Avea un fel de a-și da seama de toate. Vocea lui suna diferit la telefon, nu o privea în ochi atunci când se vedeau, o atingea cu grijă, parcă așteptându-se să fie pălmuit.

Îi scotocea prin buzunare, prin portofel, în agendă, în agenda telefonică. Atunci când găsea un nou nume de fată scris acolo sau bilete la o piesă de teatru sau la un film despre care nu îi povestise, sau un șervețel de la vreun cocktail, cu un haiku stupid scris pe el, îl ura. Îl confrunta cu dovezile vinovăției sale și plângea – iar el o liniștea, îi spunea că fata îi făcuse avansuri, el încercase să se opună, nu însemnase nimic.

S-a despărțit de el „pentru totdeauna" în luna octombrie de după absolvirea facultății. Nu putea să suporte grijile și sentimentul sfâșietor al trădării. S-au mai întâlnit pentru scurte interludii romantice, dar lipsa ei de încredere era putemică, iar el se simțea în permanență urmărit și atacat. Trei veri mai târziu s-au despărțit din nou „pentru totdeauna".

Singurătatea de după el a făcut-o pe Rory să se simtă disperată, ca și cum ar fi urmat să rămână singură pentru totdeauna. Era cel mai urât sentiment, de parcă ar fi fost goală pe dinăuntru, de parcă n-ar fi putut să existe decât alături de cineva care să o iubească.

În această stare se afla atunci când l-a cunoscut pe Alex, un pescar brazilian pe o barcă la Menemsha, unde mersese să ia niște notițe despre pescuit, în speranța de a intra într-un program de masterat la Scripps. Alexander Fortuna era foarte înalt, suplu, bronzat, serios. Părea foarte serios, dar când s-a uitat la Rory, ochii lui erau atât de atrăgători, zâmbetul său atât de sclipitor. Voia să folosească banii obținuți din pescuit pentru Facultatea de Medicină, să devină chirurg. Deja absolvise

UMass-Darmouth – primul membru din familie care obținea o diplomă universitară.

Ea era intrigată, voia să se îndrăgostească. Alex era tandru, o considera genială. I-a încurajat dorința de a absolvi școala, ceva ce Jonathan nu făcuse niciodată.

Între excursiile lui Alex la pescuit la Georges Bank, Rory a rămas însărcinată cu Sylvia. Când s-a întors, el a început să caute case pe insulă. Au închiriat una micuță, proprietatea căpitanului de pe vaporul de pescuit pe care lucra Alex. Casa se afla pe dealul dinspre portul Menemsha. Rory născut-o pe Sylvia și s-a străduit foarte mult să iubească viața pe care o ducea cu Alex, dar nu mergea: îl iubea încă pe Jonathan.

În acea perioadă, părinții lui Jonathan deja nu o puteau suporta. Dar surorile și mama ei îi erau aproape în orice situație. Ele toate îl adorau pe Alex, dar bunica ei nu a încetat niciodată s-o împingă spre Jonathan. Îi plăcea ideea ca două clanuri puternice de pe Vineyard să se unească – familiile Dagett și Chase. Reducea importanța conexiunii cu McCarthy, negând originea pe jumătate irlandeză a lui Rory. Rory se mărita cu Jonathan, iar copiii aveau să fie protestanți albi anglo-saxoni din generație în generație.

Abigail Daggett a negociat lucrurile cu părinții lui Jonathan, iar el și Rory au avut parte de o nuntă pe Vineyard într-un cort alb la Daggett's Way, cu o recepție pe aceeași plajă unde-și pierduse virginitatea. Locuiau vara pe insulă și iarna la Old Lyme, unde Jonathan, inițial introdus de părinții săi în lumea bancară, și-a deschis apoi o galerie de artă specializată în școala de impresioniști și tonaliști americani de la Old Lyme.

Odată căsătoriți, el părea că s-a liniștit și părea credincios și mulțumit. Era bun cu Sylvia. Rory a rămas în alertă în primii ani, păstrând ideea de a studia la Scripps

în La Jolla ca o portiță de scăpare, până când s-au născut Obadiah și Jenny. Era fericită să-și crească copiii în sat.

Îi ducea la școală, mai târziu i-a învățat să meargă cu bicicleta la lecțiile de tenis. Se plimba până la galeria lui Jonathan aproape în fiecare zi ca să-i ducă prânzul. Fusese ideea ei să lărgească orizontul galeriei, să expună și peisagiști și portretiști contemporani, să găzduiască vernisaje care să atragă tot orașul.

Nu și-a dat seama când a început din nou să fie înșelată. El a jurat că nu se întâmplase până când Alys a început să lucreze la galerie ca intern, doar cu un an în urmă. Piața căzuse, iar Jonathan spusese că erau norocoși să aibă pe cineva care să lucreze aproape pe gratis. Rory fusese de acord; la început îi plăcuse de Alys.

Tânără, blondă, proaspăt absolventă a unui master de curator la Bard, Alys era deșteaptă și adusese idei proaspete despre expunerea lucrărilor și marketingul expozițiilor. Iar apoi Jonathan a luat-o cu el la o Expoziție de Iarnă de Antichități la New York, în Park Avenue Armory, un eveniment de un weekend obligatoriu pentru comercianții de artă și antichități. Jonathan avusese mereu un stand acolo.

Rory i-a verificat buzunarele când s-a întors acasă. A găsit o chitanță de la hotelul St. Regis – cameră de lux și cină pentru doi, șampanie în cameră și mic dejun în cameră pentru doi. Doar vederea chitanței a făcut-o să-i dea lacrimile. Nu-i venea să creadă, fusese sigură că nu avea s-o mai rănească din nou.

Când i-a spus lui Jonathan, acesta nu a negat. Ba mai mult, a anunțat-o că pleacă de acasă; el și Alys găsiseră o locuință la Hadlyme. Era la numai câțiva kilometri distanță, în sus pe râul Connecticut; putea să-i vadă pe copii la fiecare sfârșit de săptămână.

–Nu se poate! Nu sunt pregătiți pentru ca tu să ai o iubită, Jonathan. Și nici eu nu sunt, i-a replicat Rory.

El i-a atras atenția că dacă nu se comporta rezonabil în legătură cu copiii, el putea oricând să obțină un ordin judecătoresc de custodie comună asupra lor. Și totuși a dat înapoi.

Rory era orbită de toate astea. A căzut din nou în vechiul ei obicei de a-l spiona; îi lua urma în liniște, prin e-mailuri și mesaje, lucru care îi dădea un sentiment de putere deformată. Îi cunoștea parolele de e-mail de ani de zile; le ținea sub sugativa de pe biroul vechi și valoros pe care i-l dăruise bunica ei când se căsătoriseră.

Acum laptopul ei zăcea inocent pe patul nefăcut. O striga, de parcă era posedată. Aruncându-și o privire pe hol, văzu că Delia se afla în camera ei și la fel și Sylvia. Îi auzea pe Obadiah și pe Jenny vorbind cu Vanessa în dormitorul matrimonial. Era în siguranță.

Rory se logă, apoi scrise parola de Gmail a lui Jonathan: „*keithfarm*". Keith Farm, unul dintre cele mai frumoase panorame de pe Insula Vineyard; părinții lui locuiau doar puțin mai sus de această proprietate, iar Jonathan se jucase pe aceste câmpuri când era mic.

Mereu atentă să nu lase urme, Rory citi e-mailurile pe care el le deschisese deja. Atunci când găsea mesaje acuzatoare, îl suna și îl făcea să recunoască fără a-i dezvălui propriu-zis descoperirea ei. Era ca și cum el își simțea conștiința atât de încărcată, încât trebuia să-i mărturisească totul.

Acum, accesând mesajele de dimineață, văzu că el și Alys își scriseseră de cinci ori unul altuia de când îl sunase Rory, strigându-i că era groaznic, absolut groaznic că-și abandonase familia chiar la vârsta la care fiul său avea cel mai mult nevoie de un tată. Și Jenny! Pe cine avea ea să ia drept model de figură masculină? Un ratat care-și părăsește familia pentru o femeie mai tânără?

„Ce scorpie", îi scrisese Alys ca răspuns la relatarea plină de compasiune – trebui să recunoască Rory –

a convorbirii lor telefonică. Simțea că o apucă tremuratul, ardea de furie atât de tare încât abia putea să-și controleze degetele; degetele ei tastau în aerul de deasupra tastaturii, imaginând un răspuns plin de ură pentru Alys.

–Ești ocupată acum? întrebă Darrah, ivindu-se în pragul ușii.

–Ăă, nu, răspunse Rory, închizând cu zgomot laptopul.

–Ce spun e-mailurile? vru Darrah să știe.

Rory clătină din cap.

–Nu mă stârni să vorbesc despre ea.

–Alys? întrebă Darrah.

–Da.

–Pot să te întreb ceva?

–Sigur.

–De ce faci asta?

–Ce anume?

–De ce le citești e-mailurile?

–Pentru că este atât de tâmpit și nu-și schimbă parolele. Este ca și cum m-ar *ruga* să le citesc. Mi-e milă de bietul prost.

–Dar *nu* te roagă să le citești, spuse Darrah. Chiar mă îngrijorezi.

–Te rog, nu te îngrijora. Doar că e o situație îngrozitoare, și încerc să trec cum pot peste ea.

Darrah îi întinse mâna, mică și delicată la fel ca a lui Rory, a Deliei și a mamei lor. Rory ezită o clipă, apoi îi luă mâna. Își strânseră degetele. Mâinile lor se potriveau perfect, iar sentimentul era exact ca atunci când erau mici.

–Bună ziua! se auzi o voce de la parter. Bună ziuaaaaa! Putem să intrăm?

Darrah se înroși la față, lăsând mâna lui Rory să cadă.

–La dracu! I-am spus să stea departe de noi!

Sări de pe pat și alergă pe scări.

În bucătărie, înconjurați de copii se aflau două femei și doi bărbați bine îmbrăcați. Delia îi judecă dintr-o

ochire: erau din Greenwich, sau Bedminster, sau Chevy Chase, sau altă suburbie modernă. În timp ce se uita dezaprobatoare la ei, Darrah o apucă de braț pe blonda tunsă scurt și o trase cu putere din bucătărie, lăsându-le pe Rory și pe Delia să facă conversație cu ceilalți trei străini.

–Sper că nu este un moment nepotrivit, spuse cealaltă femeie – chiar și mai blondă, purtând niște haine de țară respingătoare: pantaloni și jachetă de lână de culoare bej, ghete maro de piele și o geantă mare de culoare roșiatică, pe care scria cu litere mari, aurii, PRADA. Cred că Morgan a încercat să vă contacteze, dar nu a primit nici un răspuns. Și aceasta era singura săptămână în care puteam să venim toți trei!

–Morgan? întrebă Rory suspicioasă.

–Vă rog, eu sunt de vină, spuse bărbatul înalt, slab și chel, cu un puternic accent englezesc. Purta un costum negru făcut la comandă, avea ochi de un albastru spălăcit și incisivii superiori puternic deplasați în afară. Mi-ar fi fost imposibil să vin de la Londra în alt moment fără să-mi dau programul peste cap.

–Mă simt ca Alice în Țara Minunilor, spuse Delia zâmbind și întinzând mâna. Nu am nici cea mai vagă idee despre ce vorbiți. Eu sunt Delia Monaghan, iar aceasta este sora mea, Rory Chase.

–Delia... începu Rory.

–Noi suntem familia Little, spuse bărbatul care nu era chiar atât de chel, iar el este arhitectul nostru, Jeremy Stent.

–Arhitect? întrebă Delia, zâmbind încă, fără să înțeleagă.

Se simțea înconjurată de ceața de afară, de parcă aceasta intrase în bucătărie și o înghițise cu totul. În același timp, mâinile îi tremurau, parcă simțind ceva ce creierul nu putea să pătrundă.

–Morgan *a spus* că va fi în regulă, spuse doamna Little. Chiar nu am avut nici o altă variantă. Copiii sunt în vacanță școlară. Și arătă afară pe fereastră, spre doi băieți cu părul blond-deschis care săreau și alergau fericiți în cercuri. Iar Jeremy trebuie să fie la Milano marți.

–Dar de ce ați venit *aici?* întrebă Delia, în timp ce Darrah și femeia tunsă scurt, acum cu fața ca de piatră, se întorceau în bucătărie.

–Trebuia să vă spun, le explică Darrah, întorcându-se spre Delia și Rory. Am ignorat e-mailurile și telefoanele, însă Morgan a adus clienții și arhitectul oricum. Am sperat că putem să terminăm cu partea noastră înainte să ne ocupăm de partea lor...

–Vrei să spui... începu Delia.

Se uita fix la sora ei ca să nu fie nevoită să explodeze imediat în fața străinilor.

–V-o amintiți pe Morgan Ludlow, spuse Darrah. De la Island Properties. Ea a vândut casa noastră, iar aceștia sunt cei care au cumpărat-o.

Delia simți că îi crește tensiunea. Rămase și ea surprinsă să constate că își poate ține mânia în frâu. Doar merse spre Morgan Ludlow, apucând-o ușor de umeri, și o întoarse spre ușa de la bucătărie.

–Îmi pare rău, spuse Delia, cu ochii la familia Little și la Jeremy Stent. Dar acesta chiar nu este un moment potrivit. Pur și simplu, nu este.

–Dar, spuse doamna Little, uitându-se la Morgan Ludlow, de ce ne-ai spus că nu-i nici o problemă să venim, dacă este?

–Te rog, Darrah, insistă Morgan, în timp ce Delia continua să o împingă spre ușa bucătăriei. Domnul acesta a zburat tocmai de la Londra!

–Și ne va demola casa, spuse Darrah.

–Familia Little va hotărî ce va face cu proprietatea... spuse Morgan.

– Am înțeles, spuse Darrah. Dar deocamdată încă este a noastră, iar sora mea are dreptate. Momentul nu e deloc potrivit.

Delia se simțea atât de mândră de Darrah – de ele toate – de cele trei surori McCarthy, pentru că sunt tari pe poziții atunci când e vorba de ceva care le aparține. Cel puțin până la închiderea de la sfârșitul lunii.

– Dacă înțelegerea cade după chestia asta? întrebă Rory după ce plecară străinii.

– Nu-mi pasă nici cât negrul sub unghie, zise Darrah. Sper să cadă.

– Și eu la fel, o susținu Delia. Aproape că îmi doresc să la Fiscul casa.

Copiii se ascunseseră, dar văzând că se schimbase atmosfera, se întoarseră și începură să pună întrebări. Poate le răspundea cineva; Delia o luă în brațe pe Vanessa și o ținu strâns. Darrah opri muzica. Afară îl văzură pe arhitectul Jeremy măsurând terenul cu pasul și luând notițe, de parcă se gândea cât teren avea să acopere cu noua construcție. SUV-ul mare negru al lui Morgan se afla pe alee.

Darrah făcu o supă de roșii și sendvișuri calde cu brânză. Toată lumea mâncă, hotărând că era prânzul perfect pentru așa o zi cețoasă. Delia își aminti momentul în care își pusese mâinile pe umerii acelei femei și-și spuse că dacă ar trebui, ar face din nou la fel.

Voia să-l sune pe Jim să-i povestească fiecare detaliu. Voia să-l sune pe Pete, să-i povestească ce pierduse. Rory turnă câte o Cola fără zahăr pentru fiecare și ridicară cu toții paharele să toasteze. Când Delia se uită din nou pe fereastră, SUV-ul negru plecase.

capitolul 6

În fiecare seară găteau toate felurile de mâncare preferate cu ingrediente de la pieţele de pe insulă. În fiecare zi, una dintre surori îşi asuma sarcina de a face cumpărăturile: piaţa de peşte Menemsha, piaţa de legume şi fructe Tirsbury, ferma Fiddlehead, Cronig's, pescăria Larson, măcelăria Shiretown, Soigné din Edgartown.

Găteau calcan fript, spanac cu smântână, cartofi noi. Raclette cu brânză Gruyère şi cu cartofi noi, salată cu fasole verde, seminţe de dovleac şi de rodie. Cotlete de miel cu cartofi cu rozmarin şi sos de mentă făcut în casă. Peşte-spadă fript pe grătar, sote de broccoli italian cu usturoi, quinoa neagră amestecată cu roşii tăiate felii. Darrah bea Pellegrino, iar Rory şi Delia împărţeau o sticlă de vin.

Aceste mese erau delicioase, dar erau şi un prilej de bucurie, mai ales timpul pe care îl petreceau împreună cu gătitul, la masă şi cu strânsul după masă. Deşi zilele treceau, mâncarea rămânea la fel de bună. Dar surorile, şi chiar şi copiii, începură s-o lase mai moale cu împachetatul. Ştiau ce urmează. Şi nici chiar mâncarea delicioasă nu putea împiedica acest lucru.

Într-o seară, Darrah sări peste cina cu surorile ei. Se simţea pur şi simplu prea prăfuită, şi înfrigurată, şi bătrână. Petrecuse încă o zi punându-şi în cutii copilăria şi amintirile de familie. O dureau spatele şi umerii, îşi simţea mâinile aspre şi dureroase, iar trupul acoperit de o pojghiţă subţire şi lipicioasă de praf. Petrecu douăzeci de minute în cel mai fierbinte duş posibil, îşi spălă părul şi lăsă apa să curgă peste ea.

Închizând ochii, se gândi la misterul apei, la felul în care aceasta înconjura insula și dădea naștere lacurilor glaciare adânci, și cum ceața părea un nor care nu s-a scurs încă în ploaie, se gândea la felul în care apa îi fusese inspirația pentru Dulse.

Închise robinetele, se șterse și-și puse un tricou negru cu anchior și pantaloni negri, largi, de bumbac. Se așeză și se uită lung, fără s-o vadă propriu-zis, la bărcuța de cositor care fusese adusă din baraca din port a străbunicului ei din Cork.

Își luă carnetul pentru schițe. Mintea îi era doldora de idei, inspirate de durerile și bucuriile zilei: găsirea păpușilor Kewpie ale bunicii, înfășurate în pături de bebeluș, într-un cufăr sculptat cu modele complicate. Vizita arhitectului era un memento că lucrurile aveau să se schimbe, și chiar foarte curând. Darrah se hotărâse să creeze un personaj după el, un stăpân al întunericului pe nume Argideen, după un râu irlandez aflat aproape de Timoleague, în partea vestică a regiunii Cork.

Uitându-se la pagina goală, aproape că-și vedea personajele prinzând viață. Foile de hârtie albă velină aveau 21/28 cm, lipite pe partea stângă. Cerneala, care figura șase elemente grafice pe fiecare pagină, cu câte o grilă și o zonă de notițe pentru fiecare element grafic, era aceea numită invizibilă, astfel încât grila să poată fi eliminată atunci când foaia era scanată și introdusă într-un program de grafică.

Mereu începea cu schițe în creion, cel mai mult plăcându-i creioanele mecanice Bic galbene cu mină de 0,5 sau 0,7. Cu mult timp în urmă, mama îi cumpărase o frumoasă pereche de creioane Mont Blanc și, cu toate că Darrah se simțea încă sentimentală în privința acestui cadou, îi plăcea mai mult felul în care simțea în palmă creionul mai ieftin și faptul că guma din capătul său nu mâzgălea niciodată foaia.

După schiță, continua desenul în alb-negru cu creioanele de desen Pigma Sensei Manga – de foarte bună calitate, trimise direct din Japonia - folosind linii mai groase pentru prim-plan și linii mai subțiri pentru fundal. Când trecea la cerneală, ștergea creionul.

Darrah era considerată foarte curajoasă printre artiștii grafici pentru că lucra cu culori reale, nu digitale; puțini făceau asta, pentru că o singură greșeală putea să distrugă întreaga pagină. Colora fiecare pagină cu markere Prismacolor, de la deschis spre închis, mai ales nuanțe de albastru. În ultimii ani începuse să folosească mai des acuarelele. Mediul acesta părea mai potrivit pentru personajele și povestea care întruchipa atât de multă apă.

Apoi mai trecea o dată cu creioane Sakura Micron de calibru mic, de 0,2 sau 0,3, și hașura umbrele – trasări atât de fine, încât cititorii nici nu observau liniile, ci doar simțeau diferența de adâncime a culorii.

Fiecare dintre cele șase tablouri reprezenta câte un aspect al zilei, tradus în lumea lui Dulse. Aceasta era prima reunire a lui Dulse cu surorile ei în mai mult de un secol. Pentru că Dulse era un spirit al apei, motivat de durere și dorință, era foarte puternică. Putea să zboare pe deasupra ca un nor, dar și să se strecoare prin crăpăturile din podea precum apa care curge.

Surorile ei se aflaseră sub vraja unui blestem de o sută de ani aruncat de bunica lor. De unde venea ideea asta? Darrah se întreba și ea, în timp ce desena. Doar Dulse era conștientă de pierderea tatălui lor, pe care îl căutase în tot acest timp. El avusese ceva de demonstrat, doar că dispăruse mai înainte de a spune cuiva despre ce era vorba. Surorile ei fuseseră transformate în *Rosa rugosa*, trandafiri frumoși de pe plajă – de un roz cald, cu frunze verzi și spini ascuțiți, aflați la marginea dunelor de nisip.

De îndată ce Dulse aflase, dintr-o scrisoare ascunsă în biroul de abanos al bunicii, își concentrase toată puterea

în ploaie, aceasta căzând peste trandafiri, spălând dunele de nisip în mare, permițând valurilor turbate ale oceanului să devoreze plaja și să apuce rădăcinile adânci și noduroase ale trandafirilor. Rădăcinile se transformau apoi în picioarele a două fete, iar surorile lui Dulse, Heath și Finn, reveneau la viață. Dulse se prefăcea, la rândul ei, într-o coloană de apă, apoi într-o fată, și în cele din urmă își îmbrățișa surorile.

Următorul tablou le înfățișa din nou în casa bunicii lor de pe Insula Vineyard. Pentru că bunica murise, surorile se aflau acum în siguranță aici. De ce era ea – sau subconștientul ei – dintr-odată suspicioasă în legătură cu bunica ei? Heath își îngropa picioarele goale în pământul grădinii, iar Finn cerea elixir făcut din nectar fermentat de caprifoi.

Darrah se lăsă pe spate, uitându-se la camera pe care o desenase – familiară, și totodată străină. Arăta de parcă făcea parte din casa lor reală – decorată cu mobilă de epocă, cu perdele decolorate de bumbac și covoarele împletite ale bunicii, cu cărți în bibliotecă, un șemineu de piatră cu dulapuri deasupra poliței, o vatră largă și un vas de cupru pentru vreascuri – cu toate că Darrah nu-l mai văzuse până atunci.

Se hrăni din vise și imaginație și începu să deseneze un SUV negru în curte, Argideen făcându-și pentru prima oară apariția în această serie. Îl desenă exact așa cum arăta: înalt, slab, dar musculos, chel, îmbrăcat într-un costum negru făcut la comandă în Hong Kong. Îi făcu ochi lipsiți de spirit de culoare maro, aproape galbeni.

Se lăsa amurgul, ultimele lumini străluceau roșiatic prin ceață. Auzi camioneta lui Andy pe prundiș și ieși să-l întâmpine. Construia dulapuri pentru cărți și vopsea interiorul unei case de pe South Summer Street în Edgartown, iar când o sărută, mirosea a rumeguș, vopsea

și terebentină. Pantalonii și ghetele pe care le folosea la vopsit aveau pete de un verde pal, primăvăratic.

–Își fac ceva autentic? întrebă Darrah.

–Da, confirmă el. Au mers la Societatea Istorică pentru a se asigura că pereții sufrageriei lor imită întocmai stilul precolonial din Edgartown.

–Bogătași, spuse ea zâmbind.

–Îmi plătesc facturile, conchise el luându-i mâna și conducând-o spre verandă. Aș vrea să te pot ajuta cu toate.

–Oh, Andy!

–Știi că aș face orice.

–Știu.

Stăteau pe șezlongurile înalte, iar Darrah se uita spre lac. Dincolo de dune zări crestele valurilor, cu spuma de culoarea lavandei în lumina apusului. Andy îi luă mâna. Nu prea pomeneau despre dragoste, însă prietenia lor îndelungată se baza în mod evident pe asta. Ea îl simțea aproape și asta îi era de ajuns.

–Ai avut o zi grea? vru el să știe.

Darrah confirmă dând din cap.

–Ați terminat parterul?

–Aproape. Cam tot ce ne-am propus la parter și mare parte din dormitoarele de la etaj.

–Vrei să vin și eu să vă ajut mâine?

Ea îi zâmbi.

–Ai o slujbă.

–Așa este, spuse el.

Avea o voce puternică, minunată, și uneori îi cânta. Tocmai se pregătea să îi ceară asta, când auzi primele sunete care coborau de pe Abel Hill, din copacii care înconjurau cimitirul Chilmark, din adâncul pădurilor, din mlaștinile și helești de pe toată insula.

–Broaștele chițăitoare! exclamă ea.

El ascultă și confirmă din cap.

–Ai dreptate.

Brotaci de primăvară: broaște micuțe care se cațără în copaci ca niște clopoței, pentru o perioadă scurtă de timp în luna aprilie. Doar pe Vineyard erau numiți „broaște chițăitoare", un nume care data din anii 1600, atunci când Bartholomew Gosnold, exploratorul englez, a descoperit insula și i-a dat numele după fiica sa, Martha.

Darrah închise ochii, ascultând corul. Se simțea puțin vinovată pentru că nu lua cina cu surorile ei, dar acum și le imagina la numai câțiva pași de aici, ascultând același cântec. Sunetele primăvăratice le uneau, iar ea și le imagina fermecate de muzica naturii. Îl ținea pe Andy de mână, legănându-se pe veranda din fața casei și ascultând strigătul ascuțit, vibrant.

–Ai vrea să mergi la o întâlnire? o întrebă el.

–Da, aș vrea, răspunse ea, și își luă puloverul.

În acea seară se trezi primăvara. După cină, Rory și Delia ieșiră în curte cu copiii și ascultară cântecul brotacilor. Se opriră nemișcați, în liniște, apoi toată lumea explodă încercând să reproducă sunetele: înalte, exuberante, cu voci tremurătoare, chemând parcă, la rândul lor, broaștele. Jenny făcea roata ca la gimnastică, iar Obadiah începu să alerge în jurul curții, descărcându-și tonele de energie reprimată.

–Luați-vă puloverele, spuse Rory îndreptându-se spre mașină. Facem o plimbare!

Ea și Delia stăteau în față, Obadiah lângă Vanessa și păpușa ei în scaunul special din spate, iar Silvy și Jenny pe al treilea rând de scaune al mașinii cu șapte locuri. Rory coborî geamul și scoase cotul în afară, permițându-le astfel tuturor să savureze aerul sărat.

La început se îndreptă spre Edgartown, dar când se apropie de aeroport se uită la Delia.

–Facem un ocol? întrebă ea.

–Crezi că e acolo?

–Așa am sentimentul.

–Unde mergem? întrebă Sylvia când își dădu seama că intrau pe un drum lăturalnic.

–Să luăm un musafir surpriză.

Rory urmă aceeași rută pe care îi dusese Darrah, pe șoseaua mărginită de pini, apoi în parcul industrial, conducând până la ultima magazie, în vârful dealului pitic. Era întuneric acum și nu se vedea lumină din nici o magazie. Dar prin fereastra deschisă a mașinii auzi sunetul slab al unui meci de baseball.

–Ce este locul acesta? întrebă Obadiah, uitându-se împrejur. E cam ciudat.

–Mamă, este pustiu, spuse Sylvia.

–Nu, draga mea, am venit să-i facem o vizită unchiului Harrison.

–Ura! se bucură Obadiah, și-și desfăcu centura de siguranță.

–Ar putea să fie o greșeală, șopti Delia. Să venim noaptea, neanunțate, cu copiii?

–Cum am fi putut să-l anunțăm? întrebă Rory. Nu are telefon. Copiii ieșiseră deja din mașină când ea distinse un ușor iz de mâncare gătită. Delia se asigură că închide toate portierele cu zgomot, iar Rory merse la ușa de garaj și bătu cu putere.

–Ești aici? strigă ea. Gașca ta de admiratori a venit să te răpească.

Liniște. Nu se mai auzea nici măcar meciul de baseball; închisese televizorul și se ascundea înăuntru. Apoi auzi două pufuri de la un spray cu aerosoli menit să ascundă dovezile. Un minut mai târziu, ușa grea de metal se ridică și se zări silueta lui Harrison pe fondul luminii albastre a ecranului plat al televizorului.

–Măi, măi, se miră el. Dacă nu e chiar gașca mea preferată de admiratori!

– Ai mai mult de una? întrebă Obadiah rânjind.

– Ha! Mult mai multe! sări Harrison. Sunteți deja al treilea grup care se oprește aici în seara asta.

– De ce ești aici? întrebă Jenny.

– Aici? întrebă Harrison lungind cuvântul ca și cum ar fi fost cel mai ciudat lucru să fie întrebat așa ceva. Aici locuiesc.

– Nu, spuse Jenny. Locuiești în casa mare albă a căpitanului din Edgartown.

– Cu docurile! adăugă Obadiah. Unde îți ții barca.

Harrison dădu din mână a lehamite.

– Oricine poate să locuiască într-o casă mare și albă cu docuri. Asta e mult mai tare!

– De fapt, chiar este, spuse Sylvia, aruncându-și ochii prin magazie.

– Unchiule Harrison, insistă Jenny. E ca o magazie.

– Păi, ai dreptate, spuse el. Mulți ar numi-o așa. Eu prefer s-o numesc „acasă". Vreți să intrați ca să urmăriți meciul de baseball? Red Sox contra Yankees. Și am covrigei și bere.

– Nu avem voie să bem bere, îl avertiză Obadiah.

– Păi, puteți să mâncați covrigei, nu-i așa? întrebă Harrison.

Rory îl luă de mână:

– Vii cu noi. Mergem în oraș la o înghețată.

Făcu ochii mari. Harrison nu refuzase niciodată până acum înghețata. Pleoscăi din limbă, iar copiii izbucniră în râs. Era îmbrăcat în pantaloni scurți și un tricou, dar intră să ia o jachetă din fleece și o pereche de papuci. Toată lumea se dădu înapoi pentru ca el să poată trage în jos ușa garajului.

– Procedeu secret, spuse el. Tu știi ce vreau să spun, Obadiah?

– Nu.

–Înseamnă că nu vrei să știe toată lumea că locuiești aici, spuse Sylvia.

–Așa este, dragă! confirmă Harrison, bătând palma cu ea.

–Este ilegal? întrebă fata.

–Ce cuvânt neplăcut. Hai să nu-l folosim. Hai să spunem doar că nu aș vrea ca acest loc să se aglomereze, să se mute toată lumea aici. Îmi place așa, drăguț și intim.

–Chiar este intim, spuse Delia.

–Și e atât de întuneric și de liniște, spuse Rory, admirând stelele și raza de lumină din Edgartown ce mătura cerul.

–Merg în față, spuse Harrison, urcându-se pe locul din dreapta.

Delia nu se opuse și se așeză lângă Obadiah și Vanessa. Rory simți că Harrison o ia de mână după ce porni mașina. Se uită la el și îl văzu rânjind spre ea.

–Exceptând faptul că am trei copii în spate, spuse Rory, seamănă *așa de mult* cu vremurile bune de odinioară!

–Cine te iubește, dragă? întrebă Harrison retoric.

Când dădea în marșarier ca să întoarcă, farurile luminară un tufiș. Ceva străluci în rugii de mure și pentru o clipă crezu că vede ochii unei căprioare. Dar apoi recunoscu figura inteligentă, demnă, familiară a lui Harrison M. Thaxter senior, și își dădu seama că se uita la infamul bust de bronz.

Îl văzu pe Harrison salutând în direcția bustului tatălui său în timp ce se îndepărtau și făcu și Rory semn cu mâna. Harrison porni radioul; postul local dădea muzică reggae. Începu să dea din cap și să cânte odată cu melodia *Breakfast in Bed*.

–„Și un sărut sau trei... nu trebuie să spui nimic... nu trebuie..." – cânta el, făcându-i pe copiii să râdă fără nici un motiv special în afară de faptul că el era Harrison.

Rory conduse mai departe în Edgartown și apoi parcă pe Water Street. Își ținuse respirația verificând dacă

la Mad Martha era deja deschis pentru sezonul de vară, şi era.

Trecură prin ritualul obişnuit de a decide ce arome să încerce, se bucurară de noile opţiuni existente, dar comandară vechile preferinţe: îngheţată de mentă cu cremă Oreo, şerbet de mango, îngheţată cu bucăţi crocante, îngheţată de ciocolată. Toată lumea în afară de Harrison îşi luă două cupe în cornet, iar el ceru o îngheţată uriaşă cu ciocolată caldă şi cu cinci cireşe.

–Mmm, făcu el, în timp ce mergeau pe strada principală spre docuri. E la fel de bună ca atunci când lucraţi voi aici, fetelor.

–Care fete? întrebă Jenny.

–Mama ta şi Delia se angajau pe perioada verii la Mad Martha, explică Harrison. Toţi băieţii veneau în fiecare zi să ia îngheţată doar ca să fie serviţi de ele.

–Şi tata? întrebă Obadiah.

–Desigur, răspunse Harrison. Era primul la rând de câte ori se putea.

Rory ştia că era adevărat. Mereu lucra încet atunci când venea Jonathan, prelungind momentele petrecute împreună, în timp ce-i pregătea îngheţata preferată – două cupe de cafea peste una de caramel, cu ciocolată rasă pe deasupra. Se simţi foarte fericită să-l audă pe Harrison povestind asta.

–Şi mătuşa Darrah a lucrat aici? întrebă Sylvia.

–Nu, răspunse Delia. Chiar şi slujbele de vară erau artistice la ea. O cucoană a angajat-o ca să-i picteze cimpoieri minusculi pe mânerele mobilei de la bucătărie. Iar o alta a plătit-o ca să smulgă viţa adevărată de pe un vechi şopron, pe motiv că îi strica ferestrele, şi să picteze în schimb iederă englezească şi zorele în manieră *trompe l'oeil*.

–Tromp loi? întrebă Obadiah.

–Înseamnă ceva care păcălește ochiul, explică Harrison. Un cuvânt foarte folositor. Aș vrea să scrii un studiu despre acesta și să îl am pe biroul meu mâine la prima oră, Obes!

Copiii chicotiră.

Când ajunseră la parcarea din fața portului, era ca și cum ar fi invocat-o pe Darrah: iat-o, alături de Andy în camioneta lui, parcată cu fața spre apa cu sclipiri întunecate dinspre Chappaquiddick. Rory bănui că tocmai ajunseseră acolo venind de la o întâlnire.

Toată lumea înconjură camioneta; Andy avea radioul pe același post de radio raggae, iar Harrison îi spuse să-l dea mai tare. Harrison îi dădu lui Andy înghețata sa aproape terminată, își petrecu un braț pe după mijlocul lui Rory, o apucă de mână cu palma lui lipicioasă și începu să danseze.

Ea nu cunoștea cântecul, dar nu conta. Picioarele știau ce să facă și, rezemându-se de Harrison, îl lăsă să o răsucească și apoi s-o strângă iar lângă el. Muzica era frumoasă, aerul sărat – proaspăt, clopotul geamandurii suna, și deodată toată lumea dansa în perechi.

Darrah și Andy ieșiră din mașină și începură să se miște. Sylvia o ținea pe Vanessa și se învârtea cu ea în brațe, arătându-i stelele de pe cer. Obadiah încerca să-și croiască drum spre maică-sa, dar Harrison nu-i dădea drumul. În schimb, îi luă și pe el, și pe Jenny în dansul lor, iar apa clipocea și mișcarea lor era neîntreruptă.

Noaptea fusese atât de frumoasă și, când veni dimineața, Darrah nu voia ca Andy să plece. Îl ținu strâns, încercând să-și amintească ce visase. Începuse cu clopotul geamandurii, cel pe care îl auziseră în seara trecută răsunând în apă în timp ce ei dansau. Și apoi sunetul din vis se transformase într-un telefon care suna, și era tatăl ei.

–La ce te gândești? întrebă Andy, mângâindu-i părul.

–La tata, spuse ea. Este ciudat. Un vis care a fost un coşmar înainte de a deveni, dintr-odată, altceva.

–De ce crezi asta? întrebă Andy.

–Nu sunt sigură. Faptul că facem curat în casă, spuse ea. Faptul că surorile mele şi copiii sunt aici şi trec prin toate lucrurile noastre vechi. Este reconfortant, într-un fel.

–Cu siguranţă păreaţi fericite aseară, adăugă Andy.

–Chiar aşa eram, întări ea.

–Crezi că începi să te împaci cu ideea? vru el să ştie.

–Dimpotrivă, spuse Darrah. Mă lupt la fel de tare ca întotdeauna, dar îmi vine o altă idee.

–Ce idee?

Darrah scutură din cap, strângându-se mai tare în el.

–Nu sunt foarte sigură. Dar mă apropii.

Andy o sărută şi se ridică să facă un duş, iar Darrah adormi la loc. Când se trezi din nou, soarele era deja sus pe cer şi se lăţea în casă prin fereastra deschisă. Pământul avea un miros delicat, mlădiţe verzi de nici doi centimetri apăruseră prin grădini, iar oceanul era nemişcat.

Darrah se aşeză la masa de desen. Începuse să folosească bărcuţa de cositor ca suport pentru creioane şi o privi îndelung înainte de a începe să umbrească cea mai recentă lucrare a sa. Făcu linii atât de fine, încât ea însăşi abia le putea zări; era mulţumită de faptul că făcuse SUV-ul lui Argideen să pară rău. Pierdută în haşurat, abia auzi telefonul.

–Hei, unde eşti? o auzi pe Rory când răspunse la telefon.

–M-am trezit târziu.

–Toţi am făcut la fel. Cred că ieri a fost o zi mai grea decât ne aşteptam.

–Aşa este.

–Eu şi Delia ne gândeam... ai chef să mergi cu noi la o plimbare până la mama?

–Da, acceptă Darrah. Mi-ar plăcea foarte mult.

Cele trei surori se întâlniră pe şosea; fiecare luase câte o mână de iarbă uscată, iarbă decorativă de pe plajă şi crengi de liliac. Merseră în şir indian pe marginea şoselei principale, o luară la stânga pe o potecă de ţară şi intrară în cimitirul Chilmark. Terenul era presărat cu mici dealuri, bolovani de granit şi copaci foarte bătrâni şi înalţi; aici se aflau unele dintre cele mai vechi morminte de pe insulă, pietre de mormânt măcinate de timp şi de intemperii, având sculptat capul de mort, îngeraşi, cranii şi oase încrucişate.

Colonelul John Allen, mort în 1767, era îngropat aici; la fel şi doamna Bethia Clark, pe al cărei mormânt scria:

AICI SE AFLĂ TRUPUL
DOAMNEI BETHIAH CLARK
SOŢIA DOMNULUI WILLIAM
CLARK DECED. FEBRUARIE
PE 22 D. ANUL 1734/5 ÎN AL 49-LEA
AN DE VIAŢĂ.

Andy îi spusese lui Darrah că femeia fusese o Mayhew, o rudă îndepărtată, laolaltă cu mulţi din alte morminte Mayhew din parcela familiei sale de aici. Darrah atinse piatra când trecură pe lângă ea.

Într-un colţ era mormântul lui John Belushi, unde fanii săi lăsau mereu buchete de flori, scrisori, poezii, sticle de bere. Uneori lăsau cheesburgeri, dar mâncarea atrăgea ratonii, iar îngrijitorul o îndepărta.

Apropiindu-se de mormintele mamei şi bunicii lor, Darrah simţi un val de durere puternic şi şocant. Părea încă atât de recentă pierderea mamei lor doar cu o toamnă în urmă. Cele trei surori se împrăştiară în faţa pietrei de mormânt. Inscripţia era simplă: numele ei, data naşterii şi a morţii şi cuvintele: „Mamă iubită".

Fiecare soră depuse pe rând ierburile uscate, rămurelele de liliac și iarba decorativă lângă mormântul mamei lor. Nu se puteau abține să n-o atingă, să-și pună palmele pe suprafața rece, ca și cum ar fi putut să ajungă cumva la ea, să o anunțe că au venit.

Păstraseră câteva rămurele de liliac pentru mormântul bunicii, care se afla la numai câțiva pași, și stătură câteva minute ca să le aranjeze acolo, apoi se întoarseră la mormântul mamei.

Ascultară briza din copaci, unul dintre sunetele insulei preferate de mama lor. Aceasta era prima lor vizită împreună de la înmormântare, iar Darrah știa că toate se gândeau la același lucru, și anume că va fi și ultima lor vizită împreună, pentru o vreme.

–Nu e acolo jos, știți, spuse Delia în cele din urmă. Este în rai. Ne privește tot timpul, ca un înger păzitor.

Nici Darrah, nici Rory nu răspunseră. Darrah dădu din cap spre Delia, dorindu-și să fie adevărat.

–Este în rai, repetă Delia. Știu asta.

–Te credem, spuse Rory cu o voce care părea să afirme contrariul.

Rămaseră acolo în picioare vreme de câteva minute, în liniște deplină, cu excepția ramurilor goale care se legănau deasupra capetelor lor. Locul era pașnic și confortabil. Câteva mierle țopăiau prin iarba nouă și o ciocănitoare bătea cu ciocul într-un arțar bătrân.

–Mama și tata cu siguranță au fost prin preajmă săptămâna asta. Știți la ce mă tot gândesc? întrebă Darrah.

Surorile ei așteptară să continue.

–Știu că vă iau pe nepusă masă, dar e oare posibil să fie reală concesiunea terenului?

–Vorbești despre ideea tatei? întrebă Delia.

–Da, recunoscu Darrah, gândindu-se la plimbările pe care le făcea cu acesta pe-nserat. Indiferent dacă era sau

nu așa, el era convins că familiei sale îi fusese concesionat un lot de pământ aici, pe Insula Vineyard.

–De către un rege englez, spuse Rory. Vorbești de un vis, adăugă ea. Un monarh britanic care îi donează pământ în America unui cultivator de cartofi irlandez sau ce-o fi fost el.

–E cam trasă de păr, spuse Delia.

Darrah nu răspunse. După plecarea tatălui ei, o însoțise pe mama la primăria din Chilmark de pe Beetlebung Corner. Amintirea era destul de vagă, dar știa că petrecuseră o după-amiază întreagă căutând prin vechile înregistrări ale terenurilor și discutând cu funcționarii orașului. Nu ieșise nimic la iveală.

Mama ei căutase concesionări de pământ. Nu erau deloc rare – fusese acordat pământ acolo unor coloniști, donații făcute de regi, ca să se instaleze pe insulă. În anii 1700, Spania oferise parcele de pământ oricui dorea să se stabilească în Florida. Veterani de război primeau proprietăți oferite de George Washington ca plată pentru serviciile lor.

–În plus, nu crezi că, dacă ar fi existat așa ceva, avocații agenției imobiliare a familiei Little l-ar fi scos la iveală? întrebă Rory.

–Căutarea titlului de proprietate ia ceva timp. Acesta este parțial motivul pentru care le-am solicitat depozitul de garanție, spuse Delia. Nu că aș mai crede că vor descoperi ceva. Vom închide într-o lună cel mult.

–Tata credea că este real. De aceea a plecat, insistă Darrah.

–Dacă ar fi găsit dovada, nu crezi că s-ar fi întors? întrebă Rory.

–Dar nimeni nu crede că a avut ocazia să caute, corect? întrebă Delia. S-a întâmplat ceva pe drumul lui de la Kerry la Cork și nu a mai ajuns.

–Știu, spuse Darrah. Însă uite, suntem aici, o vizităm pe mama. Și n-am făcut niciodată acest lucru pentru tata.

–Cum am fi putut măcar să încercăm asta? întrebă Delia.

–N-avem nici cea mai mică idee unde s-a scufundat barca lui, interveni și Rory.

–Așa este, recunoscu Darrah. Nu mă gândesc la un loc anume în mare. Azi-dimineață desenam și mă uitam la bărcuța aceea de cositor pe care ne-a lăsat-o tata și pe care el o avea din baraca din port a bunicului său...

–Crezi că ar trebui să mergem acolo? întrebă Rory.

–Nu știu, spuse Darrah. Poate.

–În *Irlanda?!* exclamă Delia.

–Dar dacă a avut totuși ocazia să caute? întrebă Rory după un minut.

–Să caute... ce? întrebă Delia.

–Noi credem că nici măcar nu a ajuns în Cork. Dar dacă a ajuns? Și a căutat dovada, documentul regelui sau ce-o fi fost acela.

–S-ar fi întors acasă, fu de părere Delia.

–Dar dacă nu a găsit-o? insistă Rory. Indiferent ce îl măcina așa de tare – încât a trebuit să-și lase familia și să meargă să caute acest lucru –, dacă a ajuns în siguranță acolo, însă nu a putut să pună mâna pe dovadă, oare n-ar fi putut să decidă că nu poate să se întoarcă astfel?

Mai rămaseră o vreme în cimitir și curățară frunzele din jurul mormântului mamei lor. Darrah și-l imaginase mereu pe tatăl său în ocean, vedea spiritul său în fiecare val. Nu putea să creadă că, dacă tatăl lor era încă în viață, nu le-ar mai fi dat nici un semn de viață, chiar dacă se hotărâse să nu mai vină acasă. Nu era posibil să aibă atâta cruzime.

În timp ce aduna o grămadă de frunze, rămurele și conuri de brad, se gândea la mândria tatălui său. Privirea din ochii lui atunci când o dusese pe *Irish Darling*. Toate acele

plimbări la amurg în jurul terenului bunicii ei, în căutarea unor țăruși care să delimiteze limitele de proprietate. Hotărârea sa de a traversa singur Atlanticul cu barca. Și scrisorile pe care le trimisese mamei lui Darrah în lunile când fuseseră despărțiți.

Darrah se uită la Rory, surprinse privirea ageră a acesteia și se întrebă la ce se gândea oare. Merseră acasă și găsiră copiii în curte, încercând să descurce o veche undiță de pescuit. Un vultur zbură pe deasupra lor, cu aripile lungi alb cu negru întinse, purtând niște bețișoare în cioc. Toți se uitară după el și-l văzură că-și construia un cuib dincolo de lac.

–Ascultați, începu Rory. Nu sunt pregătită să intru din nou în casă și să continui cu împachetatul. Mai vrea cineva să meargă la plajă?

Jenny tropăi din picioare nerăbdătoare și dădu din brațe în jurul mamei ei. Obadiah alergă să ia undița.

–Mie îmi convine, spuse Delia. O luă pe Vanessa și se întoarse spre Darrah.

–Cred că eu rămân aici, zise ea.

Așteptă pe verandă până când le văzu pe surorile ei, pe copii și pe Scup coborând aleea spre plajă și apoi intră în casă. Parterul era înțesat de cutii, unele pline și lipite, altele desfăcute și umplute doar pe jumătate.

Trecând încet prin fiecare cameră, își lăsă privirea să se oprească pe fiecare suprafață care nu se afla deja în cutii, luând cu ea toată dragostea și istoria complicatei sale familii. Pereții, caloriferele, șemineurile, mașina de gătit, frigiderul, soba de lemne, podelele din lemn de stejar.

Darrah termină de văzut tot parterul casei și urcă la etaj, unde făcu același lucru, trecând în revistă fiecare perete, sfeșnic de alamă, căminul și alte lucruri fixe, fără să se grăbească spre locul unde dorea să ajungă.

Intră în camera mamei ei, se uită la cuvertura subțire de pe patul metalic, își ridică privirea spre candelabrul

din sticlă de Murano viu colorat în roşu, portocaliu şi mov, pe care bunica îl adusese cu ea după un an petrecut în Italia.

Când ajunse la uşa podului, inspiră adânc. Pisicile bătrâne apăruseră de nicăieri şi se adunaseră la picioarele ei.

Deschizând încet uşa, simţi pisicile strecurându-se pe lângă ea şi urcând treptele de lemn. Se auzi un sunet ca de hârtie în bătaia vântului – treizeci de lilieci deranjaţi din somn de cele cinci animale de pradă bătrâne. Pisicile îi vânară până la gura de aerisire cu grătar din vârful acoperişului, iar liliecii zburară afară prin crăpături, ieşind la lumina zilei.

– Bună treabă, făcu Darrah, însă pisicile nu terminaseră vânătoarea. Se retrăgeau pe marginea podului, apoi îşi înfigeau ghearele când într-un cufăr din piele cu colţuri de alamă, când într-altul: bagajul cu care bunica lui Darrah călătorise când era tânără din Anglia la Boston, ca să se mărite cu Archibald Daggett junior.

Cu toate că Darrah urcase aici de sute de ori, se jucase printre geamantane şi conţinutul lor în multe zile ploioase, se simţea ca şi cum acum ar fi fost prima oară când le vedea. Prelungind momentul, parcă nepregătită să găsească ceea ce căuta, se uită la o valiză mare plină cu haine de mătase şi satin, haine de blană mâncate de molii, eşarfe cu franjuri şi şaluri de brocart, pălării făcute pe comandă, ghete de piele moale, pantofi de satin negru cu toc înalt. Ea şi surorile ei se îmbrăcaseră de multe ori cu toate acestea. Traversă podul cu un scop precis şi merse la şemineul de piatră cu vatră mică. Grătarul din fier forjat, grilajul şi uneltele pentru foc se aflau la locul lor. De fiecare parte a şemineului se afla câte un dulap şi încerca să-şi amintească pe care îl folosea mama ei. Desfăcu încuietoarea de la unul dintre ele, se uită înăuntru şi văzu că, în afară de scheletul unui şoarece prins într-o pânză de păianjen,

era gol. Închise ușița, trecu în cealaltă parte a șemineului ca să-l deschidă pe celălalt.

Un săculeț albastru împachetat în plastic, ros de șoareci pe la colțuri, zăcea aruncat în fundul dulăpiorului. O văzuse pe mama ei punând pachetul aici în urmă cu mai bine de douăzeci de ani, după ce fusese vândută casa din Noank. Darrah simți ca o crampă în stomac când întinse mâna și apucă săculețul cu două degete, trăgându-l spre ea. Îl ținu cu amândouă mâinile și se așeză pe podea, cu spatele la perete.

Desfăcu ușor plasticul, apoi săculețul albastru de mătase, și scoase un teanc de scrisori dintr-o hârtie fină ca foaia de ceapă și plicuri subțiri albastre, legate cu un elastic care se rupse de cum îl atinse.

Plicurile îi erau adresate mamei ei. Iar pe ele era scrisul cu stiloul al tatălui său, din câte își amintea. I se adunară lacrimile în gât stând acolo, cu scrisorile în poală, uitându-se fix la scrisul de mână frumos, perfect al tatălui ei, și privind datele și ștampilele de poștă de demult.

PARTEA A DOUA

Imensa plajă de care marea se izbește neîncetat
HECTOR ST. JOHN DE CRÈVECOEUR,
scris pe o hartă a insulei Vineyard de la 1783

capitolul 7

Să știi că părinții tăi și-au scris scrisori de dragoste îți poate schimba percepția asupra vieții. Darrah citise cuvintele tatălui său cu mult timp în urmă – pe-atunci mama ei ținea plicurile în noptiera de lângă pat. Când tatăl ei se mutase de-acasă, Darrah era în alertă observând toate semnele bune sau rele privind relația dintre părinții ei, orice indiciu cât de mic privind ce le rezerva viitorul.

Asemenea multora dintre copiii cei mai mari ai unei familii, Darrah avea calitățile unui bun spion. Prima oară când o văzuse pe mama ei că primește corespondența și ascunde un plic albastru în buzunar, în mod evident prea valoros ca să stea laolaltă cu facturile și reclamele, Darrah și-a dat seama că se petrece ceva. A urmărit-o pe mama ei, a văzut-o că scoate scrisoarea, retrăgându-se într-o parte a verandei, și o citește cu capul plecat, sorbindu-i cuvintele.

După ce au mai sosit alte câteva scrisori, Darrah n-a mai putut să se abțină. A așteptat ca mama ei să fie ocupată în grădină, a mers la etaj și a deschis sertarul. Se simțea vinovată doar pentru că atingea plicurile. Vederea scrisului tatălui ei, chiar dacă locuia aproape, pe șantierul naval, o făcea să-i fie dor de el. Voia doar să-și arunce o privire în scrisori, să înțeleagă puțin ce se întâmpla.

Darrah avea doar doisprezece ani pe-atunci. Nu citise o scrisoare de dragoste în viața ei. Dar sufletul ei era atât de apropiat de cel al tatălui ei, încât putea simți dorul și durerea pe care le simțea el pentru ceea ce ajunsese relația lui cu mama. El povestea despre un apus de soare pe care îl văzuseră odată, cu cerul pictat în roșu legat de continent printr-o linie albastră, și cum se ținuseră de mână

şi ştiuseră că sunt martorii a ceva ce n-aveau să uite niciodată, cum amintirea acestui lucru avea să-i unească pentru totdeauna.

Citind aceste cuvinte, Darrah aflase tot ce avea nevoie să ştie. Indiferent ce mai scria despre dorinţa lui de a o face mândră de el, de a-i oferi mai mult decât i-ar putea ea cere vreodată, de a fi cel mai bun tată pentru fiicele lui, de a trăi conform cu propriile aşteptări despre sine, povestea cu apusul de soare rămăsese imaginea pe care Darrah nu o putuse uita vreodată. Aproape că putea să vadă siluetele părinţilor săi în lumina roşiatică.

În timp ce surorile ei erau la plajă, Darrah se întoarse la Hideaway şi reciti toate scrisorile tatălui său. Scria atât de curat, încât aproape că-i puteai auzi vocea. Nu-l cunoscuse niciodată – nu-l auzise şi nu îi vorbise – ca adult. Scria despre dragoste şi dor; Darrah auzea că-i era ruşine pentru că nu adusese destule în această căsnicie. El nu pornise să se căsătorească cu o fată bogată. Se îndrăgostise de Tilly chiar atunci când începuse cercetările pe pământul pe care locuia ea.

Viaţa este plină de realitate, oricât de talentaţi sunt irlandezii să o ocolească, scria el. Adevărul pe care voise să-l ocolească era acela că se simţea ruşinat de diferenţa de statut social dintre el şi soacra lui. Şi se temea că oricât de profundă era dragostea pe care el şi Tilly şi-o purtaseră odinioară, aceasta se schimbase între timp. O fată obişnuită să aibă tot ce-şi dorise vreodată trebuia acum să se mulţumească să fie soţia unui constructor de bărci şi să locuiască într-o căsuţă pusă la dispoziţie de mama ei. *Te-ai săturat de asta, Dumnezeu mi-e martor că eu da. Noi – eu – nu pot continua în felul acesta. Văd dezamăgirea din privirea ta*, scrisese el.

Era adevărat sau nu? Cunoscând-o pe mama ei, Darrah nu putea crede că era adevărat. Auzea disperare în vocea tatălui său – şi, de asemenea, un pic de indignare

și o puternică ambiție de a naviga până în Irlanda. *Nu mă voi întoarce acasă decât după ce voi fi recuperat dreptul meu.*

„Nu mă voi întoarce acasă": rândul care se ridicase dintre toate amintirile ca s-o bântuie, când stătea împreună cu surorile ei la mormântul mamei lor.

Darrah se uită fix la scrisoare un timp ce parcă nu se mai termina. Ridică privirea în tavan, închise ochii până când o găsi pe Dulse. Simțea o mâncărime în palmă ca să deseneze; era singura modalitate în care putea să transpună emoții atât de puternice. Se duse la birou, deschise caietul la o nouă pagină.

Desenul ei invocă un spirit al apei, alge marine, cu gust amar, un apus de soare roșiatic. Nu urma nici o poveste pe care s-o mai fi desenat înainte; doar își puse creionul în mișcare și o lăsă pe Dulse să preia conducerea.

Furia o făcea să apese cu putere pe creionul mecanic, până îi rupse vârful. Apăsă ca să scoată alt vârf, transformând continentul într-un munte, apoi adăugă culoare, sublinie panta cu albastru cernit, înmuie o pensulă în apă, apoi în roșu-purpuriu și pictă cerul roșu sângeriu.

Imaginea nu reflecta tandrețea a doi oameni care se țin de mână, martori la un apus de soare. Ci, de undeva, din adânc, din sufletul lui Darrah, ieșea la suprafață o viziune asupra lumii – sau a familiei ei – la asfințit. Pictă marea albastră în miez de noapte, revărsându-se peste baza lată a muntelui, iar în mijlocul apei, o barcă cu pânze.

Pânzele bărcuței prindeau licărirea lunii pline la răsărit, luminându-i calea. După ce pictă luna, mâna lui Darrah se liniști, atingerea pensulei deveni mai tandră, îi dădu voie să urmeze barca și nu s-o împingă departe de ea, îi dădu voie să-și păstreze disperarea și, totuși, s-o mai înmoaie spre cuvintele pe care le scrisese tatăl său cu zeci de ani în urmă – „nu mă voi întoarce acasă" – și o făcură să-și dorească să le înțeleagă mai bine.

•

–Aşadar, ce sunt astea? întrebă Rory după ce Darrah scoase la iveală săculeţul de mătase albastră, le explică esenţialul şi scoase scrisorile dinăuntru. Sunt scrisori de dragoste sau de rămas-bun?

–Câte puţin din fiecare, spuse Delia, citind una dintre ele.

–Mama le-a păstrat, sublinie Rory. Este clar că însemnau mult pentru ea.

–De ce nu ne-ai spus niciodată nimic despre ele? întrebă Delia.

–Pentru că se transforma în Dulse, o lămuri Rory, iar Darrah ştia că are dreptate.

Surorile ei putuseră mereu să accepte viaţa mai uşor. În timp ce Darrah trebuise să se lupte, uneori să preia spiritul personajului său, să devină invizibilă, să păstreze pentru sine cele mai dureroase lucruri, să le ascundă adânc în memorie şi apoi să le transforme în poveşti grafice.

–Şi dacă el a ajuns totuşi la Cork? întrebă Delia, reîncepând conversaţia pe care o avuseseră în cimitir.

–Cum putem şti? întrebă Rory.

–Am primit doar acel telefon din Kerry şi apoi nimic. Nici o scrisoare din Irlanda, nimic... reaminti Delia.

–Pentru mine, are sens, explică Darrah. Dacă a ajuns la Cork, s-a concentrat pe găsirea acelei dovezi pe care o căuta. Nu voia să ne ţină la curent cu lucrurile astea, dacă nu aveau o finalitate.

–Pricep, oarecum, aprobă Delia. Trebuie să fi fost îngrozitor să simtă că nu poate să se ridice la înălţimea aşteptărilor. Cam cum a făcut şi Pete când a plecat în Alaska. A vrut să producă el singur bani, să ne arate că poate să fie independent. Planurile măreţe nu ies mereu aşa cum vrem noi.

Toate trei începură să îşi ia notiţe citind scrisorile pe care le scrisese tatăl lor înainte de plecare. Orice menţiune a vreunui loc din Irlanda, oameni pe care ar fi putut

să-i contacteze, date care ar fi putut să fie importante. Darrah era invadată de senzația ciudată că citește scrisorile de la tatăl ei și îl judecă prin prisma lor: el hotărâse să traverseze singur oceanul cu barca lui.

–Stați puțin, spuse Rory luându-și laptopul. Hai să-l căutăm pe Google. Michael McCarthy, Cork, Irlanda... cincizeci de mii de rezultate.

–Mai îngustează criteriile de căutare. Încearcă Cobh, îi sugeră Darrah. Se pronunță „Cove", dar se scrie C-O-B-H. Îl menționează de multe ori.

–Păi, sunt o mulțime de McCarthy și în Cobh. Uite, McCarthy Manufacturing, spuse Rory cu ochii în ecran. Tata era constructor de bărci, nu mecanic sau lăcătuș sau ce fac ei acolo în fabrici.

–Scrie doar McCarthy, Cork, sugeră Delia.

–Hmm, mormăi Rory. Am găsit o librărie McCarthy în Skibbereen. Și o listă de necrologuri în ziarul *Irish Examiner*... Le parcurse în diagonală. Thomas McCarthy, Nuala McCarthy, nici un Michael, cel puțin săptămâna asta, citi ea.

–Stați puțin, le întrerupse Delia. Nu ar trebui să căutăm în West Kerry? Parcă acolo am auzit de el ultima oară...

–Știu, spuse Darrah. Dar nu-mi amintesc nici un detaliu despre oraș, sau despre port, sau de unde ne suna. De vreme ce știm că destinația lui finală era Cork, cred că e bine să începem de acolo.

–Chiar dacă a ajuns sau nu? zise Delia sceptică.

–Este vreun număr de telefon de la librărie? întrebă Darrah.

–Da, răspunse Rory, citind numărul cu voce tare.

Darrah se uită la ceas.

–Este aproape ora șapte seara acolo. Hai să încercăm oricum.

Formă numărul pe telefonul fix al casei și auzi tonul bip-bip pe care îl cunoștea de la apelurile către editorul

ei britanic. Apoi răspunse un robot telefonic, cu un mesaj înregistrat de o voce masculină cu accent irlandez. Darrah abia putea înțelege cuvintele mesajului; accentul însă suna exact așa cum și-l amintea pe al tatălui său.

– Au închis, le anunță ea pe surorile sale.

– La dracu'! izbucni Delia. Iar mâine plecăm cu vaporul de dimineață devreme. Nu vom avea timp să sunăm înainte de plecare.

– O să sune Darrah și o să ne anunțe ce se întâmplă, o liniști Rory.

– Așa voi face, promise Darrah.

Surorile petrecură restul după-amiezii, ultima înainte de plecarea de a doua zi dimineață, lipind cutii, punând o parte dintre ele în mașinile lor, punând deoparte altele pentru firma de mutări. Abia se puteau privi una pe alta fără să izbucnească în plâns. Unde se vor mai întâlni când nu vor mai avea acest loc? Nu avuseseră niciodată nici un alt loc – de când plecaseră de la Noank. Darrah se concentra asupra cutiilor, dar din când în când îi sărea inima din piept, gândindu-se la librărie.

– Nu era vocea tatei la robotul telefonic, nu-i așa? întrebă Rory deodată, pe jumătate în glumă, ridicând privirea dintr-o cutie umplută cu grijă cu farfurii.

– Nu, spuse Darrah. Însă avea același accent. Dar părea tânăr. Tata ar avea aproape optzeci de ani acum.

– Ce-ar fi să fie în viață? sări Delia. Poate n-a găsit niciodată ceea ce „i se cuvenea", așa că nu s-a întors niciodată acasă. La asta ne gândim toate, așa este?

Rory confirmă dând din cap.

– La asta și la întrebarea: am putea să dăm de urma lui în Irlanda? completă Darrah.

La apus, Andy și Harrison sosiră pentru o cină de rămas-bun și un turneu de Scrabble. Andy aducea legume gătite la aburi și homari, Harrison – berea Heineken, Rory și Sylvia făcură o salată uriașă, Delia strecură cartofi

umpluți sub carne ca să prindă aroma, Jenny făcu cartonașe cu numele fiecăruia ca să marcheze locul unde trebuiau să se așeze, Obadiah primi învoirea să aprindă el lumânările, iar Vanessa îi privea pe toți din scaunul ei înalt. Darrah știa că Pete ar fi trebuit să fie și el aici, așa că ieși din bucătărie ca să încerce să-l apeleze de pe telefonul ei mobil. Dar auzi doar robotul cu vocea nepotului ei și nu îi lăsă nici un mesaj.

Seara era caldă și liniștită, așa că mâncară pe verandă, la masa lungă cu vedere spre lac și spre dunele de nisip. Un câine de vânătoare alerga după păsările care zburau la joasă înălțime, peste dunele tivite cu roz. Toată lumea vorbea și râdea, prefăcându-se că aceasta nu era ultima cină pe verandă. Se auzea doar sunetul cleștilor de homari trosnind și al carcaselor golite și trântite în farfuriile pentru resturi. Untul topit curgea peste tot. Harrison fu prins pe când îi dădea voie Sylviei să soarbă din berea lui.

–Are doar paisprezece ani! îl apostrofă indignată Rory.

–Nu fi ipocrită, iubirea mea! Îți amintești cum eram noi la paisprezece ani? întrebă Harrison.

–Taci din gură, îl avertiză Rory săgetându-l cu privirea.

–Nu tac, continuă Harrison. Syl, Obes, Jenn... trebuie să știți că mama voastră a fost, este și va fi mereu cea mai atrăgătoare femeie în viață!

–Hei, făcu Delia.

–Ajung acum și acolo, spuse Harrison pe tonul celui căruia nu-i place să fie grăbit când își recită poveștile sau discursurile. Sorbi îndelung din bere și adăugă: Iar mătușile voastre sunt cele mai fermecătoare mătuși pe care le poate avea un copil.

–Asta nu înseamnă că suntem atrăgătoare, ripostă Delia din nou.

–Păi, sunteţi şi voi amândouă. Însă o nominalizez pe Rory pentru seara asta. A fost mult prea serioasă săptămâna asta şi trebuie să-şi aducă aminte cum era când avea paisprezece ani.

–Îmi amintesc, spuse Rory. Totul era minunat cu excepţia unui singur lucru. Tu locuiai în Edgartown, iar eu tocmai aici şi nu aveam voie să conducem maşina.

–Ah, cu excepţia momentelor când eu făceam totuşi asta, spuse Harrison.

–Conduceai maşina la paisprezece ani? se miră Sylvia, de-a dreptul încântată.

–Nuuuu, negă Harrison. Aveam treisprezece ani. Este o mare diferenţă. Şi tu să faci ce spun eu, nu ce fac eu. Şi asta tot timpul, nu numai când iei Caddilacul nou-nouţ al tatălui tău şi o tuleşti în sus pe insulă ca să-ţi vezi prietena.

–Te-au prins? vru să ştie Obadiah.

–Păi, m-au prins în cele din urmă, răspunse Harrison.

–Cum adică, în cele din urmă?

–A făcut asta toată vara, explică Delia. A venit cu maşina aici ca să se vadă cu Rory.

–Da. Părinţii mei, din fericire, erau în Europa şi mă lăsaseră cu bona.

–Anika, îşi aminti Rory. Mi-o amintesc încă. Era minunată şi blondă. Voiam să arăt ca ea.

–Avea o mică problemă legată de eficienţă, spuse Harrison. Mă încuia în dormitor în timp ce ea se culca cu prietenul ei surfer în patul părinţilor mei. Dar eu săream pe fereastră de fiecare dată.

–Aşa este, confirmă Andy.

–Şi conduceam maşina până aici, peste 32 de kilometri la ducere şi 32 la întoarcere, explică Harrison.

–Ce spunea mama ta? o întrebă Obadiah pe Rory. Ea nu se enerva?

–Încă o dată, faceți ce vă spun eu, nu ce fac eu, spuse Harrison sever. Credeți că eram așa de prost să parchez pe alee unde putea să mă vadă orice mamă sau bunică? Ha! Aveți ceva mai multă încredere în mine! Parcam pe plajă și veneam pe jos pe nisip până aici.

–Așa ai fost prins, povesti Delia. Nu aveai un autocolant de Chilmark pe geam[1].

–Adevărat, recunoscu Harrison. Apoi înmuie întreaga coadă a homarului în unt topit și o ridică deasupra capului ca să poată lua o mușcătură uriașă din ea. Mestecă în tăcere o vreme, cu untul prelingându-i-se pe bărbie, apoi își șterse fața cu un șervețel și dădu pe gât restul de bere din pahar.

–Ce s-a întâmplat? vru să știe Jenny.

–Păi, Caddilacul a fost remorcat. Fetele de la parcarea de pe plajă nu mi-au făcut niciodată probleme, dar într-o zi era acolo un tip mare și prostovan, care lua lecții despre cum să arăți chipeș. A văzut că nu aveam autocolantul și mi-a spus că nu puteam să rămân acolo. Dar eu m-am gândit: „Dom'le, ești doar invidios pe mine că am mașina asta neagră și tare, decapotabilă, lăsând să se vadă interiorul complet din piele roșie", și m-am gândit că o să intre în mașină cât sunt plecat și o să se joace cu volanul și o să se bucure de această experiență.

–Dar nu a făcut asta?

–Nu. A chemat poliția, care a ridicat Caddilacul. A rămas în parcarea secției de poliție până când s-au întors părinții mei. A avut mult de suferit la interior din cauza ploii, din vina polițiștilor care nu au făcut nici un efort ca să ia cheile de la mine și să tragă capota deasupra.

–De parcă era vina polițiștilor! sări Delia.

---

[1] Ca să poți parca mașina pe plajă, trebuie să ai lipit pe geamul din dreapta al autoturismului un autocolant valid, care să ateste plata unei taxe către primăria din Chilmark (n.tr.)

–La dracu, bineînțeles că era vina lor! insistă Harrison. Am dreptate, Obes?

Obadiah zâmbi și strânse din umeri.

–Până la urmă s-a terminat cu bine. Tatei nu-i plăcuse niciodată Caddilacul negru. El își dorise mereu un Eldorado alb ca zăpada, cu interiorul roșu. Așa că asta și-a luat.

Toți chicotiră, iar Sylvia vru să știe ce altceva mai făcea el când avea treisprezece ani. Harrison îi răspunse însă că acele povești erau pentru altă seară. Cina luă sfârșit, masa fu curățată, serviră plăcintă cu căpșune și rubarbă, dar și cafea, se formară echipe și aduseră jocul de Scrabble.

Se lăsase întunericul; în loc să aprindă lumina de pe verandă, aprinseră și mai multe lumânări. Sunetul valurilor se auzea mai tare, ca și cum noaptea amplifica magia. Darrah și Andy stăteau pe balansoarul care se legăna înainte și înapoi. Ei formară cuvântul „opina".

–Sună ca un drog, spuse Harrison.

–Înseamnă a-ți exprima opinia, explică Sylvia.

–Uau, deșteaptă și frumoasă, făcu Harrison.

Rory și Jenny așezară cuvântul „pregnant", iar Harrison împreună cu Obadiah făcură „mâncărici", în timp ce Delia și Sylvia triplară scorul scriind cuvântul „exonerat". Jucau în liniște, în timp ce Vanessa sporovăia în brațele Deliei, când deodată Harrison se ridică de la locul lui și spuse că trebuie să meargă să se întâlnească cu un bărbat, în legătură cu un cal.

–Ce înseamnă asta? întrebă Jenny.

–Că trebuie să facă pipi, o lămuri Rory.

–Păi, cred că el e obișnuit cu lucrurile simple, dacă locuiește în magazie, spuse Andy, iar în aer se simțea o ușoară aromă de fum amestecată cu briza sărată a mării.

Jocul continuă, iar, când se întoarse, Harrison spuse că vrea doar să se uite, dar în loc de asta, se întinse pe o bancă de tec, cu mâinile sub cap, privind în sus spre tavan. După o vreme, jocul se întrerupse.

Nimeni nu voia să se miște sau să părăsească veranda. Andy o ținea de mână pe Darrah, legănându-se pe balansoar. Ea se uita împrejur pe verandă la surori, la nepot, la nepoate și la Harrison. Parcă timpul se oprise în loc, și rămaseră cu toții acolo unde erau, ascultând valurile, ținându-se cu dinții de senzația că sunt împreună, dorind ca seara aceasta să dureze veșnic.

În dimineața următoare se crăpă de ziuă pe un fundal de albastru adânc, cu irizări de roz spre răsărit și stelele nopții rămânând încă în echilibru pe orizontul de vest. Surorile lăsară copiii să doarmă mai mult, în timp ce ele savurau o ultimă cafea împreună, înainte de a se urca pe feribot. Stăteau la masa din bucătărie, cât mai apropiate una de cealaltă.

Se țineau de mâini, cu capetele lipite. După atâția ani și atâtea amintiri fericite și nebunești, estivale sau hibernale, această casă avea să nu le mai aparțină. Ele prețuiau fiecare placă de pardoseală, fereastră, sfeșnic din alamă, fiecare scaun de răchită, fiecare suprafață pe care o atinsese familia lor.

Minutele treceau, aducând tot mai aproape momentul în care trebuia să plece feribotul. Îi treziră pe copii și îi pregătiră de plecare. Darrah turnă suc de portocale într-o cană de culoare argintie specială pentru bebeluși, iar Delia i-o dădu Vanessei. Harrison dormise pe verandă și luă sucul de portocale rămas din mâna lui Darrah, bând direct din sticlă.

–O să fie trist? întrebă el.

–Tu ce crezi? spuse Rory.

–Bine. Ridică mâinile, ca și cum cineva ar fi țintit cu un pistol în direcția lui. Asta înseamnă că trebuie să plec. O să vă sărut pe toți acum, dar nu ne spunem la revedere. Regula mea. Ați înțeles?

–Am înțeles, făcu Sylvia ridicând obrazul ca să primească un pupic.

–La revedere! țipă Obadiah atunci când Harrison dădu mâna cu el.

–Obes, ești cel mai tare! Încalci regulile la prima oră a dimineții.

–Eu nu voi spune, zise Jenny.

–Asta pentru că tu ești dulce ca mierea, o alintă Harrison. Bine, haideți, Rory și Delia, veniți aici. Repede. Nu mai pot să mă abțin prea mult.

–Te iubesc! spuse Rory.

–Te iubesc și mai mult! spuse Harrison la rândul lui.

Ieșind afară, auziră cântec de păsărele. Începuse migrația de primăvară și primele pitulici țopăiau pe crengile de sus ale copacilor. Aproape peste noapte, iarba înverzise. Soarele răsărea pe deasupra pinilor, înmuindu-și vârfurile acelor în portocaliul cerului; începea o zi dureros de frumoasă.

Harrison îi ajută să încarce bagajele în mașini. Transpiră din plin, cu toate că nu avu prea multe lucruri grele de ridicat. Rory îl îmbrățișă și i se umplură ochii de lacrimi.

–La dracu', să mă scoată cineva de-aici. Știți că vă iubesc pe toți. Darrah, vorbim mai târziu!

–La revedere, strigară toți în timp ce el se urca în camioneta albastră și prindea viteză.

Auziră motorul mașinii care cobora pe South Road, apoi din ce în ce mai slab, până când dispăru cu totul. Copiii rămaseră să se uite după el la capătul aleii și-i făcură cu mâna până când dispăru din vedere.

Darrah, Rory și Delia se țineau în brațe.

–Săptămâna asta a zburat atât de repede! exclamă Delia. Mi-aș fi dorit doar ca Pete să fi fost și el! Îi place – îi plăcea – atât de mult aici!

Rămaseră cu ochii la casă, fără să-și poată lua privirea de acolo, până când Delia se uită la ceas și spuse că trebuie să se grăbească să prindă feribotul. Se îmbrățișară din nou și se urcară în mașini.

Darrah conducea mașina din față, iar Scup, aflat alături pe scaunul din dreapta avea ochii triști și expresivi, parcă înțelegând ce se întâmplă. Aproape că se aștepta ca una dintre surorile ei, sau chiar amândouă, să se întoarcă și să fugă încă o dată spre casă. Dar nu făcură asta și ajunseră la timp la vapor. Darrah voia să coboare din mașină pentru o ultimă îmbrățișare, dar surorile ei n-ar mai fi suportat asta, așa că îi făcură doar cu mâna și urcară cu mașinile pe feribotul care aștepta.

Darrah lăsă automobilul în parcare și ieși împreună cu Scup până la docul pentru feriboturi. Pe punte lumea făcea semne de rămas-bun, căpitanul dădu semnalul de plecare, iar *Island Home* începu să se desprindă de mal. Darrah încercă să se uite după surorile ei pe punte, însă nu le zări. Sylvia, Obadiah și Jenny stăteau lângă balustradă, dând din mâini disperați și strigând:

–La revedere, Scup! La revedere, mătușă Darrah!

–La revedere! le strigă Darrah la rândul ei.

Știa de ce surorile ei nu erau acolo. Aproape că le și vedea rămânând în mașinile lor, în loc să iasă în aerul proaspăt de afară. Lumina era atât de puternică, privelиștile atât de familiare, ideea nou invocată privind problema tatălui lor era atât de proaspătă, iar ele lăsau totul în urmă. Darrah urmări cu privirea vaporul cât putu, până când acesta părăsi portul și o luă pe după West Chop, îndreptându-se spre Woods Hole.

Apoi se urcă înapoi în mașină împreună cu Scup și, cu toate că feribotul nu se mai vedea, rămase exact acolo unde se afla, cu privirea ațintită spre locul unde zărise ultima oară uriașul vapor care le purta departe pe surorile ei.

capitolul 8

Darrah plănui să petreacă această noapte singură în vechea ei cameră din casa mare. Voia să-l vadă pe Andy, dar mai mult decât orice avea nevoie de timp pentru sine. Avea numărul de telefon de la librăria McCarthy; dar chiar dacă încercase să mai sune în timpul orelor de program din Irlanda, tot robotul telefonic îi răspunsese.

În momentul acela nu mai conta. Dulse zbura prin mintea ei, amintindu-i că pierderea era o mare forță. Putea să pună gheara pe tine când te așteptai mai puțin, să te împresoare ca un uragan și să-ți distrugă viața pe care o cunoșteai până atunci. Sau pierderea putea să se strecoare încet, ca o ceață care se furișează pe ascuns.

Forța lui Dulse născută din pierdere umpluse paginile cărților lui Darrah. Putea să vadă această forță venind, la început aflată la kilometri distanță, doar ca niște pete negre la orizont. Aproape începea să creadă că nu va veni niciodată mai aproape de-atât, că această forță era posibil să hotărască să o lase în pace.

Boala și moartea erau două niveluri ale pierderii; dispariția fără explicație era un altul. Darrah o punea pe aceasta din urmă pe primul loc; presupunea că tatăl ei era mort, dar nu avuseseră niciodată ocazia să-și ia rămas-bun sau să-l conducă pe ultimul drum. Nu exista nici o piatră de mormânt acoperită cu licheni, nici o aniversare în care să-și poată concentra suferința și amintirile.

Darrah și surorile ei prețuiau obiectele de familie, însă totul trebuia să rămână aici, unde fuseseră întotdeauna. Masa, scaunele, picturile, covoarele manuale n-ar fi avut nici o însemnătate în nici un alt context.

Oasele o furnicau, întregul corp îi era în alertă maximă. Voia să se chircească sub cuverturi. Își dorea să dea timpul înapoi, chiar dacă trebuia să mai trăiască o dată evenimentele trecute, până la un moment în care se aflau cu toții împreună.

Singură în casa mare, Darrah plecă din camera ei și coborî la parter. Cele cinci pisici ieșiseră la vânătoare. Scup stătea întins lângă ușa bucătăriei, așteptând să se întoarcă surorile lui Darrah și copiii. Se aplecă și mângâie câinele după urechi.

– Unde o să locuim? întrebă ea. Ce-o să facem?

La Hideaway, umpluse un carnet cu locurile în care voise mereu să locuiască: Paris, Eze, Portofino, Dublin, Connemara, Donegal, Nova Scotia, Insula Prince Edward, Big Sur, Insulele San Juan. Cork era în capul listei.

Cum ar fi să locuiască într-un orășel de lângă Cork, fără să știe vreodată dacă îl va vedea pe tatăl ei trecând pe lângă ea? Pentru moment, în starea în care se afla, Cork căzuse de pe listă. În plus, nu voia deloc să se mute.

Să viseze la locuri noi era una, dar să locuiască într-adevăr acolo era cu totul altceva. Insula Vineyard îi intrase în sânge. Niciodată nu-și dorise la modul serios să locuiască în altă parte. În plus, aici era și Andy.

Îi sună telefonul mobil și, oricât de mult ar fi vrut să nu răspundă, până la urmă răspunse.

– Alo?

– Mătușă Darrah?

– Pete! exclamă ea, încântată să-i audă vocea.

– Am văzut că m-ai sunat, spuse el. Numărul tău îmi apărea pe telefon. Un apel nepreluat. Nu ai lăsat nici un mesaj.

– Nu, știu, spuse ea. Era ultima noastră cină aici și mă gândeam atât de mult la tine.

– Ultima cină.

– Da, întări ea.

–La dracu'! Mergeți mai departe cu vânzarea? Trebuia să fiu acolo!

–Oh, Pete. Tu ce mai faci? Ai probleme?

–Sunt bine.

–Mamei tale îi este foarte dor de tine. Și ai o fiică minunată. Nu vrei să-ți asumi responsabilitatea, să fii pe picioarele tale?

–Parcă ai fi de la Alcoolicii Anoniml, glumi el.

–De unde știi tu? întrebă ea.

–Hm, nu contează. Să zicem să am intrat la o astfel de întâlnire o dată.

–Ai mers la o întâlnire a Alcoolicilor Anonimi? repetă ea mecanic, fiind luată pe nepregătite.

–Am încercat, dar... începu el. Vin acasă. Mi s-a stricat camionul chiar la marginea orașului Denver. Am vrut să ajung acolo la timp ca să ajut la împachetat. Să o văd pe mama și pe...

–Vanessa?

–Da.

Darrah ținu telefonul strâns, simțind cum îi zâmbește sufletul.

–Faci ce trebuie, îl încurajă ea.

–Da, spuse el. În sfârșit. Deci, imediat ce reușesc să-mi repar camionul, pot să vin în vizită la Vineyard?

–Cred că trebuie să mergi acasă, spuse Darrah. La Maryland, să-ți vezi părinții și fiica.

–Dacă fac asta, pot să vin să-mi iau rămas-bun de la locul acela?

–Sigur, aprobă Darrah. Însă grăbește-te. Încheierea contractului este peste două săptămâni.

–Bine, spuse el. Trebuie să-mi repar camionul și apoi vin.

–Bine, după ce treci pe-acasă, insistă ea.

Ceva din vocea lui o speria. Voia să îl ajute, să-i ofere bani ca să poată ajunge mai repede la Delia, dar până

să mai spună ceva, legătura telefonică se întrerupse. Aşteptă un minut, dar când văzu că nu mai sună înapoi, apelă ea. Îi răspunse robotul telefonic, iar de această dată lăsă un mesaj.

–Pete, s-a întrerupt. Mă suni înapoi?

În afară de mobila grea, casa era aproape goală, cutiile de carton stivuite în colţurile fiecărei camere aşteptându-i pe cei de la mutări. Darrah deschise toate ferestrele de la parter ca să lase vântul să intre. Mirosea a ocean şi a iarbă proaspătă. Auzea puii de baltă cântând dinspre mlaştini, lacuri şi păduri.

Ieşind din casă, se aşeză pe treptele de piatră care dădeau spre lacul sărat. Scup se rezemă de ea. Amândoi ridicară privirea spre cer; gâşte în cârduri în formă de V-uri migrau spre nord, iar siluetele lor se reflectau pe suprafaţa lunii. Alergă în casă după telescopul lung de alamă, apoi ieşi repede. Cu telescopul aţintit spre lună, văzu alte păsări migratoare mai mici, zburând prin noapte: muscari, ciocârlii, rândunele, pitulici, colibri, păsări cu creastă roşie specifice zonei, sturzi şi multe altele, care se întorceau pentru vremea caldă.

Unele aterizau pe insulă, altele îşi continuau zborul spre alte destinaţii. Ştia că păsărilor le place să se întoarcă la locurile preferate, an după an. Zburau noaptea, iar la răsăritul soarelui găseau locuri înverzite sau împădurite în care să coboare ca să se odihnească. Egretele şi stârcii umpleau lacurile.

–Haide, îi spuse lui Scup.

Lăsând câteva ferestre deschise ca să poată intra pisicile în casă, apucă cheile maşinii şi ieşi.

Nu era decât în jur de ora nouă. Conduse maşina în jos pe South Road spre State Road, apoi găsi cărarea şerpuită care ducea spre interiorul insulei, spre dealurile nisipoase şi copacii goleşi din spatele lui Oak Bluff.

Când era pe la jumătatea drumului, telefonul îi sună din nou și era Delia superîncântată, aproape amețită.

–Pete vine acasă! zise ea. Și nu trebuie neapărat să te prefaci că nu știi, pentru că mi-a spus că a vorbit cu tine. Tu l-ai convins?

–Era deja pe drum.

–Sunt atât de fericită, continuă Delia. Deja mi-e dor de tine, Darrah.

–Și mie mi-e dor de tine, zise Darrah.

–Ai sunat la librărie?

–Da. Răspunde tot robotul telefonic.

–Păi, să mă anunți ce se mai întâmplă, îi ceru Delia.

–Știi că așa voi face. Te iubesc.

–Și eu te iubesc, încheie Delia.

Între timp, Darrah ajunsese și opri mașina pe aleea nisipoasă care ducea la casa lui Andy. Lumina de aur a lunii se strecura printre brazii groși. Ea și Scup coborâră din mașină; auzind portiera trântindu-se, Andy ieși din casă.

În picioarele goale, Darrah urcă scările. Îl înlănțui cu brațele de gât și-l sărută îndelung. Scup rămase în picioare lângă ei, dând din coadă. După un minut, Andy o împinse ușurel în spate doar atât cât să o poată privi în ochi.

–Ai spus că vrei să fii singură în seara asta.

–Așa am crezut.

–Eu eram aproape sigur că nu voiai asta, spuse el.

Pusese deja într-un colț al bucătăriei boluri cu apă și mâncare uscată pentru câini. Scup se duse glonț acolo și bău fericit și nepăsător. Bucătăria lui Andy era mică și eficientă. Darrah simți un miros apetisant dinspre aragaz, dar Andy o conduse în sufragerie.

Era cam de mărimea holului de la intrarea în casa mare, și dădea într-un dormitor chiar și mai mic. Aceasta fusese odinioară un vechi depozit de gheață, iar Andy păstrase pereții ciopliți manual și grinzile de cherestea. Fălcile

unei balene încadrau o fereastră cu opt ochiuri de geam, care dădea spre câmpurile și copacii din spate.

Darrah își dădu seama cât de rar venise aici până acum. De obicei, Andy venea la ea. Atinse oasele de balenă.

–Ce fel de balenă crezi că a fost asta?

–Un cașalot tânăr, o lămuri el. Străbunicul meu l-a prins.

Ea dădu din cap. Familia Mayhew se ocupase din moși-strămoși cu vânătoarea de balene pe Vineyard, la fel ca și familia Daggett, cea a bunicului său matern.

Restul camerei adăpostea o canapea verde și un fotoliu, cărți despre natură și cuiburi de păsări de toate dimensiunile se aflau pe etajerele construite de el. Darrah se uită într-un cuib de lemn frumos împletit din rămurele închise la culoare și fu surprinsă să vadă că era tivit cu păr negru.

–A căzut din liliacul tău acum câțiva ani, explică el. După ce puii și-au luat zborul, iar mama lor a abandonat cuibul.

Ea se uită în continuare împrejur și găsi o poză pe care o făcuse el – într-o excursie din septembrie anul trecut, în jurul farului din Aquinnah și mai jos, spre Lobsterville. O înfățișa pe ea zâmbind, iar soarele strălucea cu putere în vreme ce ea încerca să-și umbrească ochii cu mâna. Dar nu puteai să nu observi afecțiunea pe care o nutrea față de cel care îi făcea poza. Rămase cu ochii ațintiți asupra pozei și aproape că nu-și dădu seama că mama ei mai era încă în viață atunci.

–S-au întâmplat atâtea de-atunci, spuse ea.

–Nu tot ce s-a întâmplat este rău, zise Andy venind alături de ea.

–Nu, așa este.

Darrah se uită la colecția lui de pene de pescăruși și șoimi, un ghemotoc de pene de bufniță, melci cu cochilie și scoici ca un brici, o cutie de tutun în care se afla momeala veche și uscată pe care o folosea la pescuit – își

amintea când îi povestise cum târâse după el un biban de aproape un metru jumătate lungime și apoi găsise alți trei pești-momeală atârnați de buza lui inferioară.

Rămășițe de lemn răsucit, roase de mare și arse de soare, adunate în timpul plimbărilor pe plajă. Darrah îi simți mâinile pe umeri și se întoarse spre el. El o sărută apăsat, iar ea se lipi de el. Apoi o conduse în dormitor.

Era întuneric, singura lumină venind din camera alăturată. Își cunoșteau corpurile pe de rost. Ea întinse mâna, îi simți bărbăția excitată și se întinse pe pat. Cu ochii închiși, îi simți buzele explorând-o și făcând-o să se crispeze. El era în genunchi, iar ea îi ținea capul în mâini, arcuindu-și spatele.

Ar fi putut să aibă un orgasm chiar atunci, dar avea nevoie să-l simtă în ea.

–*Andy*, șopti Darrah.

Îl trase spre ea. Genunchii ei se desfăcură și mai mult când el se strecură în pat, iar ea îl simți cum o pătrunde, fierbinte. Îi simți șoldurile lovindu-se de șoldurile ei, mai tare, și mai tare. Andy băgă mâna între picioarele ei și o mângâie, iar ea se scutură și se zvârcoli de dulci fiori, și la fel făcu și el.

Trecu mult timp. Ea adormi, iar când se trezi, îl simți în spatele ei, cu un braț peste pieptul ei. Andy trăsese o pătură deasupra lor.

–Te-ai trezit? întrebă ea.

–Da, răspunse el. Așteptam să te trezești și tu.

–Să plec în Irlanda? zise ea.

–Ai putea, îi confirmă el.

–Dar nu acum, așa-i? Ar trebui să aștept până predau casa noilor proprietari și apoi să merg acolo.

–Ai putea să faci asta, fu el de acord.

Își simțea sufletul prăbușindu-se. Voia să rămână aici pentru totdeauna, împreună cu Scup și pisicile.

Andy o întoarse spre el și îi dădu la o parte părul de pe față, sărutând-o atât de tandru, încât simți sărutarea până-n vârful degetelor de la picioare.

–Darrah McCarthy.

–Nu vreau să plec.

–Cred că trebuie. Tu și surorile tale, sau oricare dintre voi poate să se desprindă de viața de familie, trebuie să mergeți în Irlanda și să întoarceți fiecare piatră până când îl găsiți pe tatăl vostru, sau până aflați ce s-a întâmplat cu el.

–Serios?

–Da, întări Andy privind-o în ochi. Știi că asta trebuie să faci, iar eu știu că vrei s-o faci.

Ea dădu din cap, știind că tocmai luase hotărârea să meargă în Irlanda. Se lipi de trupul lui Andy, închizând ochii strâns. Era atât de cald; voia să-l atingă cu fiecare centimetru al corpului. Îi uneau fire invizibile care îi țineau laolaltă într-o lume doar a lor, care exista fie că erau împreună sau nu.

capitolul 9

În zilele următoare, Darrah își sună surorile pentru a le împărtăși planul ei. Amândouă speraseră că o vor putea însoți, însă acum Delia trebuia să rămână acasă și să-l aștepte pe Pete. Rory îl sunase pe Jonathan să ia copiii și pe Sylvia pentru o săptămână, două. El locuia chiar în același cartier unde se afla școala lor, așa că nu s-ar fi schimbat nimic.

–Și Alys? întrebă Darrah.

–Jonathan e convins că-i vrea. Își dorește atât de mult copiii, încât i-a spus lui Alys să plece de acasă până mă întorc eu.

–Foarte frumos din partea lui Jonathan, spuse Darrah.

Morgan Ludlow era plecată să le arate niște proprietăți unor clienți atunci când îi telefonă Darrah, așa că ea îi lăsă vorbă că va fi plecată în Irlanda pentru câteva zile. Morgan putea s-o caute la telefonul mobil sau pe e-mail. Între timp, putea să discute cu același avocat pe probleme imobiliare pe care îl folosise mereu familia lui Darrah – Bart Packard, din Edgartown.

Andy promise că îi va hrăni pe Scup și pisicile. Era ora prânzului, iar el venise să o însoțească la aeroport. Dar soarele bătea cu putere, făcând despărțirea și mai grea. Se uită prin curte, văzu toate treburile de primăvară care trebuiau făcute.

–Nici nu știi cât de mult o să-mi lipsească să smulg buruienile, spuse ea.

–O să găsești alte buruieni, îi replică el.

–Dar nu vreau alte buruieni. Vreau buruienile noastre.

–O să fie bine, Darrah McCarthy. O să fie foarte bine.

Slavă cerului pentru Andy Mayhew. El o duse cu mașina la aeroportul de pe Martha's Vineyard, conducând-o la terminal după ce își predă valiza. Stătu alături de ea, ca și cum ar fi avut de gând să o însoțească. Darrah avu un moment de panică, verificând dacă are pașaportul. Andy rămase calm și îi desfăcu geanta ca să poată căuta în ea.

–Îl am, răsuflă ea ușurată.

–Asta-i bine. Ești gata acum?

Ea confirmă dând din cap.

–Călătorie plăcută și să găsești tot ce cauți.

–Crezi că e acolo?

Andy zâmbi și ridică din umeri. Ea se uită la chipul lui bătut de vreme, la ridurile adânci din jurul ochilor, și văzu dragoste, emoție și integritate. Era cel mai bun om pe care îl cunoștea.

–E timpul să pleci, Darrah, spuse el. Deja se face îmbarcarea în avion.

–Mulțumesc că ai grijă de animale, îi zise ea.

–Nu-ți face nici o grijă. O să fie bine toate. Ne vedem când te întorci.

Se sărutară, iar ea îi dădu însoțitorului de bord permisul de îmbarcare, ieșind pe poartă. Se îmbarcă în zborul Cape Air spre Boston; se simțea ciudat. Nu mai plecase de pe insulă de mult timp. Elicele începură să se învârtă și avionul se îndreptă spre pistă.

Andy ieșise în cealaltă parte a micii clădiri și o privea plecând. Darrah puse palma pe fereastră în semn de rămas-bun. Motoarele se puseră în mișcare, avionul prinse viteză pe pistă, apoi se ridică, clătinându-se în curenții de aer, se înălță și apoi o luă direct spre Boston.

Când aterizară, ea se grăbi prin aglomerație spre Aer Lingus. Rory era deja acolo – venise cu mașina direct de la Old Lyme. Se oprise la zona cu gustări și cumpărase niște sendvișuri pentru cină.

–Cum a fost zborul? întrebă Rory îmbrățișând-o.

–Scurt. A fost bine. Chiar vrem să facem asta?

–Sigur că da! Aș vrea să fie și Delia aici, spuse Rory. Dar este acasă, îl așteaptă pe Pete. Stă la fereastra din bucătărie și așteaptă să îi vadă farurile mașinii, cred.

–Pete nu a ajuns încă acasă? se miră Darrah.

Rory scutură din cap.

–A avut nevoie să-i trimită părinții niște bani ca să-și repare camionul. Delia știa ce avea să spună Jim despre asta, așa că i-a trimis ea.

Găsiră locuri în sala de așteptare în mijlocul unei mari familii de roșcați cu pistrui.

–Irlandezi negri, o auzi Darrah pe femeia de lângă ea șoptindu-i soțului.

Se anunță zborul lor, iar ele își făcură drum spre avion. Aveau locurile chiar lângă aripă. Rory stătea la geam; Darrah era prinsă la mijloc, lângă un bărbat care vorbea tare la telefonul mobil. Avionul se umplu repede și în curând însoțitorul de bord se grăbea pe culoar, închizând dulapurile pentru bagaje de deasupra pasagerilor. Ușa fu blocată, bărbatul opri telefonul mobil și avionul începu să se miște îndepărtându-se de porți.

–Simt că trebuie să sărbătorim, îi mărturisi Rory.

–Prima oară când mergem în Irlanda.

Pilotul anunță că se pregăteau de decolare. Porni motoarele și o luă spre pista principală. Darrah și Rory se țineau de mâini.

–Sărută și zboară, spuse Rory, și așa și făcură.

Avionul se ridică de la sol, se aplecă puțin spre dreapta și erau deja deasupra Atlanticului. Darrah se aplecă peste Rory ca să se poată uita amândouă pe fereastră. Bostonul și, în curând, întreaga Coastă de Est se pierdură din vedere. Venea amurgul.

Darrah văzu apa cu coame albe lărgindu-se oriunde vedeai cu ochii. Aveau să zboare șapte ore ca să o traverseze; tatăl ei avusese nevoie de o lună, cu barca.

O simți pe Dulse în ea, vechiul spirit al multor călătorii pe mare, și-și dorea să fi avut loc, în spațiul strâmt dintre scaune, să-și scoată instrumentele de desenat și să înceapă o nouă poveste.

Rory se uita drept în față, iar Darrah își concentră atenția pe fereastra micuță. Însoțitorul de bord trecea cu căruciorul cu băuturi pe culoar. Ajunseseră deasupra norilor, iar oceanul era invizibil. Darrah mâzgălea pe șervețel imagini cu Dulse.

Rory scoase cutia cu sendvișuri.

–Roșii, mozzarella și busuioc pe aluat dospit, pentru amândouă.

–Nu mi-e foame, spuse Darrah.

–Ba sigur că îți este.

–Rory...

–Avem nevoie de putere pentru ceea ce vrem să facem, decretă Rory. De toată puterea. Nici măcar nu pomenesc de Vineyard. Dar tata... Trebuie să fim puternice pentru ceea ce vom găsi, indiferent ce va fi.

–Nici o variantă nu este bună, spuse Darrah întorcându-se cu fața spre sora ei. Dacă este în viață, înseamnă că a ales să-și petreacă viața fără noi. Iar dacă este mort... este mort. O să plângem după el și de-acum încolo.

–Nu ne-am oprit niciodată din plâns, spuse Rory. Doar că nici nu știam exact ce se întâmplă.

–Da, așa este.

Rory sorbi din paharul ei cu whisky dublu.

–Am nevoie de întăriri pentru ceea ce ne așteaptă. Se uită la Darrah. Și dincolo de asta. Aproape că este și mai greu atunci când eu și Jonathan ne înțelegem bine. Chiar am putut să stăm de vorbă față-n față despre faptul că Alys nu este acolo cu copiii.

–Asta e minunat.

–Acum nu vreau să port un război cu el. Doar îl vreau înapoi. În mintea mea este o buclă: De ce a trebuit

să mă părăsească? Știam totul unul despre celălalt. Nu va avea niciodată asta cu ea.

–Știu, spuse Darrah. Probabil că e și el conștient de asta.

–Chiar așa este, spuse Rory. Urăște ceea ce-mi face. Dar își dorește atât de mult să evadeze, încât nu se poate abține.

–Pari mai calmă în legătură cu asta decât erai la Vineyard.

–M-am jucat împreună cu el pe fiecare centimetru de pe insula aia. Nu știu. Poate faptul că o să dăm de tata m-a mai liniștit. Poate e magia de a zbura spre amurg peste ocean. Să ieși din timp.

–Cred că trebuie să fie foarte greu să faci o căsnicie să dureze, spuse Darrah.

Rory ridică din umeri.

–Am crezut că va fi ușor – pur și simplu îl iubești pe celălalt. Sunt sătulă de cât m-am chinuit să-mi dau seama unde am greșit.

Darrah aproape că-l vedea pe Andy acasă, având grijă de Scup și de pisici. Oare relația lor fusese atât de durabilă pentru că nu se mutaseră niciodată împreună, pentru că nu oficializaseră niciodată relația lor?

În curând începu filmul, iar însoțitorul de bord veni să tragă jaluzelele la geamuri. Pe cele de la geamul lor le lăsă puțin ridicate ca să se poată uita la stele. Rory își puse căștile la urechi și se cufundă în vizionarea filmului.

Era prea întuneric ca să poată vedea marea de dedesubt. Și-l imagina pe tatăl ei navigând în întuneric, având doar stelele drept ghid. Oare se gândise la Darrah în timpul călătoriei spre Irlanda, la discuțiile despre constelații pe care le avuseseră?

Se uită spre cer; un milion de stele păreau atârnate la capătul aripii avionului. O conduceau la tatăl ei. Îi fusese atât de dor și avea atâta nevoie de el!

PARTEA A TREIA

Oh, tată drag, ades te-ascult, de Erin Isle cum depeni,
Cu dealuri mari, cu văi verzui, cu munții plini de jnepeni,
Se zice că-i tărâm de basm, în care-un sfânt adastă.
De ce-ai abandonat-o tu, motivul mi-l arată.

Din *Skibbereen*, baladă populară irlandeză

capitolul 10

Aterizară la Dublin, iar Rory își dori să fi avut timp să viziteze Trinity College, grădinile numite St. Stephen's Green, clădirea Four Courts și râul Liffey. O viață de lecturi din Yeats, Synge și Joyce o învățaseră despre Irlanda și fuseseră singura ei metodă de a fi mereu în legătură cu tatăl ei.

Rory știa că Darrah înțelegea dispariția acestuia prin desenele pe care le făcea și, ca mulți alții dintre cititorii lui Darrah, Rory le admira pe Dulse și pe surorile ei, urmându-le pe potecile labirintului plină de curiozitate și durere, carte după carte. Fiecare dintre surorile McCarthy își căutase în felul ei rădăcinile prin intermediul poeziei și al literaturii, își folosiseră imaginația pentru a străpunge enigma Irlandei și a tatălui lor.

Un zbor de legătură le duse în Cork. Marea întrebare care se punea era dacă să închirieze o mașină și să învețe să conducă pe partea dreaptă a drumului, sau să angajeze un șofer. Merseră la ghișeul de închirieri mașini și luară o mașină Opel Corsa, mică și, potrivit agentului, perfectă ca să-și croiască drum pe drumurile înguste de țară, mărginite de garduri vii.

–Nu încurajăm șoferii care vin pentru prima oară aici să închirieze mașini mari. Odată ce v-ați obișnuit cu condusul, veniți înapoi și puteți să luați orice altă mașină, spuse ea.

Surorile îi mulțumiră, luară cheile și merseră să găsească mașina. Avea culoarea bej și era mică, așa cum fuseseră anunțate.

–Arată de parcă am putea s-o luăm și s-o cărăm ca pe un bagaj de mână, spuse Rory. Știi ce e ciudat? Voiam

să o întreb pe acea doamnă agent dacă îl cunoaște pe tata. Fiind în Cork, îmi vine să întreb pe toată lumea.

– Știu, spuse Darrah. Și mie îmi vine la fel. Ei bine, cine conduce prima? Facem cu schimbul.

– Tu m-ai învățat să conduc în stil standard. Cred că ai onoarea să fii prima.

Înghesuiră bagajele în micul portbagaj, apoi se urcară în mașină. Rory se bucura că Darrah luase cu ea ghiduri turistice și un atlas rutier complet al Irlandei. Diferența de fus orar o seca de energie, dar nu spuse nimic. Darrah părea concentrată, exact așa cum era când desena. Exersă puțin prin parcare pe stilul de condus pe partea dreaptă a drumului.

– Parcă sunt Alice în Țara Minunilor, spuse ea. Mă simt de parcă aș fi băut o poțiune și dreapta a devenit stânga, sus e jos, iar noi conducem pe partea greșită a drumului, doar că este partea corectă...

– Ne oprim să bem un ceai? Că tot am ajuns în Irlanda... Să ne cazăm la un hotel și să scăpăm de senzația de rău provocată de diferența de fus orar cu un pui de somn?

Darrah îi aruncă un zâmbet:

– Dă-ți scaunul pe spate dacă ai loc. Sunt gata să conduc. Se opriră la un magazin și folosiră primii lor euro ca să cumpere două pahare de ceai pentru micul dejun la pachet.

Rory se lăsă pe spate, uimită de capacitatea lui Darrah de a conduce pe șoselele necunoscute. Așa cum spusese agentul de unde închiriaseră mașina, multe dintre ele erau străjuite de garduri vii înalte, fiind imposibil să vezi după colț. Dar când se deschise șoseaua, Rory fu uluită să descopere cea mai frumoasă priveliște pe care o văzuse vreodată – parcă era Insula Vineyard cu castele și o paletă de culori mai vie.

Pe câmpurile verzi se vedeau din loc în loc ziduri acoperite cu mușchi negru, garduri vii întunecate și păduri dese.

Cu toate că existau indicatoare care arătau spre Cork City și Cobh, Darrah conduse mașina spre sud-vest pe șoseaua N71. Rory știa că se îndreptau spre Skibbereen.

Rory citi dintr-un ghid turistic:

–„Skibbereen înseamnă «un mic port pentru bărci». A fost unul dintre locurile cel mai aspru lovite de foametea din 1848. Zece mii de victime sunt îngropate în Gropile Comune ale Foametei din cimitirul Abbeystrowry. Râul Ilen traversează orașul."

–Mă întreb câți dintre strămoșii noștri au murit de foame.

–Nu pot să-mi explic de ce anume, spuse Rory, dar asta mă ajută să-l înțeleg mai bine pe tata. Încerc din greu să pricep ce s-a întâmplat cu el. Voia să se asigure împotriva unei alte crize.

–Mereu își fuma țigările și se uita în largul mării, de parcă ar fi putut să vadă Irlanda. Nu înțelegi mai bine relația pe care a avut-o cu bunica? Ea provenea dintr-o familie atât de privilegiată. Chiar și în Anglia, aveau o casă la Londra și o proprietate la țară în provincia Kent. Probabil că o privea ca venind din altă lume.

–Proprietatea din Kent avea un nume, spuse Rory. Oare care era? Mă întreb de ce nu ne-a dus niciodată acolo.

–Se numea Chichester, o lămuri Darrah. Cred că i-a revenit fratelui ei, iar ei doi nu se înțelegeau bine. Dar ea a crescut călărind cai, pescuind somoni și îmbrăcându-se special pentru cină.

–Asta nu s-a schimbat niciodată, spuse Rory.

Se gândea la tatăl ei, ai cărui strămoși suferiseră și muriseră pentru că recolta de cartofi nu fusese bună, și care se uita la soția și la soacra lui și, uneori, la fiicele care se îmbrăcau frumos pentru mesele obișnuite în casa din Vineyard.

Apropriindu-se de Skibbereen, se îndreptau spre râul Ilen, care curgea spre Marea Celtică. Chiar și aerul

sărat mirosea la fel ca pe Insula Vineyard, se gândi Rory. Când ajunseră în oraș, lăsară mașina într-o parcare publică. Rory voia să ia prânzul, așa că găsiră un pub drăguț în centrul orașului.

–Hai să luăm un prânz liniștit, spuse Rory, încercând să mai risipească din tensiunea resimțită de Darrah, vizibilă în ochi și în venele de pe gât. Și apoi o să căutăm.

–Bine, fu de acord Darrah.

Se așezară într-un separeu însorit, lângă un geam mare. Meniul era plin de feluri de mâncare ca acasă, și când Rory o văzu pe Darrah căutând salatele, comandă ea pentru amândouă: pește cu cartofi prăjiți și plăcintă cu carne.

–Putem să le împărțim, amândouă par să fie foarte bune, spuse Rory. Comandă o bere Guinness pentru ea, iar Darrah ceru o Cola fără zahăr.

–Peștele ăsta este minunat! exclamă Rory. La fel de bun ca și codul din New England. Mă întreb ce pește o fi. Iar aluatul – oo! Gustă-l!

–L-am gustat, este bun, spuse Darrah. Și la fel și plăcinta cu carne.

Încântată că nu trebuie să-și mențină silueta perfect zveltă pentru cazul în care ar fi apărut Jonathan ca să-i spună că și-a dat seama că a făcut greșeala vieții lui, Rory se înfruptă din ambele feluri de mâncare și se simți minunat.

Plătiră și apoi îl întrebară pe proprietarul cu părul alb cum să ajungă la librăria locală. Se dovedi că existau două astfel de librării – cea mai cunoscută de pe Main Street și una mai mică, o librărie obișnuită, chiar la ieșirea din oraș, lângă Abbeystrowry.

–Știți cumva care dintre ele este librăria McCarthy? întrebă Darrah.

–Cea de la ieșirea din oraș, spuse el. Dar nu sunt sigur că mai este administrată de un McCarthy. Timpurile

se schimbă, dar numele acesta valorează cât greutatea lui în aur, credeți-mă. Stați să vă arăt cum ajungeți acolo.

–De ce este atât de valoros acest nume?

–Păi, e un nume frumos, spuse el.

–Nu se întâmplă să-l cunoașteți pe Michael McCarthy? întrebă ea. Ar avea în jur de șaptezeci și cinci de ani.

–Oh, dragă, izbucni în râs proprietarul, uitându-se în sus de la biroul său. Sunteți conștientă că numele cel mai comun în Skibbereen și în mare parte din Cork este McCarthy? Probabil cunosc vreo zece Mike cu numele ăsta. Mai știți și altceva despre el?

–A locuit în Statele Unite în urmă cu aproximativ treizeci de ani, spuse Darrah. Era înalt, cu părul de culoare închisă și a navigat înspre Irlanda pe o barcă construită de el.

–Ei bine, un sfert din Irlanda a locuit în State la un moment dat. Dar navigatul cu barca și părul de culoare închisă ar putea să-l diferențieze. Majoritatea bărbaților McCarthy sunt roșcați ca și mine. Am încărunțit acum, desigur, așa cum probabil că s-a întâmplat și cu Michael McCarthy al vostru. Cine este, pot să vă întreb?

–Tatăl nostru, îl lămuri Darrah.

–Ah! Păi, vă doresc noroc să-l găsiți. E prost făcut grămadă dacă se ascunde de voi.

–Mulțumim, zise Darrah scuturându-i mâna. Ea zâmbi. Dacă îl vedeți, vă rugăm să-i spuneți că îl căutăm.

–Cu siguranță. Cum vă numiți?

–Darrah McCarthy și Rory Chase.

–Mă bucur să vă cunosc. Eu sunt Frank Donovan, spuse el zâmbind larg. Vă rog să-mi spuneți dacă vă mai pot ajuta cu ceva.

–Așa vom face, îl asigură Rory.

Darrah merse înapoi spre drumul N71 și conduse vreo doi kilometri spre Abbeystrowry. Vegetația era luxuriantă,

de un verde crud. Urmând indicațiile lui Frank, găsi librăria într-un hambar argintiu bătut de vreme, la marginea unui întins câmp înverzit, înconjurat de ziduri masive de piatră. Își folosi iPhone-ul ca să facă poze și să i le trimită lui Andy. Și apoi fotografie librăria, pentru Delia.

În depărtare zări o biserică acoperită cu plante agățătoare, căreia doar vârful unui zid i se mai zărea, golaș. Se simți atrasă într-acolo; nu era acesta locul în care se aflau îngropate atâtea victime ale foametei? Câți McCarthy avea să găsească?

–Ești pregătită să intrăm? întrebă Rory. Sau ai și tu emoții? Mie mi se pare că am o mie de fluturi înnebuniți în stomac!

–Acum când știm cât de obișnuit este acest nume, îți dai seama cât de greu va fi să găsim ceva? Ce proastă am fost să cred că librăria McCarhty ar putea să ne dea vreun indiciu. Suntem familia Smith a Irlandei.

–Ești o proastă făcută grămadă! spuse Rory izbucnind în râs.

Cele două surori își luară inima-n dinți și intrară în hambarul-librărie. Era înțesat cu rafturi de cărți – de-a lungul fiecărui perete exterior și chiar și deasupra rafturilor de pe fiecare culoar. Rory și Darrah se plimbară încet printr-o secțiune a magazinului, observând că multe cărți aveau ca subiect foametea. O altă secțiune se ocupa de genealogii, iar alta părea plină cu nenumărate exemplare din recensământul regiunii Cork, până în urmă cu un secol.

Când ajunseră în fundul încăperii, găsiră un tânăr care stătea la un birou înalt și fuma cufundat în lectura unei cărți. Era foarte slab, cu părul roșcat și ochelari cu rame negre.

–Mă scuzați, începu Darrah.

–Oh, nu v-am auzit când ați intrat, spuse el. Căutați ceva anume?

– De fapt, o informație, îl lămuri Darrah. Sunteți cumva un McCarthy?

– Mama este, răspunse el. Eu sunt un Collins. Numele meu este Jimmy Collins.

Darrah se prezentă pe sine și apoi pe Rory. Îi spuse în linii mari care era motivul pentru care se aflau în Irlanda.

– Știu că este o nebunie, dat fiind cât de obișnuit este acest nume, dar se întâmplă cumva să cunoașteți pe cineva cu numele de Michael McCarthy, care are în jur de șaptezeci și cinci de ani?

– Avea părul închis la culoare și a venit aici din Statele Unite, completă Rory.

– Oh, nu știu, spuse Jimmy. Ați putea s-o întrebați pe mama când vine, ceea ce nu se întâmplă prea des. Ea și prietenul ei au o rulotă și fac tot timpul excursii prin Kerry și Connemara.

– Câți ani are el, dacă nu te deranjează întrebarea? vru Rory să știe.

– Rory! o apostrofă Darrah.

– Oh, nu-i nici o problemă. Ea este prea bătrână ca să se învârtă cu tinerelul ăla ticălos. Puteți să vă imaginați că a fost doar cu un an mai mare decât mine în școală? Iar ea are patruzeci și cinci de ani.

– Bine, mulțumim.

– Ați putea să-mi dați mai multe informații, cum ar fi data nașterii, parohia, numele părinților, ocupația, ce îi place, le ceru Jimmy.

– Data nașterii era, este, 21 martie, menționă Darrah. Și este constructor de bărci. La fel ca tatăl și bunicul lui.

– Sunt mulți din ăștia în Cobh și Kinsale, spuse Jimmy. Dar dacă îi aflați parohia, puteți fi sigure că veți afla tot ce aveți nevoie de la preot. Asta dacă nu cumva au ars registrele, așa cum s-a întâmplat la Dublin.

Surorile îi mulțumiră și cumpărară câteva cărți. Apoi ieșiră în aerul proaspăt, fericite să scape de mucezeala

dinăuntru. Darrah se gândea cât de puține știa de fapt despre biografia și despre trecutul tatălui ei. Plecase când ea era atât de tânără; cu siguranță, dacă ar fi avut mai mult timp împreună, i-ar fi pus un milion de întrebări pertinente.

–Ar trebui să le spunem oamenilor că a traversat singur Atlanticul în barca lui, fu de părere Rory. Asta ar putea să le împrospăteze memoria.

–Ai dreptate, admise Darrah.

Fără să se consulte în legătură cu asta, porniră amândouă să traverseze câmpul spre biserica în ruine și intrară în cimitirul Abbeystrowry. Păși în curtea bisericii, zărind o tăbliță pe un zid de piatră:

Comitetul Foametei din Skibbereen
Zona cu plăci memoriale
Pentru rudele și prietenii
celor decedați
Contactați comitetul
028-21704 sau 028-21466

–Ce înseamnă asta? o întrebă Rory pe Darrah.

Aceasta ridică din umeri citind plăcuța următoare, care arăta drumul spre Centrul de Moșteniri Culturale din Skibbereen.

–Fata mea, asta înseamnă – începu o bătrână îmbrăcată în negru, cu un șal negru de dantelă pe cap – că morții sunt îngropați aici în gropi comune. Erau atât de mulți cei care mureau, încât cimitirul nu putea să țină pasul cu ei. Pur și simplu turnau apă de var pe ei și îi băgau în groapă.

–Și cum ai putea găsi mormântul unui membru al familiei?

–Nu poți, spuse ea. Dacă ai motive să crezi că ai pierdut pe cineva în timpul foametei, poți să suni la comitet,

iar ei îți pot da permisiunea să pui propria piatră de mormânt sau alt însemn.

–Mulțumesc, spuse Darrah șocată.

Surorile se mai plimbară pe acolo o vreme, observând câte multe pietre funerare marcau morminte ale unor McCarthy. Găsiră un Michael, care murise în 1847, lespedea de granit fiind lăsată acolo de „stră-strănepoții iubitori". Sculptura era veche, având marginile tocite de timp și de vreme; nu se putea ști când anume fusese pusă acea piatră.

Se adunau norii dinspre mare și începură să cadă primele picături de ploaie. Darrah și Rory se grăbiră spre mașină, înapoi la librărie. Găsiră un bilet pe parbriz.

Mama a dat telefon și a spus că, dacă vă poate ajuta să-l găsiți pe tatăl vostru, s-o contactați când se întoarce. Îmi pare rău să vă spun asta, dar numai Dumnezeu știe când o să se întâmple acest lucru. Jimmy

–Mă întreb când se va întoarce, spuse Rory, urcându-se în mașină exact când ploaia deveni torențială. Jimmy crede că mama lui și iubitul ei tinerel străbat țara în lung și-n lat cu rulota.

–Hai s-o sunăm pe Delia după ce găsim un hotel, veni Darrah cu o idee. Și să-i spunem ce se întâmplă. Poate ea știe mai mult decât noi despre parohia tatei.

–Așa e, aprobă Rory. Ea este cea religioasă.

–Amin, o aprobă Darrah.

capitolul 11

Delia aproape leșină când răspunse la telefon. Sărea ori de câte ori suna, în așteptarea lui Pete; în plus, nici măcar nu se aștepta să aibă vești de la Darrah și Rory atât de curând. Astfel că, ținând receptorul în mână, se lăsă ușor pe spate pe pat. Surorile ei ceruseră un apel internațional în camera de hotel cu vedere spre portul Kinsale.

– Kinsale este minunat, îi povesti Darrah. Și plin de restaurante drăguțe. Foarte diferit de ceea ce mă așteptam eu.

– Este capitala gastronomică a Irlandei, le anunță Delia.

– De unde știi? vru Rory să afle.

– Citesc cărți de bucate și urmăresc emisiuni despre gătit și, desigur, ori de câte ori se pomenește de Irlanda...

– Ce face Pete? întrebă Darrah. A ajuns bine acasă?

Delia strânse ochii cât putu de tare. Nu putea suporta să le spună surorilor ei. Îl auzi pe Jim strigând de la parter:

– Cine sună la ora asta? întrebă el.

– Darrah și Rory, strigă și Delia cu mâna pe receptor.

– Delia? Este totul în regulă? întrebă Darrah.

Delia ținuse în ea totul atât de mult – zile în șir de-acum. Își luase o figură curajoasă pentru Jim, ca să nu îngreuneze lucrurile și mai mult pentru ei doi. Își trase o pernă pe față și o mușcă cu putere, ca să nu țipe.

Se forță să-și controleze vocea, fără să poată răspunde la întrebare.

– Cum merg lucrurile la voi? Aveți vreo pistă?

–De fapt, avem nevoie să știm care era parohia tatei. Și al doilea prenume. Și numele părinților săi. Și... sări Rory.

–Parohia era Cobh, dioceza Cloyne, iar familia lui mergea la liturghie la Catedrala St. Colman, le lămuri Delia. Părinții săi erau James și Margaret Mahoney McCarthy, iar el a fost botezat de arhiepiscop Michael Francis McCarthy.

–De unde știi toate astea? se miră Rory.

–I-am găsit cartea de rugăciuni, spuse Delia. Când eram mică. Iar mama mi-a dat voie s-o păstrez după ce el a plecat. Toate informațiile acestea erau pe prima pagină – un scris de mână frumos și delicat; trebuie să fi fost scrisul mamei lui.

Oh, simțea iar cum o străpunge dorul, dragostea de mamă, durerea de a fi părăsită, de a pierde pe cineva drag. Ochii îi înotau în lacrimi și, pentru că era întinsă pe spate, lacrimile îi curseră pe obraji și apoi în urechi.

–Delia? întrebă Darrah din nou, cu vocea extrem de blândă.

Delia ținea în brațe perna și se legăna înainte și-napoi. O puse pe burtă, apăsând cât de tare putu doar ca să își țină firea.

–Pete, începu Delia, abia putând să-și adune cuvintele. Nu a venit acasă.

–Oh, Delia! zise Darrah.

–Iubito, începu Rory, îmi pare rău, dar nu e posibil să fie încă pe drum? Dar să nu fi ajuns încă?

–Jim nu crede asta. El spune că Pete voia doar banii pe care i-am trimis. A fost un truc ca să ne facă pe noi să plătim pentru reparația camionului. Jim crede... crede că Pete a vrut banii pentru droguri!

–Ar face asta? vru Rory să afle.

–Rory! o apostrofă Delia.

–Nu, vreau să spun, desigur că nu droguri. Dar poate pentru altceva?

–Ne-a sunat de la Denver şi n-am mai auzit de el de atunci. Ar fi putut avea un accident, să i se fi întâmplat ceva groaznic, dar noi cum putem să aflăm?

–Este pe drum spre casă, spuse Rory. Nu-l ajuţi cu nimic făcându-ţi atâtea griji. Urcă-te într-un avion şi vino aici.

–Delia, nu trebuie să faci asta, interveni Darrah. Dacă trebuie să stai acolo şi să-l aştepţi...

–Nu ştiu ce să fac, mărturisi Delia. Nu răspunde la telefon – doar primim un mesaj că i s-a oprit furnizarea serviciului de telefonie mobilă. Probabil că nu a avut bani să-şi plătească factura. Mă cert cu Jim tot timpul. În loc să fim uniţi, el mă acuză că sunt prea moale cu Pete, iar eu îi spun că-l tratează pe Pete ca pe un criminal înainte să ştim întreaga poveste.

–Ai sunat la poliţia din Denver? întrebă Darrah.

–Da, dar ei nu ştiu nimic. Am sunat şi la garajul la care a spus că-şi repară camionul, dar el nu a folosit banii pentru asta. Nu aveau nici cea mai mică idee cine este! A trecut aproape o săptămână, şi nici o veste.

–Poate din cauza telefonului, spuse Darrah.

–Crezi?

–Da.

–Vreau să cred asta, spuse Delia. Poate ar trebui să vin cu voi acolo. Este groaznic acum aici. Va găsi el o cale să mă sune pe mobil dacă vrea – sau pe tine, Darrah. Cât timp aţi fost plecate, am primit telefoane de la Morgan Ludlow care m-a întrebat tot felul de lucruri. Cât de adâncă este fântâna noastră, dacă a fost săpată cu unelte sau au fost folosite utilaje, cât de departe este fosa septică, dacă ne-am gândit vreodată să construim o piscină între casa mare şi Hideaway...

–Asta înseamnă că vor păstra?...

–Nu, o întrerupse Delia. Vor demola totul. Voia doar să știe dacă am angajat pe cineva să ne deseneze planurile unei piscine pe care le-ar putea primi cu tot cu casa.

–Vino încoace, spuse Darrah, ștergându-și-i din minte pe Morgan Ludlow și familia Little. Te luăm noi de la aeroportul din Cork poimâine-dimineață.

–Jim nu vrea să vin. Banii...

–Plătesc eu, se oferi Darrah. Biletul va fi cu numele tău. Scrie doar „Delia Monaghan" pe site-ul companiei Aer Lingus și asta-i tot. Doar dai datele din pașaport.

–Singurul motiv pentru care am pașaport a fost acea croazieră la preț redus pe care am făcut-o acum trei ani în Caraibe. Pot să vă cer o favoare? întrebă Delia, uitându-se în oglindă la fața ei răvășită de lacrimi.

–Orice!

–Veți sta în Kinsale? Nu vreau să ratez asta. Ar fi prima mea ocazie să văd o capitală culinară a lumii. Nu pun la socoteală New Yorkul.

–O să găsim cel mai bun restaurant din oraș pentru tine, promise Darrah.

Darrah luase notițe cu ceea ce le spusese Delia despre parohia tatălui lor. Dar citind într-o carte de genealogii pe care o cumpărase de la librăria din hambar, își dădu seama că existau diferențe între o parohie catolică și una civilă. Cobh era un port maritim aflat în parohiile civile Clonmel și Templerobin. Care era oare mai importantă în procesul de găsire a cuiva în Irlanda?

Se îngropă în cercetare ca să evite să se gândească la Pete, Delia și la cumpărătorii casei. Rory ieși să exploreze Kinsale, în timp ce Darrah stătea la un birou din camera lor mare cu vedere spre port. Se uită la iahturi, toate mult mai mari decât *Irish Darling* pe care o construise tatăl său. Dar apoi trase un pulover pe ea și se îndreptă spre malul apei.

Se plimbă în sus și-n jos pe docuri. O parte din ea se gândea că va recunoaște acea frumoasă barcă cu pânze și că îl va vedea pe tatăl ei – mai bătrân și bătut de vreme – stând pe punte. Îi spusese atât de des că vor naviga împreună spre Kinsale. Dacă venise aici de la West Kerry, își lăsase barca prinsă de mal, și mersese la Cobh ca să caute lucrul după care venise?

O briză vesperală se porni să bată, iar bărcile începură să se legene ușor. Aerul se răcea; se bucura că-și luase puloverul. Dacă închidea ochii, aproape credea că se plimba printre bărcile de la Edgartown sau de la Vineyard Haven. Briza mării se simțea și mirosea exact la fel. Când deschise ochii, zări o barcă la câteva docuri mai încolo: albă, de opt metri și jumătate lungime, cu piesele din metal lustruit la fel de iscusit construite precum fuseseră balustrada, catargul și estacada bărcii *Irish Darling*.

Se grăbi într-acolo, dar soarele își schimbase poziția, alunecase în spatele unor clădiri din oraș, iar barca pe care o căuta dispăruse în crepusculul serii. O dureau ochii; nu mai dormise din avion, iar diferența de fus orar își spunea cuvântul. Începură să se adune nori de seară; păreau întunecați și periculoși, sau era doar starea ei de spirit? Se mai uită o dată în susul și-n josul docului, dar dintr-odată toate bărcile păreau la fel. Așa că se întoarse la hotel.

Se întâlni cu Rory în holul principal și plecară pe străduțele înguste în căutarea restaurantului pe care îl găsise sora sa. Se numea Toledo și era specializat în fructe de mare și bucătărie spaniolă. Fațada era din stuc, cu obloane negre și ghivece cu mușcate roșii la ferestre. Gazda le conduse într-o sală de mese luminată de lumânări și le pofti să ia loc la o masă de lângă fereastră, pe scaune cu spătar tapisate cu catifea roșie. Rory comandă sherry spaniol și se hotărâră să împartă o porție de paella.

–Poate că strămoșii noștri și-au avut originea aici, spuse Rory, citind din ghidul turistic. „I s-a spus Asediul portului Kinsale, având loc în anii 1590. A fost o bătălie sângeroasă, parte din Războiul de Nouă Ani. Dar patru mii de soldați spanioli au debarcat aici ca să se alăture irlandezilor și să lupte împotriva Lordului Mountjoy și a britanicilor. Au ținut Anglia la distanță cât au putut. Irlandezii și spaniolii s-au îndrăgostit și au făcut copii, așa-numiții „irlandezi negri".

–Adică noi, spuse Darrah.

–Exact.

Darrah se uită pe fereastră la oraș. Sclipea de la felinarele de pe străzi și luminile din case, grădinile cu flori răsărind la tot pasul.

Apoi veni paella într-un vas de cupru, iar ele începură să-și înfigă lingurile în orezul galben, cu scoici micuțe, cârnați chorizo și creveți din golful Dublin. Mirosea delicios, a ceva ce ea și surorile ei ar fi vrut să recreeze în această vară pe Vineyard. „Nu te gândi înapoi și nu te gândi la ce va veni", își spuse Darrah în sinea sa. „Pur și simplu, profită de momentul acesta, aici, cu Rory și mănâncă ceva bun."

Când se trezi a doua zi, Darrah văzu lumina blândă a dimineții intrând pe fereastră. Se uită în cealaltă parte a camerei la sora ei care dormea adânc. Simți un fior de dragoste față de ea.

Ea, Rory și Delia avuseseră fiecare camera ei decorată în culori diferite, dar cu același aranjament: 2 paturi de o persoană, rafturi pentru cărți și birou. Dormiseră adesea una în camera alteia, în patul liber. Stăteau de vorbă și râdeau până le lua somnul – în principal, voiau doar să fie împreună.

Darrah își puse niște blugi și un pulover și ieși în liniște din cameră. Trecu pe lângă sala de mese a hotelului și ieși

direct în stradă. Nori matinali, de un albastru-deschis, se adunaseră la orizont, dar deja începeau să se disperseze, dând la iveală cerul de un albastru intens. Ghivece cu flori corai mărgineau aleile spre docuri, iar ea privi păsările colibri de smarald zburând încolo şi-ncoace.

Găsi o piatră mai mare chiar lângă potecă şi se aşeză încercând să mediteze. Portul se întindea chiar în faţa ei, oglinda netedă ca-n palmă strălucind în lumina soarelui. O barcă cu pânze mare şi frumoasă părăsi docurile, în zgomot abia auzit de motor, carena ei albă tăind în două apa albastră. Îşi dădu seama că era foarte agitată, şi chiar dacă rămase aşezată pe piatră vreme de douăzeci de minute, nu putu să nu se gândească la ceea ce văzuse în seara trecută.

Ridicându-se, se îndreptă direct spre docuri; aveau forma literei U, cu câte patru chei ca nişte degete care plecau de pe fiecare braţ. În seara trecută întunericul ascundea bărcile, dar astăzi era hotărâtă să găsească barca de opt metri şi jumătate, cu puntea de lemn strălucind lustruită.

Apa clipocea sub docurile de lemn masiv, lovindu-se de piloni. Îi plăcea nespus acest sunet pe care îl auzea în timp ce îşi continua drumul şi se uita la fiecare barcă şi la chei în căutarea unui catarg de lemn lăcuit.

Auzi paşi în spatele ei şi se întoarse. Un bărbat înalt venea spre ea, îmbrăcat în uniformă albastră şi cărând o gentuţă cu prânzul şi un termos. Avea obrajii brăzdaţi de vreme şi părul alb, deşi nu părea în vârstă.

–Bună dimineaţa, o salută el.

–Bună dimineaţa, răspunse Darrah, lăsându-l să treacă.

Deja bănuia că era comandantul portului şi continuă să-l privească cum se duce la capătul docului şi descuie clădirea mică cu acoperiş de şindrilă de lângă pompa de benzină. După ce îi dădu un răgaz de câteva minute ca să îşi ia postul în primire, Darrah merse şi se uită înăuntru

pe ușa deschisă. El era așezat la un birou, verificând niște documente.

–Vă rog să mă scuzați, începu ea.

–Bună din nou, spuse el, lăsând jos pixul.

–Mă întrebam, continuă ea, în legătură cu o barcă pe care am zărit-o aseară aici.

–Despre ce barcă este vorba?

–Nu știu, spuse Darrah. Dar era o barcă din lemn, de vreo opt metri și jumătate lungime, cu carena albă, cu o tâmplărie minunată.

El mijì ochii, ca pentru a-și aminti de o astfel de barcă, apoi își verifică lista în căutarea unor astfel de bărci la cheiul lui. Apoi se ridică de pe scaun și se opri la ușă, lângă Darrah.

–Nu îmi sună cunoscut, spuse el. Și n-o am nici pe lista cu bărcile scoase din uz. Puteți să-mi arătați unde ați văzut-o?

–Asta e problema, spuse Darrah. Abia am zărit-o puțin înainte de a se întuneca și apoi n-am mai văzut-o.

–Poate este o barcă fantomă, spuse el, clipind des din ochi.

–Nu, serios, spuse ea, pe jumătate zâmbind, dar simțind fiori pe șira spinării. Țineți undeva o descriere a tuturor bărcilor care acostează aici?

–Da, și nu am nimic care să arate precum descrierea dumneavoastră. De-asta am spus că ar putea fi o barcă fantomă.

Darrah se uită țintă la el:

–O barcă fantomă adevărată?

–Păi, credeți ce vreți, dar noi cinstim amintirea unui vas al cărui căpitan și echipaj s-au pierdut pe mare, aducându-ne aminte de spiritul ei. Multe fantome ale Armadei spaniole au trecut prin acest port. Însă acele vapoare sunt mult mai mari. Și *Lusitania* s-a scufundat lângă capul

Kinsale în 1915. Suntem bântuiți de acel vas și de pasagerii de pe el.

Darrah ascultă explicația. Se gândea la telefonul dat de tatăl ei, cum traversase Atlanticul pe *Irish Darling* ajungând în siguranță pe uscat. Însă oare reușise la fel de bine să dea ocol peninsulelor până la Cork?

–Nu credeți în așa ceva? Fantome sau zâne? întrebă el. Pot fi foarte înșelătoare. Doar pentru că nu credeți, asta nu înseamnă că nu sunt acolo.

–Cred ceea ce-mi spuneți, zise ea.

Și știa că Dulse chiar credea.

–Barca pe care ați zărit-o înseamnă ceva pentru dumneavoastră?

–Îmi amintește de cea pe care a construit-o tatăl meu, spuse ea. El a traversat Atlanticul și a ajuns în siguranță la Kerry. Știu că iubea Kinsale și cred că a încercat să ajungă aici după aceea.

–Singur? Se miră căpitanul. Pe o barcă de lemn de opt metri și jumătate? O barcă de aceste dimensiuni ar putea să navigheze foarte bine printre insule, dar ar fi prea mică să lupte cu valurile oceanului. Tatăl dumneavoastră trebuie să fi fost extrem de neînfricat. Nu auzi prea des astfel de povești.

–Ați auzit vreodată o astfel de poveste? spuse ea simțind un nod în gât.

El dădu din cap.

–Cu mult timp în urmă. Aveam douăzeci și doi de ani pe-atunci și toată lumea din Cork și West Cork vorbea numai despre asta.

–Vă amintiți de numele marinarului sau al bărcii?

–Cred că McCarthy, spuse el. De aceea toți din Cork erau atât de fermecați și mândri. Era unul de-al nostru.

–Acela era tatăl meu, spuse ea, simțind cum inima i-o ia la goană. Barca era *Irish Darling*.

–O denumise după cineva drag, spuse căpitanul.

Darrah confirmă din cap.

–Deci, vedeți, începu ea, barca tatălui meu nu putea fi un vas fantomă. A ajuns aici în siguranță. Știți cumva unde este acum?

–N-am mai auzit niciodată de el după povestea cu traversarea oceanului. Parcă îmi amintesc că a navigat până la Cobh și s-a angajat acolo în portul maritim. Oamenii au continuat să răspândească zvonul o vreme, dar, în Irlanda, atât de multe povești adevărate devin legende. S-a întâmplat cu mulți ani în urmă. S-ar putea să mă înșel. Câți ani să fi trecut de-atunci?

–Cu douăzeci și opt de ani în urmă, spuse Darrah.

–Ah, suficient timp pentru ca această poveste să devină legendă locală.

O barcă de pescuit de 15 metri și jumătate din fibră de sticlă trase lângă pompa de alimentare de la doc, iar căpitanul făcu un semn de regret către Darrah.

–Îmi pare rău că nu mai putem continua această conversație. Mă simt onorat că v-am cunoscut – fiica lui McCarthy, ca să vezi! O să le spun tuturor, puteți să fiți sigură!

–Vă mulțumesc că ați stat de vorbă cu mine, încheie ea.

–A fost plăcerea mea și vă doresc noroc, spuse el, mergând spre pompe. Poate că spiritul bărcii v-a apărut numai dumneavoastră aseară, ca să vă inspire. Țineți ochii deschiși – s-ar putea să o vedeți din nou.

–Așa voi face, spuse ea în timp ce bărbatul luă cardul căpitanului de pe vasul de pescuit și începu să pună combustibil.

O porni la pas, apoi începu să alerge de-a lungul docurilor. Trebuia s-o trezească pe Rory și să meargă imediat la Cobh.

capitolul 12

Rory se ținea strâns de scaun, căci sora ei gonea nebunește. Abia dacă avuseseră timp de ceai și un biscuit, căci Darrah insistase să plece de la hotel și să pornească la drum. Protestele lui Rory legate de faptul că Delia va fi extrem de dezamăgită dacă nu va apuca să guste minunile culinare din Kinsale fuseseră întâmpinate de promisiunea că se vor întoarce acolo după ce aveau să-și găsească tatăl la Cobh.

Atunci Rory își dăduse seama că ea și Darrah aveau priorități diferite. În adâncul sufletului, Rory credea că această călătorie intra în categoria luptelor cu morile de vânt, dându-le o șansă de a mai uita de pierderea de pe Vineyard. Scrisorile erau ceva, dar să-și găsească tatăl era cu totul altceva. Trecuse prea mult timp. Poate că se mutase, ori poate că murise între timp. Și apoi, ce mai voiau ele să facă cu un tată care era evident că le părăsise?

Însă Darrah părea sălbatică, își pierduse puțin controlul, la fel cum i se întâmplase în adolescență, în anii de după plecarea tatălui lor. Se concentra cu ferocitate asupra șoselei, accelerând nebunește atunci când intrară pe autostrada care mergea spre est.

Rory nu dormise bine, dar rămăsese întinsă în pat până când venise Darrah s-o trezească. Se întreba dacă Darrah se simțea la fel de emoționată ca și ea pentru că împărțeau aceeași cameră după atâția ani. În mod ciudat, chiar și această latură nebunească a personalității lui Darrah i se părea cunoscută, o purta pe Rory înapoi în copilăria lor, când toate trei înnebuniseră puțin după pierderea tatălui.

–Crezi că poți să ai încredere în căpitanul docului? întrebă Rory.

–Ce? întrebă Darrah cu mintea departe, construind strategia pentru următoarele mișcări.

–Vreau să spun că el nu știa exact, nu a văzut cu ochii lui, Darrah. Ar putea să fie una dintre acele legende despre care ți-a povestit.

–Părea sigur pe propria memorie, o încredință Darrah.

–Bine. Dar de unde știa că tata lucrează în portul maritim? Părăsim orașul acela minunat ca să mergem la Cobh, ceea ce mă face să devin foarte agitată, nu știu de ce. Nici măcar nu se citește așa cum se scrie. Pur și simplu, mie îmi plăcea acolo unde eram. Părea un loc foarte bun pentru a fi baza căutărilor noastre.

–Putem să ne întoarcem oricând.

–Cred că da, admise Rory, admirând priveliștea verde care se vedea pe geam.

Se gândea la Jonathan. Dăduse telefon înainte de școală ca să se asigure că toți copiii sunt bine și discutase pe îndelete cu fiecare. Le era dor de ea, dar păreau foarte fericiți că stăteau cu tatăl lor. I-l dăduseră și pe el la telefon.

Discuția cu el eliberase demonul. Chiar și acum, când mergeau prin ținutul de țară încremenit și tăcut, se trezi că disecă în gând conversația. El îi spusese că, deși Alys nu stătea cu ei, voia să petreacă o zi cu ea în acest sfârșit de săptămână.

Darrah zări ieșirea de pe autostradă spre Cobh și semnaliză cu cel puțin un minut înainte. Orașul apăru în zare, în formă de semilună, plin cu case impecabil restaurate în stil georgian și apoi, un nivel mai jos, un rând de case colorate în umbra catedralei strălucind de oțelul gri, cu clopotnița străpungând norii.

–Păcat că nu e și Delia aici ca să vadă asta, spuse Rory. Știi cât de mult îi plac catedralele.

–O să vină mâine. Asta trebuie să fie St. Colman, unde a fost botezat tata. Probabil că Delia o să vrea să o viziteze.

–S-ar putea chiar să compenseze cu faptul că a pierdut experiența din Kinsale.

Ținând de volan, aplecată în față, acționând schimbătorul de viteze de pe partea stângă, Darrah coborî dealul spre docuri. Rory zări o rampă de lansare a bărcilor, plase de pescuit puse la uscat pe un gard de oțel, o flotă sărăcăcioasă – comparativ cu cea din Kinsale – de bărci de navigație, de pescuit sau de lucru. Își deschise ghidul turistic și citi.

–Hmm, făcu ea. „În ultimele două sute de ani, orașul-port Cobh a fost punctul de plecare al multor irlandezi spre America de Nord. Vapoare transatlantice vestite intrau în acest port, ducând masele de oameni către Statele Unite și Canada. Monumentul *Lusitania* poate fi găsit pe chei. Victimele tragediei sunt îngropate în cimitirul Vechii Biserici din Cobh." Se opri, uitându-se la Darrah. „Cimitirul tragediei foametei, cimitirul tragediei scufundării vaporului *Lusitania*..."

Mergând cu mașina de-a lungul docurilor, Darrah se uita parcă la fiecare persoană pe care o întâlneau, cerceta fiecare barcă – și erau sute. Discuția cu Jonathan o lăsase pe Rory supărată și nesigură; zări un internet cafe și știu că trebuie să intre pe e-mail.

–Hei, făcu ea, încercând să se comporte normal. Ce-ar fi să sar eu din mașină aici și să iau două cafele pentru noi. Mi-ar prinde bine să mai schimbăm ceaiul cu cafea. Tu poți să parchezi mașina și putem să începem să punem întrebări în jur.

–Bună idee, fu de acord Darrah.

–Te găsesc eu, o asigură Rory.

Așa că se despărțiră, iar Darrah conduse mai departe. Rory se uită după ea când dădu colțul străzii, apoi se repezi

înăuntru și plăti pentru douăzeci de minute pe internet. Respiră adânc și se așeză în fața computerului.

Se conectă, folosi parola „*keithfarm*" ca să deschidă contul lui de Gmail și se apucă de citit. Își făcu mai întâi curaj pentru e-mailurile către Alys. Le era dor unul de altul; el îi dădea asigurări că o iubea, îi mulțumea că dă dovadă de înțelegere în legătură cu copiii. Alys scrisese un răspuns nervos despre faptul că Rory nu era rațională, iar Jonathan nu o contrazisese. Dar mai erau alte e-mailuri afabile – către prieteni de pe Vineyard, în care se lamenta de vânzarea casei familiei lui Rory. Le citi și le răsciti.

Era și un e-mail către Andy Mayhew. Rory nu s-ar fi așteptat niciodată ca Andy să aibă un computer. Se gândea că e genul adânc înfipt în lumea de dinainte de poșta electronică.

Cred că trebuie să se întoarcă la Vineyard până la semnarea contractului. Au amânat-o până în prima săptămână din luna mai. Atâta timp ai la dispoziție. Anunță-mă cu ce te pot ajuta.

Jonathan

Și răspunsul lui Andy:

Va lipsi mult timp, trebuie să facă o călătorie. Aș fi însoțit-o, dar este cea mai aglomerată perioadă pentru mine. O are în schimb pe Rory cu ea. Știi ce ticălos ești pentru că o lași să-ți scape. Alice este ca vata de zahăr. Arată bine și e apetisantă, dar cam atât. Cu surorile McCarthy ai parte de o viață plină de complicații, dar și de profunzime. Gândește-te la asta, prietene. Criza vârstei mijlocii.

Jonathan:

Ea își scrie numele Alys. Mă iubește și asta este tot ce contează. Eu și Rory ne vom iubi mereu, dar

nu ne mai dorim aceleași lucruri. Ea este atât de prinsă cu copiii și familia; a fost un iad traiul cu ea în perioada când a murit mama ei. Și știi cât de mult am iubit-o pe Tilly. Ceva s-a rupt atunci când a murit ea. Liantul care ne ținea împreună. Toată bucuria de pe Vineyard a fost dintr-odată înlocuită cu tristețe. Nu pot să trăiesc așa. Viața este prea scurtă.

Andy:

Scuze pentru scrierea greșită a numelui. Și scuze că mă bag în treburile voastre.

Ultimul răspuns al lui Jonathan:

Rory și surorile ei se întorc la începutul lunii mai. Deci n-o să ai prea mult timp. Am să vin și eu acolo în acest sfârșit de săptămână, împreună cu copiii, să-mi vizitez părinții. Ne vedem vineri seara sau sâmbătă dimineața. Vezi să fie și Harrison prin preajmă. Vrem să-l vedem și pe el.

Rory se simțea recunoscătoare pentru scepticismul lui Andy și fu inundată de un profund respect pentru el. Presupusese că toți bărbații întorc capul după femei frumoase, mai tinere. Dar era obositor să-și iubească și să-și urască soțul în același timp. Se simțea confuză în legătură cu asta și cu ceea ce Jonathan fusese de acord să-l ajute pe Andy.

Se pregătea să ia cafelele când intră Darrah și o găsi la calculator.

–M-ai prins, recunoscu ea.

–Nu-ți face griji.

–Mă gândesc că poate o să-ți placă să afli că ai noștri își scriu despre noi.

–Ai noștri?

–Jonathan și Andy. Andy mi-a luat partea în chestiunea cu Alys și a făcut un comentariu destul de drăguț în legătură cu tine și cu mine.

Darrah dădu din cap într-un fel care o făcu pe Rory să își dea seama că nu voia să discute despre asta.

–Nu vrei să știi ce-a spus?

–Nu, răspunse Darrah. Haide, să mergem. Am luat eu cafea.

–De ce nu vrei să știi?

–Pentru că dacă Andy ar vrea să știu, mi-ar spune chiar el.

–Bine, renunță Rory și-și lăsă bretonul scurt să-i cadă peste ochi pentru ca Darrah să nu vadă cât de rănită se simțea.

–Nu-ți face bine, spuse Darrah. Doar asta mă interesează. Lasă chestia asta cu Jonathan și fata aia să se consume de la sine. Apoi vezi cum te simți *tu* – nu el. Acum hai să mergem.

Rory ar fi putut să se certe cu ea, dar alese să nu facă asta. Rămase mirată să constate cât de asemănătoare era viziunea lui Darrah cu cea a lui Andy în legătură cu ceea ce se întâmpla în viața ei. Rory se uită la sora ei, întrebându-se dacă își dădea seama cât de rare sunt în viață astfel de situații.

Darrah se plimba pe docuri fără să știe ce caută. Rory era cu ea, dar părea mai degrabă atrasă de magazine, de flori și de oamenii din jur. Darrah trebuia să recunoască faptul că era frustrant că nu erau la fel de interesate în privința cercetărilor; i se părea că lui Rory îi era teamă de ce ar fi putut să găsească – mai ales în cazul în care chiar își găseau tatăl.

Își continuară drumul și apoi se despărțiră. Rory avea cu ea aparatul foto digital și făcea poze cu vitrinele magazinelor tipic irlandeze – uși parcă puse în ramă și vopsite

în culori lucioase, puternice. Deasupra uşii era pictat cu litere aurii numele proprietarului sau al magazinului. Apoi îşi îndreptă atenţia spre ghivecele de flori care erau peste tot, prin toate părţile din regiunea Cork pe care o văzuseră.

În vremea asta, Darrah discută cu diverşi căpitani de vase, le arătă o poză a tatălui lor, îi întrebă dacă îl cunoşteau sau şi-l aminteau pe Michael McCarthy, dacă auziseră povestea traversării oceanului de unul singur, la bordul bărcii *Irish Darling*. Dar majoritatea căpitanilor pe care îi întâlnea erau tineri. Unii credeau că au auzit o poveste despre un irlandez care a traversat Atlanticul pe o bărcuţă; se presupunea că a ajuns aici, la Cobh, dar a dispărut imediat. Era ca un basm, spuneau unii dintre ei.

– Am auzit că a lucrat în portul maritim, spuse Darrah.

– Păi, vă uitaţi chiar la acel port, spuse unul dintre căpitani, făcând un semn cu mâna în jurul său. Cu ce se ocupa?

– Tâmplărie. Construia bărci.

– Aţi putea să încercaţi la magazii şi la podurile de acolo, de sus, şi la debarcaderul de jos, arătă el cu mâna. Probabil câştiga bine dacă era tâmplar. Toată lumea avea nevoie de reparaţii. Înseamnă că ar fi în vârstă acum?

– Da, aprobă Darrah.

– Atunci, mult noroc cu căutările!

Darrah îi mulţumi şi se îndreptă spre debarcader. Rory se întoarse după ea, făcând poze mai departe, în timp ce Darrah o luă spre magaziile şi şoproanele unde se construiau bărci. Încă o dată, arătă cuiva fotografia tatălui său şi reluă povestea. După alte câteva priviri fără expresie şi clătinări din cap, i se păru deodată că toată lumea din industria maritimă din Cobh era prea tânără şi neinteresată de nimic altceva decât de munca de zi cu zi, ca s-o poată ajuta.

Tocmai atunci ajunse la clădirea lungă a debarcaderului, cu o firmă curbată deasupra ușilor duble care se deschideau direct spre șinele de fier ce duceau barca în apă, o rampă de lansare de mare tonaj. Pe firmă scria, cu litere aurii, McCarthy Manufacturing. Darrah rămase cu privirea ațintită asupra firmei timp îndelungat. Era ceea ce găsise Delia pe Google. Atunci nu îi acordaseră mare atenție, dar acum era evident ce produceau – se vedea prin ușile deschise. Darrah zări câteva bărci în diverse stadii de producție. Intră.

Din nou nu văzu altceva decât tineri și câteva femei – care acopereau cu fibră de sticlă partea superioară a unei cabine, produceau o carenă lungă și largă, transportau cu un stivuitor partea din față a unei chile în spatele magaziei. Darrah merse spre el. Stivuitorul ajunse la capăt și coborî cu atenție chila pe podea.

Darrah se uită în sus. Acolo se afla în funcțiune un sistem de scripeți, prins de căpriori groși și ciopliți, iar deasupra se afla o fereastră care dădea spre acest loc. Găsi niște scări de lemn cu treptele tocite la mijloc, care duceau sus. Le urcă repede, cu mâna pe balustrada netedă.

Ajunse într-o singură cameră care se întindea pe toată lățimea clădirii. Locul părea rupt din secolul nouăsprezece: fișete din lemn pe lângă un perete, un ceas cu pendulă, un barometru de alamă pe care scria McCarthy în spatele cifrelor, un birou mare de stejar la care stătea o singură persoană.

Părea doar puțin mai în vârstă decât Darrah, avea părul scurt grizonant și era îmbrăcat cu o cămașă albă impecabilă și blugi. Stătea aplecat deasupra singurul echipament modern din încăpere: un computer MacBook Pro de 17 inchi exact ca acela al lui Darrah, uitându-se din când în când la ecran în timp ce lua notițe pe un carnețel.

–V-am văzut venind, spuse el fără să ridice privirea. Cu ce treabă?

–Nu cu treabă, spuse ea.

–Nu sunteţi turist, nu-i aşa? Pentru că atelierul acesta nu este inclus în traseul turistic. Aţi putea să vă răniţi aici, cu tot echipamentul acesta în mişcare. Sau dacă o barcă iese de pe şine, aţi putea ajunge în rai înainte să ştiţi ce v-a lovit.

–Nu sunt turist, îl linişti ea.

El ridică privirea cu nişte ochi albaştri sfredelitori, aşteptând o explicaţie.

Darrah inspiră adânc.

–Pe firmă scrie McCarthy, zise ea. Aşa vă cheamă?

El dădu din cap.

–Este în familie de două sute de ani. Am luptat cu britanicii în bărcile pe care le-am construit noi.

–Şi pe mine mă cheamă tot McCarthy, spuse ea. Darrah McCarthy.

–Deci sunteţi din America şi aţi venit să vă căutaţi rădăcinile, intui el. Aţi putea să le găsiţi mai bine sus pe deal, la catedrală. Întrebaţi-l pe Monsignor dacă puteţi să vă uitaţi prin registrele lui. Parohia are o mulţime de documente pentru orice doriţi.

–Nu îmi caut rădăcinile. Îl caut pe acest bărbat, spuse ea arătându-i fotografia. A fost făcută cu mult timp în urmă.

Se uită îndelung la fotografie.

–Ce vreţi de la el? vru el să ştie.

–Îl *cunoaşteţi?* întrebă Darrah.

–N-am spus asta. Doar sunt curios.

–A traversat Atlanticul cu barca lui, o barcă de opt metri şi jumătate numită *Irish Darling*, din Massachusetts la Cobh. Şi a făcut asta singur.

–Sunteţi sigură că a ajuns aici? întrebă bărbatul.

Darrah dădu din cap.

–A sunat acasă de la Kerry, dar cineva din Kinsale mi-a spus că a ajuns la Cobh.

– Acasă?

Îi trebui un moment, dar până la urmă reuși să scoată cuvintele:

– Era tatăl meu.

Omul continuă să se uite la fotografie, bătând darabana cu degetul pe ea. Apoi ridică privirea – nu spre Darrah, ci undeva la mijlocul distanței dintre ei. Asta dură câteva minute.

– Trebuie să fi auzit de el, insistă ea, chiar dacă nu l-ați cunoscut. Oamenii vorbeau despre isprava sa. Căpitanul portului de la Kinsale știa povestea. El mi-a spus că tata a lucrat în portul maritim de aici.

Tăcere, în timp ce bărbatul se uita în continuare în gol.

– Cum vă numiți? întrebă ea, parțial ca să se convingă că era încă treaz.

– Tim, răspunse el.

– Cu cine împărțiți biroul, cine vă este partener?

– Nimeni, lămuri el. A fost al tatălui și al unchiului meu, dar, din păcate, au murit demult. Acum conduc singur afacerea familiei.

Se uită în sus la ea și păru dintr-odată că s-a hotărât în legătură cu ceva.

– Michael McCarthy a fost un suflet cutezător.

– Deci *chiar* l-ați cunoscut!

– Am auzit despre ceea ce a făcut. Multă vreme, întreaga familie nu vorbea decât despre asta. Veniți aici, spuse el ridicându-se.

O conduse în capătul celălalt al camerei. Pereții de lemn masiv erau tapetați cu planuri arhitecturale de bărci cu pânze, pescadoare, cargoboturi. Tim arătă spre două desene originale reprezentând două vapoare pe care le construiseră ei ca să se lupte cu britanicii.

Mai erau figurine cioplite în lemn reprezentând sfinți și îngeri, cu fețele sfinte, de pe care vopseaua se mai dusese,

iar aripile și sceptrele erau tocite de cari; sub ei se vedeau plăcuțe făcute ca să fie atârnate pe partea lată a bărcilor, și care menționau numele vasului și portul de proveniență, unele cu volute, altele simple, numele bărcilor sculptate direct în lemn și pictate cu auriu.

Darrah parcurse rândurile în sus și-n jos, știind că o să vadă plăcuța de pe barca tatălui ei. Își amintea când îl văzuse lucrând la ea, la fel de minuțioasă și de frumoasă ca oricare alta de aici, și când îi povestise de ce numise barca după ea. Dar plăcuța lui nu se afla printre celelalte, iar ea lăsă umerii în jos.

–Aici, spuse Tim arătându-i un dreptunghi de stejar de 10 pe 30 centimetri agățat la capătul rândului.

Darrah se aplecă ușor ca să se uite. Lemnul era sculptat în basorelief, cu volute la ambele capete, asemenea unui stindard, cu litere care formau *Irish Darling*. Văzând cuvintele, ceva se trezi la viață în ea, iar ochii i se umplură de lacrimi.

–Dumneavoastră ați făcut asta? întrebă ea.

–Când aveam șaptesprezece ani, confirmă el. Eram îndrăgostit, ca toată lumea, de tatăl tău. Când am aflat că și-a construit singur barca, ăsta a fost semnalul. Dintr-odată, am știut ce trebuie să fac. Am luat câteva bucăți de lemn de la depozitul de cherestea al bunicului, un ciocan, o șurubelniță și câteva cuie de alamă din propria mea trusă de scule.

–Tata ar fi foarte mândru dacă ar ști că te-a inspirat, spuse Darrah.

Tim se uită la bucata de buștean cioplită de el.

–Chiar uitasem de ea până ați venit aici. O dădu jos. Vreau să v-o dăruiesc.

Darrah o ridică și apoi se uită la el.

–Vă rog, păstrați-o aici. O să însemne mai mult pentru mine în acest fel. L-ați cunoscut vreodată pe tata?

– Am făcut ucenicie alături de el. Când prietenul dumneavoastră, căpitanul de port, a spus că tatăl dumneavoastră a lucrat în portul maritim, asta a vrut să spună.

– Cum era? V-a povestit ceva despre familia lui?

– Aveam șaptesprezece ani. Nu-mi păsa decât să învăț cum să fac și să conduc bărci.

– Este – este posibil? Să fie încă în viață?

Tim ridică din umeri. Se încruntă din nou – momentul nostalgic trecuse. Agăță înapoi plăcuța pe perete, însă Darrah avu sentimentul că face asta doar ca s-o împace pe ea. Poate că îl jignise că nu-i acceptase darul.

– M-am răzgândit, spuse ea. Sculptura dumneavoastră ar însemna foarte mult pentru mine. Aș vrea să o iau dacă îmi permiteți, ca s-o pot arăta surorilor mele.

– Surori, repetă el.

– Am două surori, Rory și Delia. Sunt cu mine aici acum. Mă rog, Rory este, iar Delia aterizează mâine.

– Vă doresc să vă simțiți bine în Irlanda, spuse el.

– Așa vom face, este frumos, dar...

– Nu rămâneți doar în Cork. Vizitați Kerry și Connemara. Chiar și Sligo, dacă puteți ajunge atât de departe. Sunteți cu mașina?

– Da.

– E dificil cu volanul pe dreapta, pun pariu. Pentru mine a fost un iad să încerc să conduc în America.

– Unde mai exact ați fost acolo?

– Este a dumneavoastră, spuse el ignorând-o și luând încă o dată din cuiul ei de pe perete plăcuța sculptată. Acum vă rog să mă scuzați. Am treabă.

– Nu puteți să-mi spuneți nimic în plus? Ce s-a întâmplat după ce nu a mai lucrat aici? A locuit în oraș? A rămas în zonă? Ați aflat vreodată dacă sunteți rude?

– Alți McCarthy, spuse Tim. O cu totul altă ramură a clanului.

– Dar toate celelalte? Unde a locuit, și dacă...

–Uite ce e, spuse el dintr-odată tăios. Este o singură persoană care ar putea să știe, dacă va dori să vă primească. Este destul de puțin probabil, trebuie să fiu cinstit. Locuiește într-un cămin de bătrâni la mică distanță de aici spre nord, în Blackwater Valley.

Îi scrise adresa și cum se ajunge acolo.

–Cine este? întrebă Darrah.

–Mama mea, o lămuri Tim. Care l-a iubit.

capitolul 13

Rory și Darrah stăteau supărate, cu chipurile lipsite de expresie, la poarta de sosiri de la aeroportul din Cork, așteptând ca Delia să treacă de vamă. Se certaseră cu o seară înainte, pentru că Darrah voia să meargă la căminul de bătrâni imediat, iar Rory spunea că trebuie să o aștepte pe Delia.

Darrah o acuzase pe Rory că vrea să-și petreacă noaptea spionându-și fostul soț în spațiul virtual, iar Rory îi răspunsese tăios că Darrah era obsedată de un vis care încetase să mai existe în ziua în care tatăl lor plecase cu barca pe mare. Darrah îi arătase plăcuța de lemn și îi povestise ce spusese Tim despre tatăl lor, și pentru o clipă Rory rămăsese fără replică. Apoi începuse cu și mai mare forță atacul:

–Nu era liber ca să fie iubit de altă femeie, spusese Rory. El și mama nu au divorțat niciodată.

–Sunt de acord.

–Și până la urmă, cine e tipul ăsta? întrebase Rory cu brațele încrucișate pe piept, hotărâtă, cu ochii ei de un albastru profund deveniți deodată negri ca tăciunele. Nu ne cunoaște și pun pariu că nu l-a întâlnit niciodată pe tata.

–Părea foarte convingător, și el a sculptat plăcuța asta...

–Păi, e un nume drăguț pentru o barcă. Putea să fi ajuns singur la numele ăsta.

–Nu a fost așa, insistă Darrah. De ce-ar minți? Nu pot să cred că tata a venit aici și a avut o aventură.

–Gândește-te, Darrah. A fost un ticălos egoist. Ne-a părăsit pentru un motiv ridicol. Cui îi mai pasă? De ce ne e atât de greu să credem că s-a încurcat cu altcineva?

Darrah o lăsase în pace. Se cazaseră într-o casă de oaspeți din port, mai dărăpănată decât i-ar fi plăcut lui Rory și foarte departe de hotelul fermecător de la Kinsale, dar cu vedere directă spre McCarthy Manufacturing – evident, pentru ca Darrah să aibă locul sub observație. De această dată, surorile aveau camere alăturate. Era bine; Rory își pierdea foarte repede răbdarea.

Avionul de la Boston aterizase și o zăriră pe Delia trăgându-și valiza după ea. Nu avea roți, nici mâner extensibil, era un Samsonite vechi cu mâner reparat care părea gata să cedeze. De îndată ce ieși pe poartă, Darrah și Rory o înconjurară într-o îmbrățișare de bun venit.

Darrah ridică valiza, Rory luă bagajul de mână al Deliei și porniră spre ieșire. Rory păstră tăcerea, așteptând ca Darrah să găsească cuvintele pentru a o pune la curent pe Delia cu noutățile. Dar, spre marea ei mirare, Delia era cea care încerca din răsputeri să le spună ceva. Avea fața roșie ca racul și ochii injectați, ca după un plâns îndelung, sau după ce băuse, sau amândouă, pe parcursul zborului.

– Ce este? o întrebă Darrah, oprindu-se brusc.

Delia scuturâ din cap.

– Nu aici, spuse ea cu vocea sugrumată.

Acum chiar goneau spre ușa pe care ieșiră în grabă, apoi pe trotuar și în mașinuța Opel.

Rory îi dădu o sticlă cu apă, iar Delia gâlgâi licoarea magică, apoi strânse sticla aproape goală la piept.

– Spune-ne ce se întâmplă, insistă Darrah în timp ce se urcau în mașină.

Tăcere până când porni motorul, ieși din parcare și apoi Delia dădu drumul talazurilor:

– M-am despărțit de Jim, mărturisi ea cu vocea încă sugrumată, cu fața roșie congestionându-i-se parcă în zeci de riduri, în timp ce lacrimile începură să-i curgă pe obraji.

– Deel, ce s-a întâmplat?

– Îmi pare rău, spuse Darrah.

–Ne tot certam din cauza lui Pete, iar Jim a spus că el renunță. A spus că Pete se poartă ca un dependent! Și m-a acuzat că nu mai sunt niciodată acasă, mai întâi cu Vineyard, acum cu Irlanda, și am încercat să-i spun că asta nu e o vacanță, că încercăm să ne găsim tatăl, dar el stătea acolo, încremenit în fața serialului *CSI*. Se uita cum scotea cineva cu penseta cioburi din pupilele unui cadavru, și atunci am pierdut lupta. Iar apoi mi-a aruncat: „Atunci, du-te în Irlanda! Dar să nu te aștepți să mă mai găsești când te întorci!"

Delia își acoperi fața cu mâinile.

Rory și Darrah nu spuseră nimic. Pentru o clipă, Rory nu o mai urî pe Darrah. Știa că trebuie să fie unite și să fie alături de Delia.

–Cuvinte spuse la mânie, nu-i așa? întrebă Darrah.

–Cu siguranță, o completă Rory.

–Dar el nu se poartă niciodată așa. Ne mai certăm, dar mereu ne împăcăm.

–Poate că se răzbună pe tine pentru că este atât de frustrat în legătură cu Pete, fu de părere Rory.

–E ca și cum ai spune că ești de partea lui Jim, o acuză Delia pe Rory.

–Nicidecum, se apără ea.

Nimeni nu spuse nimic o vreme. Rory ținea harta pe genunchi, însă Darrah nu-i cerea indicații de drum. Părea că știe exact unde merge.

–Cel puțin, Jim n-a rostit cuvântul „divorț", spuse Rory după câteva minute. Nu cred în divorț pentru familia noastră. *Deloc*.

–Jim spune că Pete nu mai face parte din familia noastră. A spus că a luat banii pe care i-am trimis și a cumpărat droguri cu ei. Că este un drogat!

–Nu este un drogat, o liniști Rory.

–Jim a spus că Pete a moștenit „problema familiei" noastre. Se referea la tine, Darrah. Că ești alcoolică.

–Ar putea să aibă dreptate, zise Darrah. Uneori este genetic. Dar măcar eu m-am lăsat, m-am vindecat, iar ultima oară când am auzit, și Pete era la fel.

–La cum mă simt acum, aș putea să mă alătur grupului, spuse Delia. Hai să ne oprim să bem o halbă. Să bem pentru Jim.

–Este ora nouă dimineața, îi aminti Rory.

Delia ridică din umeri, iar pe fața ei se putea citi din nou suferința.

–Nu vorbeam serios.

–Nici nu credeam că vorbeai serios, spuse Rory întorcându-se spre ea și o mângâie pe genunchi.

Își zâmbiră una alteia.

–Oh, am o mică veste bună în legătură cu intermediarul și cumpărătorii, începu Delia.

–Spune-ne, o îndemnă Darrah.

–Cercetările privind titlul de proprietate au ieșit cam nasol. Morgan m-a sunat să-mi spună, pentru că se pare că nu a putut să dea de tine pe mobil. I-am dat și adresa de e-mail a lui Rory.

–Nasol? sări Darrah, zâmbind ușor spre Rory.

–Să nu ne facem prea mari speranțe încă, spuse Rory.

–Ar trebui să fie destul de clar și direct. Terenul a fost al familiei noastre încă din anii 1600. Începând de la familia din partea bunicului, iar asta nu s-a schimbat niciodată, până când a murit și i-a lăsat proprietatea bunicii. Și apoi mamei și apoi către noi trei.

–Iar tu și mama nu ați găsit niciodată nimic altceva când ați fost la primărie?

–Nu, spuse Darrah. Însă poate că ei au săpat mai adânc.

–Ai spus tu că echipa lor costisitoare poate scoate la iveală titlul acordat tatei, dacă acesta chiar a existat, zise Delia.

–Acum nu vreau să merg mai departe cu presupunerile. Dar mă întreb... este posibil ca asta să anuleze înțelegerea pe care o avem cu ei? întrebă Rory.

–Și eu mă gândesc la același lucru, mărturisi Darrah.

–Tot timpul te-ai gândit la asta, spuse Rory, dând din brat. Atunci are sens faptul că am venit aici, să găsim ceea ce căuta tata.

Darrah dădu din cap, iar Delia încercă să-și ascundă un căscat.

–Este atât de captivant, spuse ea. Mă face să nu mă mai gândesc la Jim și la Pete... Vreau să vorbesc mai mult, dar cred că m-a lovit oboseala provocată de diferența de fus orar...

–Trage un pui de somn, o îndemnă Darrah.

Timpul trecea. Delia se făcu ghem pe bancheta din spate a mașinuței. Mai merseră încă o jumătate de oră, ajungând la un râu îngust, de culoarea ardeziei, numit Awbeg, un afluent al lui Blackwater.

–Este normal după un zbor atât de lung; este epuizată, îi spuse Darrah lui Rory în șoaptă. Nu vreau să-i spun până nu este pregătită...

–Ce să-mi spui? întrebă Delia. Doar îmi odihnesc ochii.

Darrah inspiră adânc și băgă mâna în buzunarul portierei. Scoase plăcuța sculptată de lemn și i-o dădu Deliei în spate.

–Oh, Doamne, făcu Delia, ridicându-se dintr-odată în fund pe banchetă și trecând cu degetele peste literele *Irish Darling*. L-ați găsit? Este chiar aici?

Darrah îi povesti Deliei despre căpitanul de port de la Kinsale, despre McCarthy Manufacturing și despre ce îi povestise Tim McCarthy.

–Ceea ce nu ți-a spus Darrah este că suntem în drum spre o persoană pe care trebuie să o întâlnim.

–Cine? întrebă Delia radiind. L-ați găsit?

–Ne vom întâlni cu o femeie, o lămuri Rory.

–Cu cine?

–Mama lui Tim McCarthy, completă Darrah.

–Ce treabă are ea cu noi?

–Tim i-a povestit lui Darrah că mama lui l-a iubit pe tatăl nostru, lămuri Rory.

–Indiferent cine este, ne așteaptă, spuse Darrah. Am sunat înainte. Și aproape că am ajuns.

Darrah simți tensiunea plutind în jurul lor, dar mai mult decât atât, simți curiozitatea cuprinzându-le pe toate. Măcar o dată, nu avea nevoie ca Dulse să trăiască aventurile în locul ei. Știa că se află pe urmele tatălui său, mai aproape de el decât fusese vreodată de când avea doisprezece ani.

Valea râului Blackwater îi amintea de zonele aflate departe de țărmul Insulei Vineyard: ferme, păduri, poieni, ziduri de piatră. Pe geamul deschis al mașinii pătrundea miros de flori de grozamă, ilice și un vag iz sărat dinspre mare. Râul Blackwater și afluenții acestuia țeseau o cosiță de apă strălucitoare, iar Darrah lăsă pacea și frumusețea regiunii să îi liniștească sufletul.

Urma indicațiile lui Tim de a ajunge la Kanturk: orașul de la confluența râurilor Allua și Dalua din inima ținutului Duhallow, în nord-vestul ținutului Cork. Șoseaua care mărginea orașul se întindea ca printr-un tunel pe sub ramurile groase și bogate ale copacilor, deopotrivă minunați și amenințători. În zare se vedea un castel în ruină care domina dealul cu frumusețea lui tristă.

Parcând mașina la distanță față de căminul de bătrâni, Darrah și surorile ei ieșiră. Nimeni nu vorbea. Știau că aveau nevoie de un pic de răgaz înainte să intre. O cofetărie micuță le atrase cu arome ademenitoare de pâine proaspătă și corniuri dulci.

Un clopoțel sună când Darrah deschise ușa. O tânără roșcată stătea în spatele tejghelei strălucind de curățenie.

–Pot să vă ajut cu ceva? întrebă ea.

–Da, vă rog, începu Darrah. Aș dori să-i duc ceva unei persoane care stă la St. Anne.

–Ce îi place? Ceva cu ciocolată sau o tartă delicioasă cu fructe? Sau poate ceva mai aromat?

–Păi, nu știu, spuse Darrah. Nu am cunoscut-o până acum.

Femeia dădu din cap, ca și cum asta se întâmpla tot timpul. Se uită la Darrah, care măsura din priviri conținutul vitrinei. Darrah se gândea la mama și la bunica ei, încercând să își dea seama ce le-ar fi plăcut lor de acolo.

–Este drăguț din partea dumneavoastră, spuse ea. Că vizitați persoanele în vârstă. Imaginați-vă, un străin să îți aducă ceva bun de mâncare. Pot să vă sugerez ceva?

–Vă rog, spuse Darrah.

–Nu îi duceți ceva prea lipicios și dulce – ar putea să aibă diabet. Și nici ceva prea sărat – ar putea să aibă hipertensiune. Acum, nu puteți să greșiți dacă îi duceți niște pâine simplă; trebuie să fie dulce, dar nu foarte, pentru ca zahărul să nu îi facă rău. Duceți-i o plăcintică cu fulgi de ovăz. Are doar un praf de zahăr pudră și pot să vă pun și niște unt și gem în pungă. Mereu sunt de părere că trebuie să alegi o cale de mijloc în astfel de situații.

Darrah zâmbi recunoscătoare.

–Sunteți proprietara acestei cofetării? întrebă ea apoi.

–Oh, nu, spuse tânăra. Mătușa mea este. Deci sunteți pentru prima oară la Kanturk? Sunt atâtea de văzut aici.

–Mă tem că nu avem prea mult timp să admirăm priveliștile.

–Măcar mergeți să vedeți podul Dalua și citiți inscripția săpată pe pietrele fixate pe parapetul dinspre nord. Veți găsi ceva ce vă va face plăcere. Avem trei poduri minunate aici, și de asemenea și râul Allua, dar cred că exact de acesta aveți nevoie.

–De unde știți? întrebă Darrah.

Darrah ar fi întrebat mai multe, dar se auzi clopoțelul și intră un alt client. Vânzătoarea îi făcu cu ochiul, iar Darrah plăti și plecă. Afară, surorile o așteptau așezate pe o bancă, bucurându-se de frumusețea apei. Orașul însemna doar piatră gri și ape curgătoare – râurile gemene curgeau pe sub podurile formate de copacii arcuiți.

Aruncă o privire pe indicațiile date de Tim, iar apoi se îndreptă împreună cu surorile sale peste un pod pietonal de piatră. Simți fiori auzind apa șiroind pe dedesubt. Încetinind pasul se uită la scheletul metalic. Nu era cioplit, nu era acesta podul. Apa limpede curgea peste pietre și nisip. Surorile ei o urmau în șir indian, dar ea le opri.

–Căminul de bătrâni este chiar acolo, spuse ea arătând spre o clădire lungă, joasă și albă aflată chiar la capătul podului, la marginea parcului. Mă bucur că suntem împreună aici.

–Și eu, spuse Delia.

–Mie mi se pare atât de ciudat, zise Rory. Suntem pe cale să cunoaștem o femeie care se presupune că l-a văzut pe tata mult timp după ce noi am încetat să-l mai vedem.

Părea că se schimbase ceva. Se întâmpla atât de des cu surorile ei, o transformare magică ce înlătura tensiunea și făcea să fie totul bine între ele.

Se apropiară de clădirea din stuc alb și sunară la soneria de lângă ușa de un roșu aprins. O călugăriță în vârstă în haine albe și cu văl deschise și le salută zâmbind.

–Bună ziua, o salută Darrah. Sunteți sora Theresa? Eu sunt Darrah McCarthy; am vorbit mai devreme.

–Da, bine ați venit! Iar voi trebuie să fiți Rory și Delia, spuse ea. Vă rog să intrați. Doamna McCarthy vă așteaptă.

–Doamna McCarthy? șopti Delia în timp ce mergeau pe holurile de un alb steril. S-a *însurat* cu ea?

–Toată lumea din Cork se numește McCarthy, interveni Rory.

–Așa este, spuse sora Theresa. Mulți se numesc așa. Acum, are zile bune și zile rele. Se schimbă ca vremea. S-ar putea să fie vorbăreață, poate chiar poetică. Dar să nu vă supărați dacă se oprește brusc sau adoarme în mijlocul unei propoziții. A avut un atac cerebral, dar de-atunci face progrese excelente. Emoțiile sunt dificile pentru ea. Dacă îi spuneți ceva ce o deranjează, fie o să fie foarte tristă, fie o să schimbe subiectul, ca și cum acele cuvinte nici măcar nu ar fi fost rostite.

–Vine vreodată vreun bărbat în vizită la ea? întrebă Darrah.

–Asta ea trebuie să vă spună, răspunse sora Theresa. Adevărul este că nu sunt foarte familiarizată cu dosarul ei. Abia am fost transferată aici în urmă cu două săptămâni de la un cămin mai mare din Cork, zâmbi ea. Mă scot la pensie, iar mie îmi place foarte mult. Acum, dați-mi voie să verific ce aveți în acea pungă pentru ea și am să vă conduc.

capitolul 14

Tocurile ţăcăneau pe pardoseala albă. Toate suprafeţele străluceau, dar nimic nu putea ascunde mirosul de bătrâni pe moarte. O făcea pe Darrah să se gândească cum era acasă, la coşul de răchită cu căptuşeală de plastic în care ţinea scutecele de unică folosinţă ale mamei sale, la sfârşit.

Sora Theresa le conduse la ultima uşă pe stânga şi spuse cu voce tare:

– Bună, am venit, Cathleen. Cu ceva dulce pentru tine.

– Intraţi, se auzi dinăuntru o voce cu accent provincial.

Cathleen era îmbrăcată cu hainele bune: o rochie de mătase bleumarin şi un şirag de perle la gât. Stătea într-un scaun cu rotile, legată de scaun cu o eşarfă roşie ca să nu alunece de pe el. Era slăbuţă, cu încheieturile pline de vene vizibile sub piele. Şira spinării îi era atât de curbată încât trebui să îşi arcuiască gâtul pentru a-şi vedea vizitatorii. Avea părul alb atent periat, legat cu o panglică verde. Doar ochii albaştri – curioşi, calzi – o făceau să pară tânără.

– V-am adus asta, spuse Darrah dându-i punga.

Cathleen se uită înăuntru de parcă ar fi fost dimineaţa de Crăciun. Vârî mâna în pungă, scoase plăcinta şi începu să mănânce.

– Este foarte bună, spuse ea cu gura plină. Mulţumesc.

– Vreţi s-o mâncaţi cu unt şi gem? întrebă Darrah.

Cathleen scutură din cap:

– Este bună... aşa cum este.

Buzele şi puful fin din jurul gurii erau acum pline de zahăr pudră şi foitaj. Mâncă încet, asigurându-se că a terminat până la ultima firimitură. Rory şi Delia

o priveau, iar Darrah cercetă împrejur în căutare de fotografii, scrisori, orice ar fi putut să arate că tatăl ei fusese vreodată acolo.

–Aveți pe cineva în viața dumneavoastră? începu Rory. Cineva care să vă aducă gustări și să vă viziteze?

–Fiul meu, spuse ea, concentrată asupra plăcintei. Uneori îmi fac griji că e supărat pe mine.

–De ce? întrebă Rory.

–Aș vrea să vină mai des, dar este ocupat.

Cathleen își lăsă capul în jos, ca și cum ar fi pus o barieră între ea și vizitatori, ca și cum tot ce mai exista în lumea ei era ultimul sfert din plăcintă. După un timp destul de îndelungat, reuși să termine de mâncat și ridică privirea.

–Trei surori, zise ea.

–Da, spuse Delia, iar pe Darrah o luă prin surprindere felul în care merse direct la Cathleen și îngenunche în fața scaunului. Cum v-ați dat seama?

–Semănați cu el, spuse ea.

–Cu cine? întrebă Darrah.

–Surorile sunt bune, continuă Cathleen. Eu am avut fii.

–Cu cine semănăm? întrebă Darrah din nou.

–Darrah, nu insista! șopti Delia, în timp ce Cathleen lăsă capul în față, iar bărbia i se odihnea acum pe piept; probabil adormise.

–Nimic nu e drept, spuse Cathleen.

Cathleen rămase tăcută mult timp. Darrah nu putea să se uite la surorile ei; simțea deopotrivă teamă și speranță. Se gândea la ea însăși la vârsta de doisprezece ani, stând pe zidul de piatră, cu ochii la stele, împreună cu tatăl ei. Își coborî privirea la femeia mititică din fața ei și speră la povești ieșind din gura acesteia, detalii despre el pe care Darrah visa de atâta timp să le audă.

–Nu e drept atunci când bărcile se pierd pe mare, spuse Cathleen cu ochii plini de lacrimi. Și nu e drept când iubești pe cineva, iar acesta pleacă.

Acum Darrah îngenunche alături de ea.

–Cine a plecat?

Cathleen scoase delicat o batistă albă din mâneca rochiei și își suflă nasul.

–Sunteți atât de tristă, spuse Delia.

–Nu sufăr pentru mine, zise Cathleen. Ci pentru fiul meu. Și pentru fiicele lui.

–Fiul dumneavoastră? întrebă Delia. Tim...

–A fost atât de bun cu Tim, continuă Cathleen. Aproape ca un tată. Îmi doream asta pentru fiul meu... un tată bun ca Michael. Un om atât de bun.

–Noi suntem fiicele lui Michael, spuse Darrah, luându-i mâna.

–V-a vorbit despre noi? șopti Delia.

Cathleen confirmă din cap.

–Darraaaaah, făcu ea, lungind numele, închise ochii și păru dintr-odată epuizată.

–Și Delia și Rory? insistă Delia.

–Trei fete, spuse Cathleen. Cele trei fete ale lui...

Și mai multe lacrimi îi umplură ochii și începu să geamă, legănându-se pe scaun.

–Unde este? întrebă Darrah. Vine în vizită?

Și crângul iazului-l încânt,
Vederii voastre atuncea-când
Atâta bucurie dau
Câtă-n păduri și ceruri au.[1]

Cathleen recită, înecându-se în lacrimi.

–Cathleen... începu Darrah.

---

[1] Versurile fac parte dintr-un poem gravat pe parapetul dinspre nord al unuia dintre podurile ridicate peste râul Dalua. Poemul este legendar, ca și podul pe care au fost scrise în secolul al XVIII-lea. (n.tr.)

–Foametea a fost foarte mare aici. Mergeți pe Elbow Street și vedeți unde locuiau oamenii înfometați, câte doisprezece într-o cabană, până mureau. Tatăl vostru... a fost atât de impresionat.

–A venit aici?

–Desigur. Pentru castel, să caute...

–A căutat în castel? întrebă Darrah.

–Vechiul fort, așa îi spunem noi. Aparținea conducătorului nostru, dar știați că Consiliul Secret Britanic l-a socotit prea mare pentru McDonough McCarthy, doar pentru că era un irlandez? Regele i l-a luat!

–Conducătorul era un McCarthy? întrebă Rory.

–Direct pe linia tatălui vostru. Noi l-am ajutat să găsească răspunsuri la întrebări, l-am ajutat să-și găsească alinare atunci când nu a reușit la început. Amintirea aceasta păru că e prea mult pentru ea, și închise ochii. Fără să-i deschidă, spuse cu vocea tremurând: Indiferent cât de dezamăgit era, a fost bun cu mine și cu Tim.

–Te rog, Cathleen, spuse Darrah cât de blând putu. Ce trebuia să reușească?

–Era un alt McDonough McCarthy, prietenul meu Michael, spuse ea, și parcă dintr-odată nu mai știa să vorbească limba. Căpos. Avea... O violență. Niciodată pentru mine și Tim. Se opri, privind-o fix în ochi pe Darrah. Față de el însuși. Un suflet torturat.

–De ce, Cathleen?

–Vezi tu, și-a dezamăgit familia.

–Este încă în viață? Tata?

–Oh, Michael. Bietul meu prieten Michael, spuse ea, cu mâinile la ochi, într-o suferință atât de mare, încât sora Theresa auzi și intră în cameră.

Călugărița își puse brațele în jurul lui Cathleen și îi șterse zahărul de la gură.

–Nu e vina voastră, spuse sora Theresa. Uneori, ajunge așa. Cu toții ajung așa, atunci când se gândesc la ceea

ce a trecut. Această parte a vieții este plină de un mister groaznic. Și apoi, dintr-odată, o bucurie fără seamăn. Vă rog să nu vă faceți griji. Dar cred că cel mai bine pentru ea este să se odihnească acum.

Cele trei surori rămaseră nemișcate, nevrând parcă să plece. Una câte una se aplecară și-i sărutară obrazul lui Cathleen.

Cu toate astea, ea nu ridică privirea și șoptea întruna:

–Michael, Michael...

Darrah, Rory și Delia ieșiră, merseră pe holul sclipind de curățenie și ieșiră pe ușa principală.

Darrah nu putea să-și scoată din minte sunetul vocii lui Cathleen șoptind numele tatălui lor. Inspiră adânc aerul proaspăt, cu parfum de flori.

Încet, ca și surorile ei își făcură curaj și porniră prin oraș. Erau indicatoare, iar Darrah se ținu după ele până ajunse la podul Dalua. Se gândi la femeia de la cofetărie și căută inscripția săpată în piatră.

Gravat pe șase pietre pe paraperul dinspre nord, se afla un poem din secolul al optsprezecelea, în versuri cu rimă. Cuvintele erau în irlandeză, dar o traducere în limba engleză se găsea pe o plăcuță aflată lângă ultima piatră. Cele trei surori citiră inscripția.

–Uite, iazul, spuse Rory atingând piatra. Versul pe care l-a recitat Cathleen.

Darrah citi până la final:

Aicea șade și-odihnește
Lăsând deoparte chinul vieții
În veci aici se liniștește
Pe dealul ce l-a cunoscut.

Surorile citiră cuvintele, Darrah încercă să înțeleagă ceva din ele. Erau obosite toate și porniră încet spre

micuțul automobil, iar Darrah se gândi încă mult timp la siguranță, liniște și bucurie.

–Părea atât de tristă, spuse Delia.

–Nu înțeleg nimic, zise Rory. Unde e tata? Și ce legătură are cu noi un poem romantic săpat într-un pod cu șapte bolte? Simt că ne-am afundat și mai adânc în mister.

–Tata a căutat-o pentru că este o McCarthy, spuse Darrah. Iar ea ne-a dezvăluit că el nu a reușit la început... dar a reușit până la urmă?

–Probabil că ea se referea la titlul de proprietate asupra pământului, zise Delia. Dar din ceea ce a spus despre castel, pare că regele era mai probabil să ia pământul de la irlandezi decât să li-l dea.

–Merită să căutăm mai mult? întrebă Darrah. Părea atât de sinceră!

–E posibil să nu știe totul, fu de părere Delia.

–Tata a păstrat secrete unele lucruri, zise Darrah.

–Mi-e dor de copiii mei. Vreau să mă duc acasă. Oh, Darrah, făcu Rory. Hai să plecăm!

–Dar tot ne lipsește ceva aici, insistă Darrah.

–Vreau să sun la compania aeriană, spuse Rory. Să ne schimbe biletele și să plecăm mâine.

–Știi ce este și mai nebunesc? întrebă Delia. Am crezut că viața este într-un fel și apoi am venit aici, iar acum totul s-a schimbat. Am vrut să găsim un loc unde să ne luăm rămas-bun de la tata. Dar asta pare mai puțin probabil decât înainte. Unde a plecat de aici? De ce n-a venit acasă?

–Pentru că nu „a găsit ceea ce i se cuvenea", spuse Rory. Așa cum a spus în scrisoare. A fost prea mândru ca să se întoarcă la noi. Cred că trebuie să acceptăm asta.

–Eu nu vreau să accept, se încăpățână Darrah.

–Nici eu, o acompanie Delia. Dar nu este oare timpul să oprim toată chestia asta și să-l lăsăm să se odihnească în pace? Deja am aflat mult mai multe decât știam înainte.

–Nu e de ajuns, se încăpățână Darrah.

–Poate că nu. Însă o să fie vreodată ceva de-ajuns? Orice ne împiedică să-l găsim în viață? Cathleen zicea „bietul meu prieten Michael". Este mort, Darrah. Nu putem să ne ajutăm una pe alta să acceptăm asta?

Darrah strânse din ochi cu putere pentru că, nu, ea nu putea încă.

–Eu nu mai stau! se hotărî Rory. Dacă vrei să-l cauți în continuare, cred că nu te pot opri. Dar n-o să ajungem nicăieri, doar o să ne supărăm și mai tare.

–Eu sunt de acord cu Rory. Abia am ajuns aici și sunt extrem de obosită după zborul de atâtea ore, spuse Delia, punând un braț conciliant în jurul umerilor lui Darrah. A trecut prea mult. Totul e îngropat prea adânc.

–Darrah, noi l-am jelit pe tata cu mult înainte să fi murit. Nu ne-a sunat niciodată să ne spună că este bine, sau că se întoarce la noi. Nu știu ce să cred despre toate astea! zise Rory.

–Așa e, admise Darrah. Ai dreptate, Rory. Dar în felul lui, el ne-a adus aici și trebuie să înțelegem ceva din asta!

–Uite ce e, toate suntem supărate. Doar du-ne la dărăpănătura aia căreia îi spunem hotel, se rugă Rory. Trebuie să mă întind.

–Și eu, o acompanie Delia.

Așa că Darrah le duse înapoi la casa de oaspeți de pe cheiul aglomerat și zgomotos din portul Cobh, cu firma McCarthy Manufacturing tronând peste toate astea, cu umbra întunecată a clădirii de piatră și literele de pe firmă lucind deasupra portului albastru.

capitolul 15

Surorile trăgeau un pui de somn de după-amiază în camerele lor separate, fiecare dintre ele abia având spațiu pentru un pat de o persoană, un birou și un crucifix pe perete. Darrah căzu imediat într-un somn profund. Visă că încerca să deseneze o linie perfect dreaptă; mai întâi cu creionul, apoi cu stiloul, și apoi afară, cu o lopată și un tâmăcop. Nu putea să mențină linia dreaptă, dar era foarte hotărâtă. Niște pietre aflate chiar la suprafață o făceau să dea înainte și înapoi în zigzag, până când se trezi că se clatină și se răstoarnă. Mai întâi mergea alături de o mulțime de oameni pe un drum de munte care se prăbușea, pentru ca mai apoi să se afle pe puntea unui pachebot care spinteca valurile înspumate ale mării. Se desenase pe sine însăși în acest pericol, crease cu-adevărat imaginea aceasta cu propriul creion, iar acum totul prindea viață în jurul ei.

Țipetele le treziră pe surorile sale. Amândouă îi bătură la ușă și o găsiră stând așezată pe pat și frecându-se la tâmple.

–Ești bine? o întrebă Rory.

–Am avut un coșmar îngrozitor, spuse Darrah.

Rămaseră nemișcate toate, lăsând-o să-și revină.

–Simțeam că o să cad de pe suprafața pământului, sau că barca era cât pe ce să se scufunde. Cel mai rău este că luam și pe alții cu mine.

–Pe cine?

–Nu le vedeam fețele, doar îi simțeam aproape de mine. E ciudat că visul a început cu mine, care desenam niște linii, ca și cum începeam o nouă aventură a lui

Dulse. Doar că în loc de ea, eram eu. Se uită la surorile ei – și poate și voi. Parcă eram împreună.

– Pe puntea unui vapor care se scufundă, spuse Rory.

– Dar de ce acum? Exact când am aflat sigur că tata a ajuns aici și nu s-a înecat?

Rory o sărută și se ridică.

– Hai să coborâm să bem un ceai. A, mi-am verificat mesajele, iar Morgan încearcă să dea de noi. Ar trebui s-o sunăm?

– Am să încerc, zise Darrah. Dar la recepția hotelului semnalul de telefonie mobilă este groaznic, așa că nu am reușit să o sun până acum.

– Ora ceaiului, spuse Delia.

Cele trei surori coborâră. Fără prea multe lucruri, doar un ibric electric și o farfurie cu pâine prăjită. Stătură în liniște, fără să vorbească. Darrah lăsă șocul de după coșmar să se îndepărteze. Își puse haina verde de fleece și ieși să o sune pe Morgan.

– Bună, Morgan, spuse Darrah. Îmi pare rău că nu am sunat mai devreme, dar recepția nu are semnal aici.

– Este în regulă. Îmi pare bine că ai sunat, se auzi Morgan. Titlul de proprietate este o harababură. Te întrebasem foarte clar în legătură cu drepturile de proprietate, iar tu mi-ai spus că mama ta ți-a vândut proprietatea pentru un sfanț din marea ei bunătate.

– Chiar așa este, spuse Darrah. Mama ei a făcut același lucru pentru ea mai înainte.

– Dar înainte de *asta*? întrebă Morgan. Avocatul cumpărătorului este foarte minuțios; el a cercetat arhivele de pe Vineyard, dar pentru că proprietatea s-a aflat în familia ta de atâta vreme, trebuia să cerceteze până la începuturi. Așa că a mers la administrația din Boston.

– Ce a găsit? întrebă Darrah, iar inima începu să-i bată cu putere.

–Păi, este foarte confuz. Te rog, ascultă această listă și spune-mi cine este fiecare. Archibald Daggett junior.

–Bunicul meu matern.

–Înseamnă că Archibald Daggett era tatăl lui.

–Da.

–Percival Daggett.

–Stră-străbunicul meu, explică Darrah.

–John Daggett, cred că este stră-stră-străbunicul.

–Da, confirmă Darrah.

–Ei bine, există drept de sechestru pus pe proprietate, care datează din anul 1625. Nu există nici o informație privind persoana care a pus acest sechestru, dar pe acel act există un sigiliu cu pecete. Avocatul cercetează imaginea acestui sigiliu. Îți spune ceva toată nebunia asta?

–Nu sunt sigură, spuse Darrah, uitându-se peste port.

–Darrah, nu iei destul de în serios toată chestiunea asta. Familia Little este pe cale să lase baltă achiziția casei. Din cauza acestei probleme cu titlul de proprietate, va trebui să le înapoiem avansul plătit. Arhitectul lor a venit de două ori de la Londra și a angajat deja o echipă de constructori care sunt gata să înceapă imediat ce rezolvăm situația aceasta.

–Ce se întâmplă dacă nu o rezolvăm? întrebă Darrah.

–Atunci familia Little te va da în judecată pentru încălcarea contractului. Deja au de gând să-ți impute costurile cu arhitectul și biletele de avion la clasa I pentru acesta, bașca planurile pe care le-a desenat.

–N-ar fi trebuit să se pripească așa, spuse Darrah încet.

–Poate că familia Little va încerca o contestare, însă va fi cu un pas în urma celor de la Fisc, care îți vor pune sechestru pe uși și îți vor înconjura proprietatea cu însemnele specifice datornicilor. Vor confisca proprietatea și o vor vinde la licitație.

–Până acum, nu suntem în urmă cu plata taxelor, îi aminti Darrah.

–Nu, dar în iunie veți fi. În acel moment, reevaluarea se va transforma în facturi pentru taxe de plătit. Vei fi înglodată în datorii. Ai nevoie de această vânzare ca să treci peste toate astea. Te rog să faci tot ce poți ca să mă ajuți în această privință.

–Bine, Morgan, încuviință Darrah. Să văd ce pot să aflu.

Darrah închise și rămase cu privirea pierdută pe fereastră.

Soarele începea să apună. Reflexia lui licărea portocalie în ferestrele de la McCarthy Manufacturing. Darrah auzi semnalul sonor ce semnala terminarea programului de lucru și văzu zece sau cincisprezece bărbați ieșind pe ușă și îndreptându-se spre mașinile lor. Se grăbi pe cheiul prăfuit, intrând în clădirea fabricii exact în momentul în care ieșea ultimul muncitor.

Ridică privirea și văzu că luminile erau încă aprinse în birou. Urcă încet scările și rămase nemișcată până când Tim McCarthy se întoarse și o zări.

–Ați avut succes în vizită? întrebă el.

–Sunt sigură că sora Theresa te-a sunat imediat ce am plecat noi, răspunse Darrah. Nu-i așa?

–Mă ține la curent în legătură cu vizitatorii mamei mele, o lămuri el.

–Mama ta este minunată, spuse ea.

–Mulțumesc, răspunse el.

Darrah inspiră ușor, privindu-l în ochi.

–Mi-a spus că tatăl meu a fost bun cu tine.

Tim confirmă dând din cap.

–Așa este.

–Nu pot să-mi dau seama de ce ne-ai trimis la mama ta în loc să îmi spui chiar tu acest lucru. Mă tem că am supărat-o.

Tim scutură din cap.

–Este foarte bine. Mi-au spus că, de la vizita voastră, este mai liniştită cum n-a mai fost de foarte multă vreme. Diseară am să merg să mă conving cu ochii mei.

–Nu părea prea liniştită, chiar dimpotrivă, când eu şi surorile mele eram la ea.

–Ei bine, e o chestie foarte importantă pentru ea să le întâlnească pe fiicele lui Michael. V-am trimis acolo pentru că nu puteam să vă las să plecaţi fără să mergeţi să o vizitaţi. Vezi tu, ani de zile a fost obsedată să ia legătura cu voi.

–Şi de ce n-a făcut-o?

–Pentru că el nu ne-a spus niciodată unde locuia în Statele Unite. Sunt mai mulţi McCarthy acolo decât în Irlanda.

–Poţi să-mi spui ce s-a întâmplat? Cum a început şi cum s-a terminat?

Tim trase un scaun greu de mahon, lucios de la atâta folosire, şi i-l întinse ca să ia loc. Stăteau de o parte şi de alta a biroului lui. El îi oferi o ţigară; ea scutură din cap, aşa că el îşi aprinse una.

–A fost atras de nume, desigur. Părinţii lui muriseră, iar restul rudelor erau risipite prin lume. Atelierul de construit bărci al bunicului lui era chiar mai jos pe chei faţă de clădirea noastră. Firma noastră fusese dintotdeauna aici şi şi-a adus aminte.

–Aşa că a venit aici ca să pună întrebări?

–Iniţial, aşa cred. Dar a devenit chiriaşul nostru. Barca lui avea nevoie de reparaţii după lunga călătorie şi nu putea să doarmă pe ea. Mama i-a dat voie să se mute în camera de oaspeţi.

–Pentru cât timp? vru Darrah să ştie.

–Vreo două luni? Poate trei, răspunse Tim. Era foarte ocupat cu afaceri la biserică, apoi în Cork, în căutarea a ceva ce părea foarte valoros pentru el. Mama îl ducea

cu mașina unde avea nevoie sau îi dădea voie s-o folosească el.

–Ți-a spus vreodată vreunul dintre ei doi ce anume căuta?

–Nu chiar, spuse Tim. Știam doar că era incredibil de important pentru el. Mama chiar a încercat să-l ajute.

–Ea l-a numit astăzi prietenul ei.

–Da. Asta a fost pentru ea. Tim tăcu, așteptând reacția lui Darrah. De fapt, a fost mai mult decât atât. Tatăl meu era mort, așa că după o vreme, relația a evoluat. Ea își dorea cu disperare să fie măritată, iar el să devină tatăl meu. El chiar se purta ca un tată. Îmi amintesc asta. A fost foarte bun cu mine. Dar nu voia să se însoare cu ea. Spunea că are o familie în Statele Unite.

–Ieri, când ai zis că erați din ramuri diferite ale clanului...

–Acesta este adevărul, confirmă Tim.

–Ne-a părăsit când aveam doisprezece ani, Rory zece, iar Delia șapte. Darrah simți dintr-odată că amețește, doar gândindu-se la asta. Ne spunea că este sărac, dar știu cât de mult îi lipsea viața din Irlanda.

–Toți cei care și-au pierdut bunicii sau alți strămoși în timpul foametei credeau că sunt săraci. Noi avuseserăm mereu fabrica în familia noastră. Era suficient pentru toți. Un lucru pe care mi l-a spus mama a fost că el a afirmat mereu că va avea grijă de fiicele sale. Că o să vă facă un rost în viață chiar fără banii de la bunica voastră.

–A venit pe insula noastră ca să caute ceva ce îi aparținea, povesti Darrah. Așa a cunoscut-o pe mama. Noi îl iubeam așa cum era.

–Era mândru, spuse Tim. Cu toții ne dădeam seama de asta. Se simțea vinovat că se bazase pe mama, când nu avusese nici o intenție să rămână aici.

–Despre ce vorbești?

– Mereu a plănuit să se întoarcă în Statele Unite. La voi toate. Odată ce avea să rezolve ceea ce avea de rezolvat aici.

– Dar nu s-a întors niciodată! exclamă Darrah. S-a răzgândit? S-a atașat atât de tare de mama ta încât nu a mai putut să plece? Ea ne-a spus că tata nu a „reușit la început", dar nu ne-a spus dacă a reușit până la urmă. Asta înseamnă că, dacă nu a găsit ceea ce căuta, nu a suportat să se întoarcă la noi fără acel lucru?

Încăperea cea mare era de-acum aproape întunecată. O lampă cu abajur verde era aprinsă deasupra biroului lui Tim. Împinse scaunul într-o parte și merse la Darrah. Stătea atât de aproape, încât îi putea simți mirosul: rumeguș, ulei de mașină, tutun. El îi mângâie părul cu blândețe. Pentru o clipă, lui Darrah îi trecu prin cap că voia s-o sărute.

– Nu asta s-a întâmplat, Darrah... Vino cu mine.

Tim o conduse la parter, prin încăperea principală a atelierului, apoi afară, într-o încăpere mai mică, cu șine de fier care coborau în apă. Lui Darrah îi bătea inima atât de tare, încât abia mai putea să respire.

Oare era posibil ca tatăl ei să locuiască aici? Era posibil? Se gândi la Harrison, pe Vineyard, care locuia într-o magazie. Tatăl ei iubea marea; oare locuia într-una dintre bărcile aflate în podul ca o peșteră? Sau pe o fâșie de pe docul de afară? Sau în acest atelier mai mic?

– Ești pregătită? întrebă Tim.

Chipul lui vădea o mare suferință. Darrah știa, și în același timp nu voia să știe. Se cutremură, iar el o susținu. Îi puse un braț în jurul taliei, pentru sprijin, iar cu mâna cealaltă desfăcu încuietoarea de alamă, lăsând-o să intre.

Spațiul era întunecat, cam de 10 pe 12 metri. Mirosea a umezeală, scoici și apă sărată. Tim aprinse lumina, iar Darrah zări homari verzi fugind din calea luminii pe sub

zăbrelele de fier și aruncându-se în apă afară, pe sub ușă. Midiile creșteau în colonii, pe șinele de fier de dedesubt.

–Privește, spuse Tim.

Darrah simți ceva masiv în spatele ei, dar nu-și putea face curaj să se întoarcă. Simți mâinile lui Tim pe umerii ei, răsucind-o. Ținu ochii închiși ca să nu vadă.

–Nu, spuse ea, încercând să se elibereze din strânsoarea lui.

–Dar știi deja, nu-i așa? A încercat să vină înapoi acasă la tine și la familia voastră – asta era tot ce-și dorea. A plecat de aici, chiar din acest doc, ca să încerce o a doua traversare de unul singur.

Darrah deschise ochii. Se eliberă din mâinile lui Tim și merse la *Irish Darling*, aflată sus pe un jgheab de lansare. Arăta exact așa cum și-o amintea Darrah, numai că vopseaua ei albă și lustruită se cojea și era acoperită de alge, iar în partea din față se vedea o gaură mare.

–Este aici de douăzeci și opt de ani, spuse Tim. S-a scufundat la numai un kilometru și jumătate de Capul Kinsale. Vremea era bună; plecase pe reflux, într-o noapte cu lună plină. Noi rămăseserăm la capătul cheiului, urmărindu-l.

Darrah închise ochii, încercând să-și imagineze acel moment, întrebându-se cum se simțea tatăl ei plecând, știind că se duce acasă.

–Nu ne putem imagina decât că a atins un banc de nisip, ceva nesemnalizat. N-a avut timp să ceară ajutor. Probabil că barca s-a umplut repede cu apă, iar el s-a dus la fund împreună cu ea. Mama mea a încercat atât de tare să dea de familia voastră, dar el nu i-a spus niciodată numele mamei voastre sau unde locuia. Probabil că a vrut s-o cruțe.

–A fost prins înăuntru? întrebă Darrah.

–Nu, spuse Tim. Nu i-am găsit trupul niciodată. Își scosese cizmele, cureaua, tot ce putea să-l tragă în jos. Poate

că a încercat să înoate spre țărm de îndată ce i-a fost clar că nu mai era nici o speranță pentru *Irish Darling*. I-am găsit lucrurile în carenă atunci când am pescuit barca.

–Te superi dacă urc la bord? întrebă Darrah. Doar să arunc o privire?

–Dacă vrei. Dar hainele vechi nu mai sunt. Le-am scos noi. Nu mai e nimic de-al lui acolo.

Chiar și așa, Darrah urcă scara. Trecu peste balustrada roasă de sare și mucegai. Stătea în mormântul tatălui ei. Atinse cu blândețe fiecare suprafață, șoptindu-i numele. Strânse ochii cât de tare putu, încercând să-și amintească chipul lui. Dar nu reuși – totul dispăruse. Trebui să bage mâna în buzunar și să scoată fotografia alb-negru.

Iată-l, tatăl ei mult iubit. Voise să se întoarcă acasă, la familia lui. Cufundându-se într-o canapea de lemn, Darrah ținea fotografia în mână și îi zâmbea. Dacă închidea ochii, și-l imagina stând în picioare în spatele ei. Căpitanul portului din Kinsale avusese dreptate: văzuse o barcă fantomă.

Se ridică și începu să se plimbe prin cabină. Timpul dispăru, iar ea putea să jure că explorează barca împreună cu tatăl ei, exact ca prima oară. Se uită la dulapurile pentru cărți pe care le construise pentru că ei și surorilor ei le plăcea atât de mult să citească, la bucătăria acum lipsită de soba compactă și la cutia frigorifică. Algele distruseseră toate suprafețele. Ea își scrijeli numele pe un hublou; organismele verzi uscate păreau ca un praf și i se lipeau de degete.

Chiar și puntea era acoperită cu substanța asta, în ciuda mulțimii de oameni care probabil tropăiseră pe aici de-a lungul anilor. Se uită la puntea frumoasă; tatăl ei fusese atât de încântat de lemnul folosit și de modelul pe care îl montase acolo. Și atunci își aminti: spațiul acela micuț din zona principală. Își ținu respirația. Era oare real? Oare nu visase compartimentul ascuns pentru Dulse, pentru

una dintre poveștile ei? Merse glonț acolo – chiar în fața mesei pliante, pe o parte.

Ghemuindu-se, Darrah apăsă pe un pătrățel de mărimea unei piese de Scrabble. Acesta eliberă un mecanism, și o bucată de aproximativ 30 cm pătrați de podea de lemn se ridică. Se uită în compartimentul ascuns, dar era prea întuneric ca să vadă ceva. Băgă mâna înăuntru, simțind că i se face greață. Puteau să fie crabi sau altceva, și mai rău, ascuns acolo. Însă găsi un lucru: o pungă. O trase afară ușor, cu grijă.

Făcută din cauciuc și înfășurată într-o pungă de plastic. Darrah nu voia să piardă timpul ca să afle ce conține. Tim avusese *Irish Darling* în toți acești ani. Ar fi putut să caute și să găsească acest lucru; dar acum era al lui Darrah, iar ea îl strecură în buzunarul interior al hainei.

Când coborî, surprinse privirea plină de compasiune a lui Tim.

– Îmi pare rău că nu ți-am spus imediat când ai venit.

– De ce nu mi-ai spus?

– Ah, e o prostie. Te-am urât ani de zile – nu doar pe tine, ci întreaga ta familie. Am vrut să o cunoști pe mama – nu numai pentru ea, ci ca să vezi că este reală. Că existăm.

– Ai fost foarte important pentru el, spuse Darrah.

Tim ridică din umeri.

– A stat cu noi doar câteva luni, dar a luat ceva din noi atunci când a plecat. Ne-a făcut să fim plini de speranță, așa văd acum lucrurile. A fost bine să-l avem aici cu noi. Dar mama a suferit foarte mult să-l vadă că în fiecare seară se uită spre vest. Ca și cum ar fi putut să vă vadă pe voi și tot ce lăsase în urmă.

– Și pe tine te-a rănit, înțelese Darrah.

– Poate, spuse Tim.

Darrah își coborî privirea, nu voia să plângă.

– Ținem legătura, spuse ea nerăbdătoare.

Dintr-odată voia să plece de aici. Vârî mâna în buzunar și îi dădu o carte de vizită.

– Da, spuse el, uitându-se la desenul în cărbune printat reprezentând o fată cu ochii negri înotând prin pădurea de alge. Ce-i asta?

– Aceasta este Dulse, spuse Darrah. Este personajul principal dintr-o lungă serie de romane grafice pe care le realizez.

– Uau! Noua mea prietenă este foarte talentată! se miră el.

Se uită la ceas – Rory și Delia probabil că făceau bagajele, așteptând-o să se întoarcă la cină.

– Aș vrea să vadă și surorile mele barca, îl rugă ea. Știu că e târziu și probabil că vrei să pleci.

El dădu din cap:

– Aștept aici până te întorci.

Așa că Darrah se grăbi pe chei spre micul hotel, unde le găsi pe surorile ei în holul recepției, uitându-se în meniuri ale restaurantelor locale.

– Darrah! strigă Delia. Ne-am schimbat biletele și suntem gata de drum. Vin pe Vineyard cu tine în loc să mă duc direct acasă. Este în regulă?

– Unde-ai fost? întrebă Rory. Ne-am făcut griji.

– Am fost la McCarthy Manufacturing, spuse Darrah. Și vreau să veniți și voi. Trebuie să vedeți ceva.

Amândouă rămaseră cu gura căscată la ea și își dădu seama că ele vedeau adevărul în ochii ei, mirosul de alge și de mare pe care îl emana. Avea mâinile murdare de la barca tatălui lor, dar și le folosi ca să-și ajute surorile să se așeze pe niște fotolii ponosite din hol.

– Am aflat ce s-a întâmplat cu tata, spuse ea.

– Ce? întrebă Rory și parcă îi era frică de ce avea să afle.

– Trăiește? întrebă Delia, apucând mâna lui Darrah.

–Nu, răspunse Darrah cu vocea moale. Îngenunche, cu gura uscată. După atâția ani, și speranțe, și întrebări, și renunțări, își căuta cuvintele: Nu a reușit...

–Este mort? întrebă Rory.

–Da, răspunse Darrah. A murit încercând să ajungă înapoi acasă la noi. Era o noapte senină, fluxul îl ajuta, nu exista nici un motiv...

Se frânse, imaginându-și-l pe tatăl ei scufundându-se chiar aproape de mal, întrebându-se ce-i va fi trecut prin cap. Surorile ei o susținură.

–Ți-a spus Tim? întrebă Delia după o vreme.

–Da. Ne așteaptă ca să vedeți și vol barca. Au recuperat-o și au păstrat-o în tot acest timp.

Ieșiră toate trei. Vântul bătea direct dinspre port, aducând un iz sărat. Tim aștepta chiar lângă ușa barăcii; Darrah îi zări țigara luminând în noapte. El le văzu venind și înaintă spre ele.

–Bună, le spuse. Voi trebuie să fiți Rory și Delia.

–Bună, Tim, îi răspunse Rory.

Delia îl îmbrățișă.

–Darrah tocmai ne-a spus.

–Îmi pare foarte rău, zise Tim. Tatăl vostru a fost un om bun; cu toții știam cât de tare își dorea să ajungă înapoi acasă la voi...

Darrah se uită la surorile ei, le urmări reacția la cuvintele lui Tim. Ele dădură din cap, înlăcrimate. Tim se întoarse să le conducă în magazia umedă, pe epava bărcii *Irish Darling*. Rory merse direct la gaura de pe partea ei și țipă când atinse marginile ascuțite ale așchiilor.

Tim le ținu scara ca să poată urca. Din nou, nu veni după ele, lăsându-le singure. Nici o suprafață nu scăpase neatinsă de apa sărată, și mirosea a iarbă de mare și a lipitori. Darrah se dădu înapoi, lăsându-le pe surorile ei să se uite împrejur, să facă la fel cum făcuse ea mai devreme:

atinseră fiecare lucru pe care probabil că îl atinsese tatăl lor înainte.

–Era pe drumul spre casă, spuse Rory. Chiar dacă nu a găsit ceea ce a căutat aici.

–Poate că a găsit, spuse Darrah.

–Dar Cathleen ne-a făcut să credem că nu a găsit, spuse Delia. Este groaznic, dar asta înseamnă chiar mai mult pentru mine, dacă mă gândesc să el s-a hotărât să vină acasă indiferent de rezultat. Uram să mă gândesc la el doar prin prisma acelui act de donație a proprietății.

–Cathleen probabil că nu avea dreptate sau s-a referit la altceva. Cred că tata a găsit ceea ce căuta, spuse Darrah, vârând mâna sub haina de fleece.

Surorile se adunară în jurul ei, zgâindu-se la pachetul de cauciuc. Cauciucul se uscase, așa că atunci când Darrah trase de el, se rupse. Băgă mâna înăuntru, scoase o foaie de pergament cu marginile fragile și închise la culoare. Se aplecară peste ea, uitându-se la scrisul de mână extrem de elegant, iar cerneala neagră aproape că se decolorase de tot pe alocuri. Însă urmele a ceea ce era scris cu stiloul se vedeau bine, iar lângă semnătură se afla o pecete de ceară roșie.

–Ăsta este? întrebă Rory.

–Așa cred, răspunse Darrah.

–Deci a avut dreptate, sări Rory. A avut dreptate tot timpul!

–Aș vrea să fi aflat și mama, spuse Darrah. A trăit tot restul vieții crezând că el ne-a părăsit pentru totdeauna.

–De ce nu ne-a sunat? întrebă Delia. Crezi că s-a încurcat cu Cathleen mai mult decât ne-a spus Tim? Poate că în el se dădea o luptă în ceea ce privește întoarcerea acasă.

–Cred că a avut o relație cu Cathleen, spuse Darrah. Dar știu că nu era sfâșiat de dubii. Mereu a vrut să se întoarcă acasă. Lucrurile în care avea încredere

erau navigatul și marea. A reușit să ajungă în Irlanda pe o vreme groaznică; sunt sigură că nici măcar nu i-a trecut prin cap că nu va reuși să ajungă înapoi pe Vineyard în siguranță.

–A vrut să îi facă o surpriză, spuse Delia.

–Sau să-i demonstreze ceva, adăugă Rory. Dar tot ar fi putut să dea un telefon, să-i spună că a dat de urma dovezii. Sau ce-o fi asta.

–Cum *a reușit* să dea de urma documentului? întrebă Delia.

Darrah scuturâ din cap. N-avea nici cea mai mică idee. O să aibă o mulțime de întrebări pentru avocatul lor, Bart Packard, când se vor întoarce acasă. Însă în această clipă păstră un moment de reculegere împreună cu surorile ei, gândindu-se la tatăl lor, știind că se aflau în locul în care a murit el. Barca părea sfântă – la fel ca cimitirul, atunci când înconjuraseră mormântul mamei lor.

Indiferent ce reușise sau nu reușise tatăl lor, nu le făcuse să-l iubească mai mult sau mai puțin. Stând acolo, în carena umedă a bărcii pe care el o construise cu atâta dragoste, simțeau pierderea tatălui mai mult ca niciodată, și se ținură de mâini cu lacrimile curgându-le pe obraji.

PARTEA A PATRA

Apa în toate formele ei este cea mai bună pe insula Martha's Vineyard.

NATHANIEL SOUTHGATE SHALER, 1894

capitolul 16

Cheia fu ușor de găsit. Mereu stătuse ascunsă sub îngerașul din grădină. Vara, statueta cioplită în piatră era acoperită de viță, înconjurată de iarbă, dar primăvara abia dădea colțul ierbii, iar plantele agățătoare erau doar o amintire palidă a verii de mult duse. Odată, Pete o întrebase pe Darrah de ce aveau un înger. Nimeni nu era în mod special aplecat spre religie. Iar ea îi răspunsese:

–Toți avem nevoie de un protector.

Pete se gândea la asta acum. Atunci când buni se îmbolnăvise foarte tare, îi dăduse voie lui Darrah să pună o statuetă cu Buddha în grădina de zarzavat. Dar îngerul fusese acolo cu mulți ani înaintea lui Buddha și fusese mereu păstrătorul cheii. Văzu o păpușă mică de plastic lângă înger. Însemna că prin preajmă fusese o fetiță. Fiica lui.

De cele mai multe ori, casa era lăsată descuiată. Dar acum cele trei surori se aflau în Irlanda, casa era de fapt vândută, iar Pete se gândi că lui Darrah nu i-ar plăcea să intre vreun vultur fără permisiunea ei. Ea îi spusese să se ducă acasă la Maryland. El era o pramatie, care nici măcar nu-și văzuse propriul copil vreodată, dar spera ca mătușa lui să-l înțeleagă.

Toți avem nevoie de un protector.

Vârî cheia în broască gândindu-se cât de vechi părea metalul. Oare era aceeași broască încă de la construirea casei? Intră și imediat fu înconjurat de Scup și de pisici.

–Hei, bine v-am găsit, spuse el în timp ce îi mângâia. Băiat bun, Scup! Ai nevoie să ieși?

Deschise ușa și îl lăsă pe bătrânul labrador să iasă ca să-și facă nevoile. Oare cine le dădea animalelor

de mâncare acum, că Darrah era plecată? Găsi însă boluri aproape pline cu mâncare uscată și apă.

Pete simți umiditatea sărată, specifică unei case în care stă un câine, și care îl anunța că a ajuns acasă. Sau nu mai era casa lui? Stricase lucrurile atât de rău încât fusese dat afară de propriul tată. Pete împrumutase bani de la părinții lui de prea multe ori. Fusese foarte rău că abandonase colegiul – la mijlocul semestrului, exact puțin peste limita de timp la care ar mai fi putut să recupereze o parte din bani. Dar și mai rău fusese faptul că se culcase cu o fată o singură dată, iar aceasta rămăsese însărcinată, iar el nu-și văzuse niciodată fiica.

Merse la frigider. Era lihnit de foame și găsi niște lufar afumat și brânză cu hrean. Alături de o pâine de orez găsită în congelator, toate acestea însemnau masa lui. Dezgheță pâinea în prăjitorul din anii 1960, își făcu câteva sendvișuri, luându-le cu el să le mănânce afară pe verandă.

Temperatura era cam de 15 grade Celsius, relaxantă prin comparație cu Alaska. Faptul că se afla aici îl făcea să devină meditativ, îl făcea să se gândească la ce se întâmplase aici. Uitându-se peste lac spre mare, cercetând orizontul în căutarea unei bărci cu pânze. Știa că urma să vină una, doar că nu știa când anume.

Pe când se afla în golful Bristol, la începutul verii trecute, la pescuit de somon, făcuse o mișcare greșită. La prima geană de lumină a dimineții, încă amețit, sus la comanda manivelei hidraulice pe care o manevra ca să tragă ancora, alunecase și căzuse peste bord.

Valurile îl băgaseră repede la fund, îl trăseseră sub apele înghețate sub minus 1 grad Celsius. Era într-o stare destul de proastă; brațele îi erau prea grele și înghețate, ca să se poată ține la suprafață. Încercând să înoate, auzise pe cineva strigând:

– Om la apă!

Cineva îl văzuse căzând, iar căpitanul vasului de pescuit somon *Helena Marie* se învârtise în cercuri căutându-l.

Pete se scufunda. Cizmele erau foarte grele și se umpluseră repede cu apă. Cu ochii deschiși, văzuse pacea lumii din adâncuri. Soarele sclipea în zona eufotică, acea parte a mării unde pătrund razele de lumină. Dinspre Coasta de Vest, curenții de aer creșteau în adâncime – forța valului care făcea ca nisipul să fie adus de pe fundul mării – și făceau ca apa să pară murdară, iar partea cu soare se restrângea de la două sute de metri la numai cincizeci de metri.

Pete era una cu fitoplanctonul, prima verigă în lanțul trofic, cobora în întunericul profund, unde avea să întâlnească cei mai temuți prădători, rechinii din adâncuri. Cizmele pline de apă îl trăgeau în jos, iar plămânii îi erau gata să elibereze ultima suflare.

Atunci, și în momentul acela totul devenise ciudat, simțise niște brațe care îl înconjurau. Brațe puternice care îl ridicau. Pete nu era un om religios, și nici nu luase substanțe halucinogene. Nu era nebun. Nu credea că fusese Dumnezeu.

Dar uitându-se în jos cum îl ridicau prin lumina cețoasă din apă, văzuse niște mâini mari apucându-l de piept, cu părul negru pe antebrațe, cu un inel de logodnă tradițional irlandez pe deget, întors cu fața spre interior. Bărbatul înota ca și cum ar fi fost propulsat de un jet de aer. Apoi, ridicându-se, îi dăduse lui Pete aer. Dar nu cu ajutorul unui regulator de presiune, și nici prin respirație gură la gură, ci cumva prin magie, transferase oxigen în sistemul sanguin al lui Pete.

Când ieșiseră la suprafață, Pete îi auzise pe colegii de pe vapor strigând:

–Uite-l!

–Ține-te bine, Petey, venim după tine!

Îi aruncaseră o funie cu cârlig la capăt și, cu toate că Pete era prea slăbit ca să-l poată apuca, salvatorul său

o luase şi o înfăşurase în jurul pieptului lui Pete, prinzând cârligul de frânghie ca să nu se desfacă.

Când Pete se întorsese să se uite, nu era nimeni acolo. Echipajul îl trăsese sus pe *Helena Marie* şi, ajungând, deja scuipa apă sărată, încercând să vadă peste balustradă.

–Ce cauţi? îl întrebase Hank McDuff.

–Nimic, spusese Pete, pentru că ar fi părut nebunesc dacă le-ar fi povestit.

Pete se ridicase şi rămăsese cu privirea ţintă în golf. Văzuse o barcă cu pânze: mică, drăguţă, cu carena albă, strălucind de lustru. Lucea ca un miraj. Scuipa şi mai multă apă sărată din plămâni.

–O vezi? întrebase el, arătând cu degetul spre barcă.

–Ce să văd? întrebase la rândul lui Catcher Langtry. Hai, omule, trebuie să cobori de pe punte o vreme.

Marinarii şi pescarii erau superstiţioşi în ceea ce privea fantomele şi vasele lor, iar în mintea lui nu mai era altceva decât barca pe care o construise bunicul său, *Irish Darling* – o legendă pentru Pete, care fusese obsedat de bărci toată viaţa. Nu povestise nimănui şi participase la toate ieşirile pe mare din tot restul verii. Când venise iarna, lucrase la fabrica de conserve. Stătea la capătul debarcaderului şi se uita după acea barcă.

Acum, terminându-şi prânzul, rămase cu privirea aţintită la marea albastră şi calmă de dincolo de Squibnocket. După câteva minute intră în casă, spălă farfuria şi merse la etaj. Casa avea culoare multe, înguste, şi aripi şi scări neaşteptate. Îl neliniştea să vadă că majoritatea camerelor erau goale. Pe la colţuri erau adunate grămezi de cutii cu etichete pe ele pe care scria „Darrah", „Rory" şi „Delia" – mama lui.

Pete parcurse culoarul de la etaj până la camera care fusese a bunicii sale. Murise în octombrie, anul trecut; el nu reuşise să ajungă la înmormântare. Intrând în cameră, fu străbătut de un sentiment de dragoste şi vinovăţie.

Dintr-un motiv oarecare, această cameră era ultima care trebuia golită și lucrurile împachetate. Așa că încă arăta așa cum și-o amintea din copilărie, când venea pe Vineyard în fiecare vară.

Patul metalic alb nu mai era aranjat cu lenjeria ei preferată din Franța. Cărțile ei fuseseră luate de pe etajere. Însă candelabrul viu colorat de deasupra atârna încă acolo, prinzând fiecare nuanță de lumină. Biroul la care se așeza ca să scrie era încă la fereastră. Lângă el se afla fotoliul de mătase albastră care îi plăcuse mereu lui Pete, pentru că bunica lui îl ținea pe genunchi stând în el, și inventau povești despre insulă, mare și un marinar care mergea unde-l ducea vântul.

Pete stătea lângă biroul de scris. Îi tremurau mâinile. Nu mai băuse și nu mai luase droguri de paisprezece zile, dar aceasta fusese o adevărată problemă în Alaska. După fiecare ieșire la pescuit, mulți își cheltuiau prin baruri banii câștigați. Pete îi pusese la bancă pe ai lui o vreme, dar în curând se trezise atras de barul Cat's Catch, un fost bordel transformat în tavernă, dând pe gât pahărele de tărie până când nu se mai putea ține pe picioare și nu-și mai amintea propriul nume.

Tremurul mâinii îl duse cu gândul la vremurile în care bea și se droga, dar acum simțea teamă și emoție. Oare amintirile îi erau corecte? Nu cele referitoare la faptul că fusese salvat de la înec de o fantomă, ci în legătură cu ceva ce îi arătase bunica lui, când avea șase ani. Îl dusese în camera ei și încuiase ușa în urma ei.

Pete își amintea părul ei scurt alb și ochii albaștri. Mereu purta rochii largi de bumbac care îi treceau de genunchi, în culori vii pe care le numea corai, jad și brebenoc. Singura bijuterie pe care o purta era un colier cu un pandantiv de argint ca un nod. Era puternică, mergea repede și știa media loviturilor tuturor celor de la Red

Sox. Fumatul îi dăduse o voce profundă, gravă, dar pentru Pete era și blândă și plină de dragoste.

–Ești singurul meu nepot, i-a spus ea cu mult timp înainte de nașterea lui Obadiah. Am numai fiice, nu am nici un fiu.

Au rămas în picioare în fața biroului ei de abanos. Ea a tras în jos de placa înclinată care forma suprafața de scris. Înăuntru se aflau mai multe compartimente pline cu obiectele necesare pentru scrisori, timbre și un cuțitaș pentru scrisori. Compartimentul central părea gol, dar ea a vârât mâna înăuntru, iar la fund se afla o cutie de mătase. A scos-o și i-a dat-o lui Pete.

–Ce este asta? a întrebat el.

–Un inel, a spus ea. L-am primit de la singura mea dragoste. Iar când ai să găsești și tu singura ta dragoste, am să ți-l dau ca să i-l dai ei.

I-a făcut semn lui Pete să deschidă cutia. Înăuntru se afla un inel de aur cu un simbol ciudat pe el: două mâini care țineau o inimă. Lui Pete îi plăcea pentru că părea să spună o poveste. Mâinile cui și inima cui, și, oricum, cine ar ține o inimă în mână? l-a pus bunicii aceste întrebări.

–Cel care ține inima ești chiar tu însuți. Sau eu, sau oricine. Dacă ești singur și speri la dragoste, îl porți pe deget cu inima îndreptată spre în afară. Dar dacă ai găsit dragostea, îl porți cu inima îndreptată spre inima ta – deci spre înăuntru.

–Tu de ce nu-l porți? o întrebase el.

Tăcerea ei a durat mult timp și era plină de tristețe.

–Pentru că bunicul tău a plecat de la mine.

Lui Pete nu-i mai tremurau mâinile. Stătea în picioare lângă biroul de scris și vârî mâna în compartimentul central. Era gol. Ce-ar fi făcut dacă ar fi găsit inelul?

Avea dreptate taică-său; era un drogat. Intrase în tot felul de necazuri la Dillingham, luase obiceiul să ia amfetamină, și își vânduse camionul ca să plătească

furnizorului. Le ceruse părinților bani ca să repare un vehicul pe care nu-l mai avea – îl vânduse la Denver pentru băutură și amfetamină. Făcuse autostopul tot drumul din Alaska.

Paisprezece zile fără băutură și droguri – o realizare uriașă pentru el – și acum, holbându-se la compartimentul în care se aflase cândva inelul, știa că sperase pe jumătate că va putea să-l ducă la Oak Bluffs, să găsească pe cineva, să vândă inelul și să se drogheze. Și totuși, n-ar fi făcut asta, chiar dacă ar fi putut. Își jurase că nu va arunca totul la gunoi, amanetând inelul bunicii.

Pete era obosit, slab, plin de răni, tânjea după ceva care să-l tragă pe calea cea bună. Însă gândindu-se la inel, își aminti cum aproape se înecase. Brațele din jurul lui, mâna care purta un inel care se potrivea cu cel pe care îl căuta acum: cu inima întoarsă înspre interior. Își dorea ca bunica lui să mai fie în viață ca să-i poată povesti despre asta.

Era sigur că bunicul său îi salvase viața.

Pete era obosit. Se întinse pe patul bunicii. Adormi în soarele care pătrundea pe fereastră. Prea epuizat ca să aibă vise, căzu doar într-un somn adânc.

Nu știa cât timp trecuse, când auzi deodată pași. Cizme grele pe scări.

– Hei? se auzi o voce gravă. Cine e aici?

Pete se chinui să se trezească. Se chinui să se ridice în fund pe pat, să se poarte ca și cum tocmai se nimerise să se așeze pe pat. Intră un bărbat, înalt și bătut de soare și de vânt asemenea pescarilor din Alaska. Dar Pete îl recunoscu – unul dintre prietenii mătușii sale.

– Hei, spuse Pete.

– Cine dracu' ești tu?

– Pete Monaghan. Sunt nepotul lui Darrah.

– Pete! Ei drăcia dracului, nu te-am recunoscut! Eu sunt Andy Mayhew, mă mai ții minte?

–Sigur că da, omule! exclamă Pete.

Andy traversă camera ca să-i strângă mâna. Observă dintr-o privire culoarea pământie a pielii lui Pete, rănile deschise de pe față, obrajii supți din cauza lipsei dinților. Pete se simțea încordat, stând în picioare lângă biroul deschis al bunicii sale.

–Nu e ceea ce crezi, spuse Pete.

–Ar fi bine să nu fie, îl avertiză Andy.

–Bunica mi-a arătat ceva odată, spuse Pete. Mi-a spus că o să-mi aparțină când o să mă îndrăgostesc.

–Și te-ai îndrăgostit?

–Nu.

–Asta pentru că nimeni altcineva în afară de un alt dependent de amfetamină nu ar vrea să piardă timpul cu tine. Ce faci aici?

–Aveam nevoie să vin acasă, spuse Pete, iar vocea îi tremura. Să nu mă mai droghez. Deja am paisprezece zile.

–Bine, spuse Andy. Este un bun început. Dar nu poți să rămâi aici.

–Omule, spuse Pete, iar ochii îi înotau în lacrimi. Nu am unde să mă duc.

–Ba da, ai unde, spuse Andy. Te duc acolo imediat. Și ascultă. Nu poți să-l lași pe Scup să iasă și să uiți de el. L-am găsit pe la jumătatea drumului pe South Road.

–Îmi pare rău, Andy.

–E în regulă, Pete. Închide biroul acum.

Pete merse la birou. În ciuda faptului că Andy părea responsabil aici, Pete simțea că îi vine să protejeze acest loc în care bunica sa păstra inelul lui. Se întoarse să verifice; Andy îl urmărea ca un vultur. Apoi închise ușița de lemn.

–L-ai cunoscut vreodată pe bunicul meu? întrebă Pete.

–Cu siguranță, răspunse Andy.

–Mă întrebam doar... spuse Pete, cu ochii tot la biroul bunicii sale.

Andy se uită după pisici, apoi încuie casa. Îl urcă pe Scup în spate în camionetă, iar pe Pete pe scaunul pasagerului. Tânărul îi ceru lui Andy să intre din nou în casă ca să-şi ia rucsacul, dar Andy nu îl lăsă. Nu voia să ştie ce putea ascunde acolo. Trecând pe lângă cimitir, îl văzu pe Pete întinzându-şi gâtul ca să vadă.

–Bunica ta este îngropată acolo în spate, pe deal.

–Trebuia să fiu aici la înmormântare.

Andy nu răspunse.

Merseră la Alley's, iar Andy cumpără două cafele. Luă una neagră pentru el, dar ghici că Pete o voia cu lapte şi zahăr. Întorcându-se la camionetă, surprinse privirea recunoscătoare a lui Pete. Ieşiră din parcare, iar Andy se uită la ceas.

–Te reţin din treabă? întrebă Pete. Nu vreau să te ţin. Dacă este prea mare deranjul...

–Nu este prea mare deranjul.

–Dar trebuie să fii undeva.

–La muncă, Pete. Dar sunt propriul meu şef, aşa că pot să-mi iau liber o oră ca să te aranjez puţin şi pe tine.

–Ce înseamnă „să mă aranjezi"? întrebă Pete, un pic nervos.

Andy nu răspunse imediat. Ştia că paisprezece zile fără băutură şi droguri însemna că Pete e pe cale să se detoxifice, dar nu însemna că era pregătit să intre în lume. Merseră pe şoseaua străjuită de brazi, iar Andy deschise fereastra pentru ca Pete să poată simţi mirosul insulei. Trecură pe lângă căsuţa lui Andy şi magazia lui Harrison.

–De ce faci asta? întrebă Pete.

–O fac pentru Darrah şi pentru mama ta, spuse Andy. Şi pentru că îmi amintesc prima zi în care ai făcut surf, şi chiar ai reuşit, într-o vacanţă din aprilie când îţi vizitai

bunica – ţi-am împrumutat vechiul meu costum de surfing şi tu te-ai urcat pe placă aproape fără nici un ajutor de la Darrah şi de la mine şi ai mers pe val direct pe plaja Lucy Vincent.

Pete se întoarse spre fereastra deschisă, lăsând vântul să-i bată prin păr, să i-l dea pe spate. Andy ştia că Pete îşi amintea cum era să intri în apă primăvara, îmbrăcat în costum de surf, să vâsleşti cu braţele dincolo de punctul limită şi să aştepţi valul potrivit.

Merseră spre Oak Bluffs, trecură de spital şi întoarseră pe Peony Lane. Era o stradă închisă, iar ultima casă era o clădire în stil Victorian recent vopsită în verde, care avea nevoie de ceva reparaţii la verandă – avea arce de boltă sparte, console decorative care atârnau de la grinzi, şi o aplică lipsea de pe tavan. Dar scările şi balustrada erau noi, acoperite cu un strat proaspăt de vopsea albă.

–Ce este asta? întrebă Pete.

–O casă pentru dezintoxicare, îl lămuri Andy.

–Numai casă nu e... bombăni Pete.

–Da. Ai o problemă cu asta? Sau ai prefera să amanetezi ceva din casa familiei tale şi să continui să trăieşti ca un drogat în propria curte? Te-ai întors acasă pentru un motiv, Pete. Mă îndoiesc că ar fi ăsta.

Pete se uită la casă.

–Un loc nenorocit şi făcut praf, spuse el, uitându-se la dantelăria de lemn roasă de timp.

–Pentru dependenţi nenorociţi şi făcuţi praf, îl apostrofă Andy. Stai aici şi mergi la întâlniri şi nu va trebui să îţi întâlneşti familia arătând în felul în care arăţi acum.

–Cum de ştii tu de locul ăsta? întrebă Pete.

–Am venit aici când nu eram cu mult mai în vârstă decât tine, mărturisi Andy. Mi-a salvat viaţa.

Intrară împreună. Lui Andy îi plăcuse mereu felul în care lumina părea atât de curată aici înăuntru, spălată

de geamurile vechi. Un vitraliu împrăștia culori pale pe podelele din lemn de stejar.

Actualul proprietar, Al Venner, ieși din birou, zâmbi și dădu mâna cu Andy.

–Ce mai faci, Andy? întrebă Al.

–Bine, răspunse el. Sunt ocupat cu munca, dar asta e bine. Al, aș vrea să-ți prezint pe cineva. Pete Monaghan. Are nevoie de o cameră.

Al și Pete dădură mâna, iar Al se uită la el.

–Ai asigurare de sănătate, Pete? întrebă Al.

–Oh, nu. Am fost pe asigurarea părinților, dar asta s-a terminat atunci când am abandonat colegiul. Și am avut ceva asigurare în Alaska, atunci când am fost la pescuit, dar mi-au tăiat-o când am părăsit vasul.

–Deci, cum ai de gând să plătești ca să stai aici? întrebă Al.

Pete lăsă privirea în pământ. Andy aproape că-i putea citi gândurile: de ce ar plăti pentru un loc în care nu a vrut să vină, plin de reguli pe care nu a vrut să le urmeze?

–Va lucra cu mine, spuse Andy. Jumătate din salariul lui va merge direct la tine. Știu că aveai niște „burse", le mai ai?

–Depinde de cât de dispus este.

–Dispus? întrebă Pete.

–Să admiți că ești lipsit de putere atunci când vine vorba de alcool și droguri și că viața ta a devenit greu de administrat, spuse Al pe un ton de școlar premiant, șef de clasă.

–Nu pot să neg asta, confirmă Pete.

–Păi, îți dăm o perioadă de două săptămâni de probă. Apoi reevaluăm. Regulile sunt pe tabla de colo. Dacă încalci vreuna dintre ele, ești dat afară. Fără nici o șansă să revii. Primești micul dejun și cina. Pentru masa de prânz, te descurci singur. Trebuie să participi la o întâlnire pe zi în primele nouăzeci de zile. Iar stingerea se dă la patruzeci

și cinci de minute după ce se termină ultima întâlnire de pe insulă.

–Nu am mașină, spuse Pete.

–Atunci poți veni pe jos la întâlniri sau împreună cu vreunul dintre ceilalți.

–Vin să te iau la muncă mâine-dimineață, îl anunță Andy. La șapte fix.

–OK, spuse Pete.

–Doar „OK"? întrebă Al cu vocea puternică a sergentului care fusese înainte de a deveni dependent de heroină, cu treizeci de ani în urmă. Fusese un puști de pe insulă, doar cu câțiva ani mai mare decât Andy, se vindecase și ajunsese să conducă locul acesta, Casa Căpitanului.

–Nu, foarte bine, spuse Pete. E foarte bine. Voi fi gata.

capitolul 17

Darrah, Rory şi Delia trecură de vamă la Aeroportul Logan din Boston şi luară imediat un taxi. Darrah îi spuse şoferului să meargă la o anumită clădire de pe cheiul Rowes. Înainte de a părăsi Irlanda, îi telefonase lui Bart Packard, avocatul familiei sale din Edgartown, şi încercase să îi explice ceea ce credea că are în posesie.

El o ascultase cu atenţie, devenind tot mai interesat de subiect, şi îi sugerase ca, împreună cu surorile ei, să se oprească la Fitzgerald & Fitzgerald, LLC, un birou de avocatură din Boston specializat în chestiuni legate de titluri de proprietate. Bart lucra adesea cu Raymond Fitzgerald, aşa că făcu o programare pentru o întâlnire cu acesta, la care avea să participe şi el.

Acum, ieşind din taxi, Rory plăti şoferului, în timp ce Darrah ţinea valijoara pe care o cumpăraseră pentru a depozita manuscrisul. Sufla o briză tăioasă dinspre portul Boston, iar Darrah se întoarse ca s-o simtă direct în faţă.

–N-ar trebui să urcăm direct în birou? întrebă Delia.

–Aşa cred, răspunse Darrah, însă nu voia nici să piardă adierea brizei mării, adică legătura ei cu oceanul şi cu tatăl lor.

Intrară într-un hol din marmură gri cu alb şi urcară în liftul care le duse la ultimul etaj. Trecură apoi de nişte uşi mari de sticlă pe care scria „Fitzgerald & Fitzgerald", se apropiară de un birou de recepţie înalt şi impozant, din lemn de nuc. Îşi spuseră numele, iar tânăra le anunţă că domnul Fitzgerald va veni imediat.

Se aşezară pe trei scaune din sala de aşteptare cu vedere spre oraşul Boston. Stampe elegante, expuse în rame negre, înfăţişau scene din Boston, Dublin şi Cork. Una

dintre ele înfățișa Catedrala St. Colman, făcându-le pe cele trei surori să schimbe priviri între ele.

–Această imagine vă amintește de locul de unde tocmai ați venit? le întrebă un bărbat aflat în spatele lor.

Scund, cu părul alb, îmbrăcat într-un costum impecabil călcat la dungă, vorbea un dialect irlandez familiar. Lui Darrah îi amintea de Tim McCarthy.

–Este locul în care a fost botezat tatăl nostru, lămuri Darrah, ridicându-se ca să dea mâna cu bărbatul. Mă numesc Darrah McCarthy, iar ele sunt surorile mele, Rory Chase și Delia Monaghan.

–Raymond Fitzgerald, se prezentă el. Mama noastră era din Cork; Cobh este un loc minunat. Iar acea catedrală este splendidă. Mergem în sala de conferințe?

–Desigur, spuse Darrah.

–Ați adus documentul? vru Raymond să știe. Avocatul vostru tocmai ne-a spus despre el și suntem nerăbdători să-l examinăm.

–Este chiar aici, îl anunță Darrah, bătând ușor cu palma în valijoară.

Surorile îl urmară pe Raymond pe un culoar larg. Le conduse într-o sală fără ferestre, în care strălucea o lumină ambientală, dispersată prin niște lespezi de marmură foarte fine, aflate pe un perete exterior. Raymond apăsă un buton și o serie de spoturi se aprinseră pe tavan, scânteind cu o aură albastră.

–Suntem adesea solicitați să autentificăm documente vechi și rare, spuse el, pofrindu-le înăuntru. Nimic nu distruge mai rapid manuscrisele vechi decât umezeala sau lumina agresivă. Am împrumutat tehnologia de analiză cu lumină albastră de la prietenii din serviciile speciale și pe cea cu lumină dispersată prin marmură fină de la Biblioteca Beinecke de la Universitatea Yale.

–Ei dețin una dintre Bibliile originale Gutenberg, ca și o copie timpurie a Cărții din Kells, interveni un alt bărbat care vorbea și arăta exact ca Raymond.

–Acesta este fratele meu geamăn, Jack Fitzgerald, îl prezentă Raymond.

–Gemeni identici, comentă Delia.

–Exact. Mama noastră spunea că a fost de două ori binecuvântată.

–Acum haideți să vedem documentul, îi grăbi Jack.

Raymond deschise valijoara și folosi o pensetă ca să scoată ceea ce el numi „instrumentul". Explică apoi că îl punea pe o sugativă nonalcalină, iar împreună cu Jack își puse pe cap un fel de lămpaș precum căștile minerilor, dar cu niște lămpi care dădeau aceeași lumină albastră pală de deasupra capetelor lor. Cercetară cu mare atenție documentul, murmurând unul spre celălalt în timp ce lucrau.

Între timp, Darrah, Rory și Delia stăteau pe scaunele înșirate pe lângă perete și se uitau la ei.

Jack scoase o carte dintr-un raft și, împreună cu Raymond, se aplecă deasupra ei, comparând documentul cu volumul. După patruzeci și cinci de minute, cele trei surori simțeau că mai aveau puțin până să adoarmă, în lumina slabă și în murmurul vocilor irlandeze melodioase ale celor doi frați, când Raymond se ridică brusc.

–Acum, spuse el, dacă ne permiteți să încuiem documentul în seiful nostru și apoi ne însoțiți în birou, vă vom explica ce am descoperit.

Darrah se uită la Rory și Delia.

–Sunteți de acord ca documentul să rămână aici?

Fetele confirmară din cap.

În timp ce ea și surorile îl priveau, Jack introduse o combinație de cifre într-un seif dintr-un colț al camerei. Raymond puse pergamentul pe o tavă special lăcuită și o strecură în seif. În timp ce Jack încuie la loc seiful, Raymond îi înapoie lui Darrah valijoara.

Surorile îi însoțiră pe avocați într-unul dintre cele mai spectaculoase birouri pe care le văzuseră vreodată. Un candelabru Waterford de cristal atârna din tavanul înalt de aproape patru metri, iar un perete de geamuri dădea spre portul Boston, insulele de culoare gri-albăstrui și oceanul cu coame albe din depărtare. Alături de rafturile cu cărți care umpleau întregul perete opus, singurele piese de mobilier erau biroul partenerilor, două scaune asortate, o canapea cu trei locuri și o masă lungă în fața acesteia.

Frații se așezară față în față la birou, în timp ce Darrah, Rory și Delia se așezară împreună pe canapea.

–Acum, începu Raymond, Bart Packard ne-a angajat din partea dumneavoastră. Așadar, suntem avocații dumneavoastră. Vom păstra manuscrisul în seiful nostru atât cât este nevoie și între timp o să cerem să fie autentificat de colegii de la Harvard și MIT.

Darrah și surorile sale schimbară priviri.

–Mulțumim, spuse ea.

–În plus, vă vom reprezenta în fața Curții Supreme din Massachusetts, dacă se ajunge la asta, împotriva oricărei ofensive din partea cumpărătorilor voștri și a reprezentanților legali ai acestora, spuse Jack.

Darrah dădu din cap.

Intră o secretară cu un serviciu de ceai și o farfurie de fursecuri. Ea turnă ceai în cești de porțelan Belleek și îi servi pe toți. Jack trecu farfuria cu fursecuri pe la toată lumea, servindu-l pe Raymond și pe sine abia la sfârșit.

–Nimic nu se compară cu ora ceaiului, spuse Raymond.

Darrah își sorbi ceaiul, gândindu-se că experiența firmei Fitzgerald & Fitzgerald era deopotrivă încurajatoare și incredibilă.

–Acum că aveți confirmarea că tatăl vostru este mort, este normal să fiți copleșite de durere și suferință, spuse Jack.

Toate cele trei surori dădură din cap.

Raymond le privi cu o licărire în ochii lui albaştri.

– Poate că există o rază de speranţă în toate acestea.

– Două, spuse Jack, dacă puneţi la socoteală faptul că tatăl vostru a făcut o treabă extraordinară protejând manuscrisul – este o minune că a supravieţuit intact, având în vedere tot timpul pe care trebuie să-l fi petrecut în apă de mare.

– Tata a prevăzut un compartiment sigilat, impermeabil, în barca *Irish Darling*. Cred că acesta a fost secretul, spuse Darrah.

– Frumos nume pentru un iaht, aprecie Raymond.

– Deci, ce înseamnă toate acestea? vru Rory să ştie.

– Să începem cu faptul că agentul şi avocaţii care s-au ocupat de titlul de proprietate din partea cumpărătorilor voştri au săpat foarte adânc, şi pe bună dreptate, având în vedere perioada mare de timp de când pământul se află în familia voastră. Trebuiau să meargă până la începuturi, ca să afle de la cine a cumpărat primul vostru strămoş, şi s-a dovedit că de la Bartholomew Gosnold.

– Britanicul care s-a aşezat prima oară pe aceste meleaguri, a adăugat Jack.

– Este uimitor, adăugă Rory.

– Însă a fost descoperită o discrepanţă. O fâşie îngustă a acelei proprietăţi Gosnold fusese oferită de Coroana Britanică unuia dintre supuşii ei. Pecetea care l-a indus în eroare pe avocatul vostru atât de mult i-a aparţinut Regelui Charles I.

– Aşa cum susţinea mereu tata! Dar spuneţi că terenul a fost acordat unuia dintre supuşii regelui – adică unui britanic?

– Nu uitaţi că, în vremea regelui Charles I, Irlanda fusese cucerită de britanici. Deci, în mod tragic, chiar şi un irlandez era considerat supus al Coroanei, explică Raymond.

–Asta o să-i facă pe cumpărători să se retragă din înțelegerea cu noi, spuse Delia. Și să ne dea în judecată pentru cheltuielile pe care le-au avut până acum.

–Da, ne-a spus Bart. Ei bine, le dorim succes și cale bătută! Dacă vreți să terminați cu ei, aceasta este metoda. Lăsați-i să creadă că titlul de proprietate este imperfect, ceea ce, la acest moment, din punct de vedere legal, așa este.

–Ați pomenit de niște vești bune, îi aminti Rory.

–Tatăl vostru trebuie să fi mers la arhivele din țară ca să găsească documentul, și apoi a folosit registrele de la parohie ca să-și dovedească descendența, pentru a putea să-l primească, spuse Jack. Așa se fac aceste cereri de revendicare.

–Dar ce este? întrebă Rory.

–Este un ordin direct de acordare a terenului, spuse Raymond. De la Regele Charles I către McDonough McCarthy.

–Cel care a construit castelul din Kanturk! sări Delia.

–Care nu a fost niciodată ocupat de un McCarthy, spuse Raymond. Pentru că oficialitățile britanice au socotit că acest irlandez, chiar dacă deținea terenul și construise el însuși castelul, se ridicase deasupra propriei condiții sociale crezând că poate să locuiască într-un asemenea loc grandios.

–De unde știți toate acestea? întrebă Darrah.

–McDonough McCarthy este o legendă irlandeză. El a pornit război împotriva britanicilor pentru că i-au ocupat castelul.

–Pergamentul...

–Trebuie autentificat, dar nouă ni se pare că prevede acordarea unei parcele de pământ către McDonough McCarthy chiar aici, în Statul Massachusetts. Pe insula Martha's Vineyard, Ținutul Dukes, orașul Chilmark.

–Tata știa, spuse Darrah.

–Nu-mi vine să cred că este real! exclamă Rory.

–Dar dacă un alt strămoș vine și încearcă să ridice pretenții? întrebă Delia.

–Nu-i va folosi la nimic. Oricare McCarthy deține pergamentul trebuie să-și fi prezentat dovezile în Irlanda. Tatăl vostru mai mult ca sigur că a angajat un avocat sau poate că a ajuns până la cardinalul de la Catedrala St. Colman. N-am cum să știu. Dar vă asigur de un lucru: nu cred că i-a fost ușor.

–Cum va fi afectat viitorul nostru de tot ceea ce se întâmplă? întrebă Darrah. Tot nu ne putem permite taxele pe teren.

–Ca să nu mai spun de taxa de stat pe moșteniri, le aminti Raymond.

–Dar veți putea plăti toate astea, spuse Jack, dacă vindeți o parte din teren și păstrați restul. Poate vă veți hotărî să vindeți parcela McCarthy care, potrivit căutărilor după acest titlu, este zona cea mai de răsărit a proprietății familiei, însemnată cu patru stâlpi de granit ascunși de vegetație, cu ieșire spre lacul sărat și spre plajă.

–Sau, interveni Raymond, putem să introducem documentul în arhivele proprietăților imobiliare, să certificăm o copie, și puteți să vindeți originalul unui colecționar sau unui dealer de artă – noi cunoaștem mulți direct –, posibil pe mai mulți bani decât ați putea obține pe pământ în sine.

–Hârtia aceea valorează mai mult decât o proprietate pe faleza oceanului? întrebă Rory. Abia dacă e lizibil.

Raymond dădu din cap.

–Asta nu contează pentru un colecționar adevărat. Desigur, așa cum am mai spus, vom chema experții să arunce o privire, dar sunt sigur că este autentic.

Darrah schimbă câteva priviri cu surorile ei.

–Toate trei aveți multe lucruri la care să vă gândiți și pe care să le discutați cu familiile voastre, și apoi va trebui

să luăm nişte decizii. Între timp, eu şi Jack îi vom cerceta pe cumpărători – familia Little, parcă aşa mi-a spus Bart că se numesc – şi vom evalua situaţia, să vedem cam cât de porniţi pe procese sunt de fapt.

–Nu ne putem permite un onorariu ridicat, spuse Delia. Nu avem mijloacele, de aceea am şi ajuns la situaţia aceasta.

–Am înţeles, spuse Raymond. Vom face unele concesii din respect pentru hotărârea tatălui vostru şi pentru onoarea pe care o aduce Irlandei şi oraşului Cork, precum şi din consideraţie pentru faptul că lăsaţi un document atât de rar şi de important în seiful nostru.

–Asta nu înseamnă că nu va exista un onorariu, interveni Jack. Dar aşa cum spune Raymond, vor fi făcute nişte concesii.

–Vă mulţumim, zise Darrah.

Apoi se ridică, împreună cu surorile ei, şi dădură mâna cu fraţii Fitzgerald. Ieşiră din birou, coborâră cu liftul în holul de marmură gri cu alb şi apoi afară pe cheiul Rowes, unde rămaseră ţinându-se de mâini, cu vântul jucându-li-se prin păr şi privirile aţintite spre mare, spre Irlanda.

Abia când ajunseră din nou la aeroportul Logan, îndreptându-se fiecare în altă direcţie, le lovi cu-adevărat realitatea lucrurilor.

–Am putea deci să păstrăm casa, îşi dădu Delia seama. Vă puteţi imagina aşa ceva? Să ne petrecem din nou verile împreună?

–Asta ar fi partea bună, spuse Darrah. Deja îmi imaginez toate lucrurile pe care le putem face în grădina de primăvară. Reparaţiile de după iarnă pe care le-am lăsat baltă. Familia reunită pe perioada verii.

Râseră când se gândiră la asta, se strânseră în braţe şi se sărutară. Rory se îndreptă spre parcarea unde avea maşina, iar Darrah şi Delia merseră încet spre sala de aşteptare

pentru Cape Air. Așteptându-și zborul, Darrah îl sună pe Andy pentru a-l anunța că erau pe drum.

–Asta e cea mai bună veste! exclamă el. Abia aștept să te văd!

–Și eu la fel, spuse Darrah. A reușit, Andy!

–Ce?

–Tata. A reușit să ajungă la Cork și a găsit ce căuta.

–Darrah, murmură Andy cu vocea sugrumată de emoție, știu cât înseamnă asta pentru tine!

–Așa este, știi, șopti ea. Ajungem într-o oră.

Închise și rămase tăcută alături de Delia, gândindu-se la acei patru stâlpi de granit ascunși de vegetație și la felul în care îi căutase împreună cu tatăl ei cu atât de multă vreme în urmă.

capitolul 18

Insula Martha's Vineyard le primi acasă. Când avionul se pregătea pentru aterizare, Darrah văzu lacurile sărate care se întindeau de-a lungul coastei de sud. Își amintea că bunica ei îi povestise că iarna lacurile înghețau, iar ei patinau de la Chilmark la Katama. Dar acum erau de un albastru strălucitor, încrețite de briza marină.

Din aer văzu că insula devenise verde în timpul cât fuseseră plecate; iarba maronie a iernii revenise la viață. Vârfurile ramurilor de copaci erau roz în lumina după-amiezii târzii. O insulă verde în mijlocul mării albastre.

Avionul ateriză ușor și, când ieșiră, Andy le aștepta chiar la marginea terminalului. Zâmbetul său strâmb se lățea pe măsură ce Darrah se apropie și se îmbrățișară atât de tare și îndelung, ca și cum nu mai exista nimeni altcineva în afară de ei doi. Delia intră în clădirea lungă și joasă a terminalului ca să-și ia bagajul ei și pe al lui Darrah, care erau aduse de la avion în cărucioare metalice.

Urcară cu toții pe locurile din față ale camionetei lui Andy și merseră acasă cu geamurile deschise. Aerul era ușor răcoros, dar era parfumat de la toate schimbările primăverii: pământ reavăn, iarbă proaspătă, narcise și ghiocei galbeni care înfloreau în pârloage. Se uita în jos în râpele care duceau la lacuri, la bariera plajei și la oceanul de dincolo de toate acestea.

Andy trecu de aleea lor de la Beetlebung Corner și intrară cu toții în magazinul Chilmark ca să cumpere alimente și provizii. Andy ținea coșul, în timp ce surorile îl umpleau cu pâine proaspătă, mere, spanac, lapte, brânză Cheddar, cartofi, o bucată de carne pentru friptură.

Conducând înapoi spre casă, Darrah simți că pacea și liniștea pun stăpânire pe ea. Dealurile de la Chilmark erau repere de-o viață –Alice's Hill, Abel's Hill, Mosher's Hill, Whale Hill, Peaked Hill. Se gândi de câte ori mersese cu bicicleta împreună cu surorile sale și cele mai bune prietene în sus pe coline, vrând să vadă insula din fiecare unghi.

Se gândi la McDonough McCarthy, la lupta și revolta lui. Se întrebă dacă strămoșul ei conducător de clan pusese vreodată piciorul pe Vineyard, dacă locuise vreodată pe pământul care îi fusese acordat de către rege.

Andy trase pe aleea de la fermă și săriră cu toții din camionetă. Curtea era plină de narcise galbene și albe. Soarele la apus vopsise casa albă într-un crem ca untul. Intrând în casă, Darrah se aplecă pentru ca toate animalele să vină în jurul ei. Își frecă nasul de cel al lui Scup, apoi pisicile veniră și se încurcară printre picioarele ei.

–E așa de bine să fii acasă, se bucură Delia, în ciuda faptului că totul era împachetat.

Găsi cutia în care se aflau obiectele de bucătărie și despachetă trei farfurii, trei seturi de tacâmuri și o tigaie din cupru, un urcior cu ulei de măsline.

Andy aprinse grătarul Weber pe verandă, se apucă să condimenteze carnea cu sare de mare și piper proaspăt măcinat. Focul ardea cu un sfârâit apetisant.

–Friptura e mereu mai bună pe plajă! strigă Delia la el în timp ce curăță niște usturoi și îl prăji puțin în tigaie, apoi aruncă peste el și frunzele de spanac.

Darrah voia să ajute la bucătărie, dar mai întâi simți nevoia să alerge puțin. Scup veni după ea dând din coadă, în timp ce ea fugea spre marginea de răsărit a proprietății. Mărăcinii erau groși – un gard viu de trandafiri sălbatici abandonați și tisă pipernicită. Auzind un telefon sunând în depărtare desfăcu ramurile, dar nu găsi nimic.

–Darrah! o strigă Delia. Telefonul.

–Imediat!

Darrah încercă să-şi amintească dacă ea şi tatăl ei căutaseră vreodată exact în acest loc. Credea că da – cercetaseră aproape fiecare centimetru al proprietăţii, însă Delia o striga iar. Ştergându-şi mâinile pe blugi, îl mângâie pe Scup pe spate, făcându-l să se întoarcă şi s-o urmeze înapoi spre casă.

–Este Raymond, o anunţă Delia zâmbind, în timp ce îi dădea telefonul lui Darrah.

–Alo? zise ea.

–I-am spus deja Deliei, dar vreau să-ţi spun şi ţie, se auzi Raymond. Avem aici doi dintre cei mai buni autentificatori – i-am chemat după ce aţi plecat de la noi de la birou şi au venit imediat. Rafe Belladonna, un specialist în documente de la MIT, şi Susan Mallory, custode la Harvard. Au fost la fel de încântaţi ca şi mine şi Jack de ceea ce avem aici...

–Şi ce spun ei? întrebă Darrah.

–La analiza iniţială, cerneala şi hârtia de pergament sunt autentice pentru acea perioadă. Manuscrisul, semnat atât de Regele Charles, cât şi de McDonough McCarthy, spune că în schimbul pământului acordat în Lumea Nouă, McCarthy va părăsi Irlanda pentru totdeauna. Există fragmente care indică faptul că, în calitate de căpetenie, era devotat luptei împotriva britanicilor şi probabil era capabil să îi scoată din Irlanda mai eficient decât putea s-o facă Armada spaniolă. Nu mai există nici un document de acest fel în Statele Unite. Vă trageţi din neam de războinici curajoşi, doamnă McCarthy!

–Ce înseamnă asta în ceea ce priveşte terenul de aici? întrebă ea, cu ochii la priveliştea mult iubită a curţii, lacului, dunelor şi mării.

–Cel mai probabil înseamnă că veţi putea să-i trimiteţi acasă pe cumpărători, să vă plătiţi obligaţiile fiscale şi să vă păstraţi casa.

Darrah rămase tăcută un minut, încercând să asimileze cele aflate.

–Cum? întrebă ea.

–Ar putea însemna să vindeți acest document la licitație. Adesea folosim casa Sotheby, dar putem să discutăm toate acestea mai târziu. Un lucru este sigur: va scoate un preț foarte mare.

–Mulțumesc mult, Raymond, spuse Darrah, iar vocea i se frânse de emoție.

–Ne auzim în curând. Și mulțumesc. Nici nu-mi amintesc ultima oară când eu și Jack ne-am implicat emoțional atât de mult într-un caz.

Darrah îi mulțumi din nou și închise. Cina era gata, iar ei hotărâră să mănânce la masa de afară, pe veranda dinspre plajă. Le era foame, erau fericiți să fie împreună acasă, iar ea era nerăbdătoare să-i spună lui Andy povestea cu toate detaliile.

Andy o ținea de mână pe sub masă. Ascultau în liniște valurile care se spărgeau pe plajă, zgomotul părând un arcuș pe un instrument cu coarde, iar muzica adusă de briza delicată părea să cânte: „bun venit acasă, bun venit acasă".

În acea noapte, Darrah și Andy rămaseră la Hideaway. Înlănțuiți unul în brațele celuilalt, se cuibăriră sub plapumă. Când Darrah se gândea la noțiunea de „acasă", aceasta era. Andy o sărută tandru, dar nu la fel de blând făcură dragoste.

–Mi-ai lipsit, Darrah, spuse el când se găsiră din nou înlănțuiți sub plapumă. Trebuie să-ți spun ceva.

Ea închise ochii, dorindu-și ca el să creadă să e adormită, însă îi cunoștea tertipurile. O trase și mai aproape și, cu gura la urechea ei, spuse:

–Am două lucruri să-ți spun și să-ți arăt, spuse el. Nu în seara asta.

–Nu în seara asta, şopti ea, întorcându-se pe-o parte, simţind cum timpul zboară înainte şi-napoi, legănată de apropierea lui Andy, de prospeţimea aerului şi de muzica mării.

Acasă la Old Lyme, Rory îl aştepta pe Jonathan să-i aducă pe copii la casa colonială albă de pe Lyme Street. Stătea pe treptele din faţă, ascultând greierii din tufişuri. Connecticut era cu câteva săptămâni înaintea Bostonului şi a Insulei Vineyard în ceea ce priveşte venirea primăverii. Narcisele deja înfloriseră şi se ofiliseră. Frunzele de stejar erau de mărimea urechii de veveriţă, asta însemnând că heringul deja urca pe râu în sus. Tufişurile înalte de scoruş cu flori albe se legănau în bătaia brizei călduţe.

Închizând ochii, auzi maşina lui Jonathan înainte să o vadă. Era un obicei – îi memorase sunetul motorului şi putea să-l recunoască atunci când se apropia de casă. Parcă la curbă. Copiii ieşiră din Jaguar, aruncându-se în braţele ei. Ea începu să-i facă semn de rămas-bun cu mâna, fiind sigură că avea să plece imediat. Dar nu plecă. Veni pe aleea de piatră albastră, chiar în spatele copiilor.

–Cu siguranţă se bucură că te-ai întors, spuse el.

Ea zâmbi, cu braţele în jurul tuturor – Sylvia, Obadiah şi Jenny. Simţea un nod în gât. Asta era casa ei – dar era şi a lui Jonathan.

–Mi-a fost dor de voi, le spuse ea copiilor, dar cu asta voia să spună că şi de el îi fusese dor.

–Da, răspunse el. Şi nouă ne-a fost dor de tine, tuturor.

Rory simţi furnicături pe şira spinării. Ce voia să spună?

–Mami, putem să intrăm? Trebuie să-mi termin tema, spuse Sylvia.

–Da, şi putem să ne uităm la televizor? Doar o jumătate de oră, ceru Obadiah.

–La tati n-am avut voie la televizor, se plânse Jenny, săgetându-l cu o privire mustrătoare.

–Mergeți înăuntru, spuse ea. Vin și eu imediat.

Jonathan se așeză lângă ea pe trepte, atât de aproape încât aproape că li se atingeau genunchii. Făcuseră asta de o mie de ori. Când copiii erau înăuntru, absorbiți cu treburile lor, Rory și Jonathan se strecurau afară ca să ia o gură de aer și să aibă parte de puțin timp împreună. Părea la fel, dar atât de diferit față de acele timpuri. Îi tremurau mâinile când băgă mâna în buzunar după o țigară. Jonathan îi luă bricheta și îi aprinse țigara.

–Deci cum a fost călătoria?

–Cu ce să încep? întrebă la rândul ei, aruncând un nor de fum în sus, spre cer.

–Ți-a plăcut Irlanda?

–Abia am observat-o după prima seară. Darrah a avut dreptate. Tata s-a dus acolo cu o misiune. A făcut asta pentru noi și a murit încercând să se întoarcă acasă.

–Îmi pare atât de rău, spuse Jonathan.

–Mulțumesc, spuse Rory.

–Mi-l amintesc pe tatăl tău. Ne-a învățat pe mine și pe Harrison să navigăm cu barca cu pânze.

–Și Harrison și-a amintit asta, îi povesti Rory. Spunea că tata nu s-ar fi putut pierde niciodată pe mare, pentru că era un navigator foarte bun.

–Era minunat, o aprobă Jonathan, și apoi rămaseră tăcuți o vreme. Ce mai fac surorile tale?

–Sunt bine. Am fost date peste cap toate, dar există un final fericit. S-ar putea să nu mai trebuiască să vindem casa.

–Serios? Ar fi minunat.

Rory ridică din umeri.

–Nu știu și nu pot să explic asta, dar o parte din mine nu se sinchisește prea tare. Mie mi-e greu să fiu pe Vineyard.

–Din cauza mea? întrebă Jonathan.

Rory se uită îndelung la el. Mereu i se păruse atât de chipeş, şi încă i se mai părea. Părul lui lung, castaniu, puţin grizonant, ondulat în spatele urechilor, ochii săi gri-verzui, obrajii ascuţiţi, gura mare. Nu se uitase niciodată la gura lui fără să-şi dorească să o sărute.

–Din cauza noastră. Ştii cât de greu îmi vine să-mi petrec timpul în locul în care ne-am îndrăgostit? Acolo unde fiecare stradă, fiecare copac şi fiecare plajă îmi aminteşte de noi doi? întrebă Rory.

–Ştiu, spuse el. Am dus copiii acolo ca să-i vadă pe părinţii mei. Şi ca să-i dau lui Andy un sfat în legătură cu o casă pe care o construieşte pentru un colecţionar de artă.

Rory îşi întoarse privirea într-o parte pentru ca el să nu-i vadă ochii. Sperase ca acest moment aici, pe trepte, să-i apropie din nou unul de celălalt. Dar nu suna aşa. În curând avea să meargă la Vineyard şi să-i arate lui Alys toate locurile magice.

–Spui că nu vrei să păstrezi proprietatea? întrebă el.

–Nu ştiu. Ar fi fost altfel dacă nu ar fi trebuit să vindem de la bun început, dacă nu ne-ar fi omorât impozitele şi taxele. M-am oţelit încă de-atunci. Împachetatul a făcut ca totul să pară şi mai real, iar călătoria în Irlanda a fost ca un vis... părea viu când eram acolo, dar se va estompa.

–Ce vor zice surorile tale? întrebă Jonathan.

–Nu vreau să le spun, recunoscu Rory. Amândouă sunt atât de emoţionate şi au speranţe că pot să iasă din mizeria asta şi să facă faţă.

–Mami! strigă Jenny dinăuntru. Intră în casă să stăm de vorbă.

–I-a fost dor de tine, spuse Jonathan.

–Sylvia a fost în regulă?

–Da. Este minunată.

–N-ar trebui să fie o descoperire prea mare pentru tine, spuse Rory. Atâta vreme ai crescut-o ca pe propriul tău copil.

–Știu că n-au fost decât câteva zile, dar l-a sunat pe tatăl ei când erai plecată. El s-a oferit să vină să o ia. M-am gândit că trebuie să te avertizez.

Rory dădu din cap. Se ridică și o luă spre ușă. Trupul ei râvnea după Jonathan, să o țină în brațe, să vrea din nou să fie o familie. El se mutase doar câțiva kilometri mai sus pe râul Connecticut. Dar pentru Rory era un lucru la fel de categoric precum plecarea tatălui ei spre Irlanda cu barca. Își lăsase familia sfâșiată; distanța nu mai conta atât de mult.

capitolul 19

Începuseră să despacheteze cutiile care conțineau lucrurile de strictă necesitate pentru Darrah și Delia: ustensile de bucătărie, așternuturi, poze de familie. Găsiseră câteva poze cu tatăl lor; fuseseră ascunse în fundul unui sertar de jos, din dulapul mamei lor. Le descoperiseră în ultima lor seară acolo, dar acum Delia era singură, în timp ce Darrah făcea treabă prin curte, așa că profită ca să se uite la ele pe îndelete.

O poză îl înfățișa în haine de muncă, atunci când ajunsese prima oară pe Vineyard, cu o expresie obraznică și un zâmbet prietenos pe față. O alta, poza de nuntă, îl înfățișa într-un smoching, iar mama lor era îmbrăcată în frumoasa rochie albă de dantelă pe care o purtase și bunica lor, apoi Rory, apoi Delia. Dădu paginile unui album de fotografii din vremea când erau o tânără familie.

Fotografiile erau aranjate pe ani, iar Delia îl văzu pe tatăl ei tânăr și vesel din primele albume făcând loc unui bărbat împovărat emoțional în următoarele. Când intră Darrah, plină de praf și țărână de la săpatul pe lângă gardul natural, Delia îi aduse un pahar cu apă.

– Ai găsit stâlpii?

– Încă nu.

– Dacă nu sunt acolo?

– Trebuie să fie, se încăpățână Darrah. Te uiți din nou la fotografii?

– Da, răspunse Delia. Îmi place foarte mult să mă uit la cele în care mama și tata păreau fericiți. Știu că erau despărțiți atunci când a plecat el, dar crezi că se împăcaseră?

– Da, spuse Darrah. Chiar vreau să cred.

–Și eu la fel, zise Delia, gândindu-se la cât de complicată este căsnicia, cât de mult se poate transforma din cauza unor evenimente și sentimente pe care nu le poți prevede niciodată.

–Rory a sunat înapoi? întrebă Darrah. I-am lăsat două mesaje.

–Nu, spuse Delia. Ce crezi că se întâmplă?

Darrah nu-i răspunse. Doar merse până la balustrada verandei, o controlă cu mâna dreaptă, ca să se asigure că nu o slăbiseră furtunile de peste iarnă. Apoi se întoarse, își trecu degetul mare peste o fereastră de la parter, acoperită de praf și sare marină. Delia auzi o camionetă oprind pe alee. Probabil că era Andy.

–Este aproape de ora prânzului, spuse Delia. Fac niște sendvișuri.

–Stai puțin, spuse Darrah. Andy a spus că mai are o surpriză.

–Nu sunt sigură că pot să fac față încă unei surprize, glumi Delia doar pe jumătate. Știi despre ce este vorba?

Darrah scutură din cap.

–Nu mi-a spus. A vrut să afli și tu în același timp.

Cei doi bărbați se apropiau de după colțul casei. Aveau aproximativ aceeași înălțime, peste 1 metru și 80 de centimetri; Andy era puternic și musculos, iar celălalt era slab și adus de spate, cu capul plecat înainte. Privindu-l dintr-o parte, Delia putu să-și dea seama că are răni pe obraji. Se auzi suspinând, recunoscându-l exact în clipa în care și Darrah îi rosti numele.

–Pete, țipă Delia și o luă la fugă spre fiul ei, ridicându-se pe vârfuri ca să-l îmbrățișeze strâns.

–Mamă, spuse el.

–Oh, Doamne. Pete! Dragule, mă bucur atât de mult să te văd. Nu-mi vine să cred! Ești aici!

–Uau, Pete! exclamă Darrah.

–Bună, mătușă Darrah, îi spuse la rândul lui, când veni și ea să-l îmbrățișeze.

–Eu și Pete am adus prânzul. Șuncă și brânză, friptură de vită, vinete cu parmezan, la alegere. Și tot felul de sucuri.

–Sprite pentru mine, spuse Pete.

–A fost ceva de muncă de ni s-a uscat gâtul în dimineața asta, spuse Andy. Tot rumegușul ăla care zbura în jurul nostru.

–Lucrezi cu Andy? întrebă Delia.

–E o poveste lungă. O să-ți spun totul mai târziu, mamă.

–L-ai sunat pe tatăl tău? întrebă ea.

–Nu, răspunse Pete. Nu l-am mai sunat de când i-am cerut bani ca să-mi repar camioneta.

Delia simți lacrimile care îi ardeau ochii. Cu cât îl iubea mai mult pe Pete, cu atât se simțea mai aproape de a-și pierde calmul. O durea corpul de cât se chinuia să nu se repeadă să-l apuce și să-l scuture. Voia să-i explice totul, ca să înțeleagă. Sigur dacă l-ar putea face să priceapă, s-ar purta altfel. Îi venea să țipe, dar în schimb își mușcă buza și se întoarse cu spatele, abținându-se să nu plângă.

–Haideți, spuse Andy și întinse prânzul pe masa de pe verandă. Delia îl văzu punând o mână părintește pe umărul lui Pete. Hai să mâncăm.

După prânz, Darrah și Andy ieșiră în curte, cu Scup după ei. Soarele cald le mângâia umerii. El o cuprinse cu brațul.

–Când a venit? îl întrebă Darrah.

–Când erai în Irlanda cu surorile tale.

–De ce nu stă aici?

–Stă în centrul pentru dezintoxicare al lui Al, o lămuri Andy.

–Serios? zise Darrah neîncrezătoare. Tu te-ai ocupat de asta?

–Eu le-am făcut prezentările. Dar stă pe cont propriu.

–Este minunat, spuse Darrah.

Merseră până la marginea curții, iar Darrah îi arătă unde căutase însemnele.

–Cum se poate ca patru stâlpi de granit să fie atât de greu de găsit? întrebă ea.

–Păi, trebuie să gândești asemenea celui care i-a înfipt aici, spuse Andy, uitându-se pe linia proprietății. Eu aș îngropa unul lângă lac, altul lângă șosea și alți doi între aceștia. Cel mai ușor loc de căutat este lacul. Gardul natural nu este atât de gros acolo.

Soarele strălucea pe luciul mării, pe oglinda lacului și pe pietrele ascunse în gardul natural. Lumina reflecta un alb strălucitor, lucind pe bucățele de cristal și de mică din roci. Andy cercetă zona, în timp ce Darrah se ghemui, în umbra trandafirilor sălbatici.

Se mai uitase aici și mai demult, însă unghiul soarelui era diferit atunci. Se grăbise să treacă mai departe, încercând să parcurgă cât de mult teren putea, iar Andy nu fusese cu ea. Soarele din miezul zilei traversa tufișul scund și gros, iar o piatră plată îi atrase atenția: de aproape 13 cm pătrați și aproape 2,5 cm înălțime.

–Andy...

–Ai găsit-o?

Săpă pe marginea pietrei; Scup își băgă și el nasul, curios să vadă despre ce e vorba. Mirosi ciudata piatră pătrată, scrijelind într-o parte cu laba, și descoperi vreo 2 cm de granit neted de sub suprafața pământului.

–Este granit, spuse ea. Un fel de însemn, dar nu seamănă cu un stâlp de demarcație.

–Ba sigur că seamănă, o contrazise Andy, stând pe vine lângă ea și săpând mai departe în pământ. Dar e îngropat

de aproape patru secole de nisip și pământ. Probabil că merge în adâncime mai bine de jumătate de metru.

–Hai să săpăm și să vedem!

–O să le găsim pe toate patru, spuse Andy. Îți promit, Darrah. Dar mai întâi, trebuie să mergi undeva cu mine.

–Dar...

–Nu. Vino. Am așteptat săptămâni întregi; nu mai pot să aștept.

Darrah ezită, însă se ridică în picioare. Îl urmă la camionetă și urcară amândoi.

El conduse pe Middle Road, pe aleea îngustă unde îi arătase cu o lună în urmă iazul morii și o piatră veche de hotar. Parcară în același loc, iar ea îl urmă în poiana umbrită până lângă lac și pârâu. O ținu de mână ca s-o ajute să treacă și apoi se luară la întrecere în sus pe povârnișul însorit, atingând piatra de hotar în drum. Când ajunse în vârful dealului, aproape că i se opri inima.

Fusese săpată și turnată o fundație și deja prima parte a casei începea să prindă contur.

–Credeam că ai spus că proprietarul nu vrea să construiască, spuse ea.

–Vechiul proprietar nu voia, dar noul proprietar vrea, îi explică el.

–Încă o parte a insulei este înghițită, spuse ea așezându-se pe fundație. Se uită împrejur; se aflau deasupra copacilor, iar de aici aveau o priveliște minunată asupra oceanului până departe.

–Nu mă urî pentru asta, spuse Andy. Dar eu sunt constructorul proiectului. Pete mă ajută cu asta.

–Cum aș putea să te urăsc? întrebă Darrah. Construcțiile sunt meseria ta. Am o problemă doar cu noii proprietari care trebuie să ocupe fiecare bucățică de pământ, când sunt atât de multe case vechi de vânzare.

–Sunt de partea ta, draga mea, spuse Andy. Sunt o grămadă de proprietari de terenuri ticăloși în ziua de azi. Dar

refuz să lucrez la proiecte care taie copacii, sau asanează lacurile, sau distrug structuri existente.

–Păi, aici ai dreptate, spuse Darrah. Nu există structuri aici. Casa va fi uriașă și întinsă?

–Nu. O căsuță cu o verandă frumoasă. Și o cameră cu ferestre înalte spre nord.

–Serios?

–Le place arta, spuse el. Jonathan m-a consiliat pe partea asta.

–Și Pete îți dă o mână de ajutor? întrebă Darrah.

–Da. Este un muncitor bun, în ciuda tuturor lucrurilor care i s-au întâmplat.

–Deja îmi dau seama de asta, spuse Darrah. A luat droguri. Arată atât de gălbejit; folosea ace la comun cu alții?

–Nu a ajuns atât de rău, spuse Andy. Este curat de aproape trei săptămâni și merge la întâlniri.

–Este minunat.

–Este, fu Andy de acord.

–Aș vrea să-mi opresc odată mintea asta, să nu mă mai gândesc, zise Darrah, întinzându-se pe fundația de beton. Sunt atâtea lucruri complicate – tata, Morgan și cumpărătorii, trebuie să mă hotărăsc ce să fac...

–Dar nu se rezolvă toate cu titlul acela pentru pământ?

–Păi, cel puțin ține în loc vânzarea. Dar nu sunt sigură ce vor surorile mele.

–Poți să nu te mai gândești la asta, o sfătui Andy întinzându-se alături de ea. Se vor rezolva toate.

–Se vor rezolva? De unde știi? întrebă Darrah.

Dar Andy nu-i răspunse, doar îi mângâie brațele goale, făcându-i mintea să se oprească în momentul în care o sărută în lumina soarelui.

Trecură trei săptămâni și, în a treia vineri din luna mai, cabana începea să prindă contur. Pădurea mirosea

a proaspăt; copacii se umpluseră de frunze, se vedeau petice de alb de la tufișurile de sânger printre crengile de stejar și cedru. Andy fusese îngrijorat că înfrunzirea vegetației va obtura priveliștea casei, însă dimpotrivă, o încadra și mai frumos.

–Hei, zise Andy, tocmai când Pete care se pregătea să bată cuiele într-o placă lată de pardoseală din lemn de arțar, acum trebuie să te asiguri că este dreaptă. Astea sunt scânduri vechi, iar unele dintre ele sunt deformate. Trebuie să le prinzi câte trei. Trei cuie care să formeze un triunghi, ai înțeles?

Pete îl privi pe Andy în timp ce acesta îi explica ce are de făcut.

–De unde le ai? întrebă Pete.

–De la o casă veche frumoasă pe care a demolat-o cineva.

–Pare să devină o modă pe-aici, remarcă Pete.

–Devine o modă oriunde apar noi îmbogățiți, spuse Harrison, întins pe o parte în poiana acoperită cu mușchi, trăgând dintr-o țigară. Îți dai seama că te afli în prezența unui maestru, nu-i așa?

–Da, spuse Pete. Mătușa mea spune că nu există un dulgher mai bun pe toată insula. De la tatăl ei încoace.

–Este o apreciere foarte înaltă, spuse Harrison. Căpitanul McCarthy a fost un constructor de bărci excepțional. Așa este, Andy?

–Așa este, confirmă Andy, folosind o ustensilă specială pentru a măsura un alt set de scânduri.

–Dar nu a fost chiar căpitan de vas, așa-i? vru să știe Pete.

–Omule, bunicul tău a traversat Atlanticul, cred că merită să i se spună „căpitan", îl contrazise Harrison. Tu nu crezi, Andy?

–Eu nu țin așa de mult la titluri, zise el. Dar sunt de acord. Omul a ajuns teafăr în Irlanda. Ridică privirea

și se uită la Pete. Îmi pare rău că nu a mai ajuns înapoi. Că nu l-ai cunoscut niciodată.

–Da. Și mie.

–A fost un tip foarte puternic, spuse Harrison. Ți-ar fi băgat mințile în cap. Se zice că ai luat amfetamine pe banii babacilor, așa-i?

–Hei, Harrison! îl apostrofă Andy aspru.

–Nu, așa este, am luat.

–Vorbești la timpul trecut și asta e important, spuse Harrison. Eu se pare că nu pot să mă dezvăț de micile mele obiceiuri, dar nici nu vreau. Mi-am construit o viață în care acestea nu mai contează sau nu mai deranjează pe nimeni.

–Locuiești într-o nenorocită de magazie, spuse Andy. Se simte de la kilometri depărtare mirosul de iarbă.

–Îmi place să le fac plăcere vecinilor, se apără Harrison. Insula asta a ajuns prea plictisitoare. Trebuie să le amintesc tuturor de zilele de demult, cu contrabandă, pirați și bandiți. Am dreptate, Pete?

–Sigur, Harrison, spuse Pete râzând. Se uită la ceas, iar Andy îl văzu și îi dădu cheile de la camionetă.

–Ce, îi dai voie să-ți ia mașina?

–Da, spuse Andy.

Harrison dădu din cap:

–Ești curajos. Apoi, către Pete: Călătorie plăcută, băiete!

–Mulțumesc, răspunse Pete.

Conducând spre Chilmark, se simțea la fel de emoționat ca și cum ar fi ieșit cu cineva la întâlnire. Intră pe alee, iar mama lui ieși din casă, unde stătuse să-l aștepte uitându-se pe geam până atunci. Era îmbrăcată într-o rochie albastră și pantofi negri fără tocuri, cu un șal de cașmir alb pe umeri, iar faptul că se gătise așa îi frânse puțin inima lui Pete. El sări din mașină ca s-o ajute să urce, închise ușa cu grijă după ea. Darrah le făcu semn

cu mâna de la fereastra bucătăriei, iar Delia îi răspunse în același fel.

Aveau mult de mers, dar el calculase și-și rezervase destul timp. Cunoscând-o pe mama lui, se aștepta să vorbească tot drumul, acoperind toate subiectele de discuție, de la tatăl lui până la problemele cu cumpărătorii casei și avocații acestora, și până la problemele lui Pete. Îl perpelea de câteva zile, vrând să știe ce luase, dacă mersese la un doctor, dacă își făcuse teste pentru SIDA, când începuse să ia droguri. Făcuse tot posibilul să răspundă la fiecare întrebare cu toată răbdarea.

În mod cu totul neașteptat, în timpul călătoriei până la Vineyard Haven, mama lui nu scoase o vorbă. Se uita la ceasul de la bordul mașinii, urmărindu-l cum măsoară timpul spre ora prânzului. Pete începu să se simtă nervos din cauza tăcerii ei, așa că porni radioul. Andy îl potrivise pe postul de radio de pe insulă și se auzeau Arctic Monkeys.

Ajunseră în final la Vineyard Haven, intrară în traficul nu foarte aglomerat care ducea la vaporul de la ora prânzului. Mama lui coborî viziera de pe partea ei și văzu că nu avea oglindă; își deschise geanta și scoase o oglindă compactă, verificându-și rujul.

–Oh, Doamne, transpir, spuse ea.

–Uite, mamă, spuse Pete, dându-i niște șervețele din buzunarul portierei lui Andy.

–Nu sunt sigură că... începu ea. Ești sigur că vrei să vin?

–Da, vreau, spuse el. Este o întâlnire publică.

Îi era frică să se uite la ea, să vadă cât de neliniștită era. Dar până la urmă se uită, și așa era, așa că îi luă mâna într-a lui. Nu conta că discutaseră la ce trebuia să se aștepte, că ea îi pusese un milion de întrebări, iar el îi răspunsese cât de bine putuse. Găsiră un loc bun de parcare pe Woodland Avenue, chiar după colț față de Williams

Street. Ea rămase în mașină, așteptându-l să o ajute să iasă. Pete îi simțea tensiunea ca pe propria încordare.

Mereu fusese atât de greu pentru mama lui să îl vadă așa cum era de fapt, cineva foarte departe de perfecțiune. Crescuse auzindu-l pe tatăl său țipând:

– Nu te ridici la înălțimea așteptărilor noastre!

Mama lui era în extrema opusă: îl lăuda pentru cele mai mici, cele mai neînsemnate lucruri, încurajându-l mereu. Îl întrista să vadă câte speranțe își pune în el, știind mereu dinainte că el o să le zădărnicească pe toate.

Acum, văzând cum îi distruseseră drogurile dinții și chipul, nu putea să pretindă că nu se întâmplase nimic.

– Dragule, spuse ea, când Pete ocoli mașina și veni să-i deschidă ușa. Dă-mi voie să te aștept aici. Ce faceți voi acolo este ceva prea personal.

– Ți-e teamă că ne va vedea cineva intrând, nu-i așa? întrebă el.

– Nu, nu e asta, spuse ea repede.

Dar el o văzu că se uită în jur. Pete își dădu seama cât de rușinată se simțea de toate astea și fu gata să abandoneze, s-o ducă pur și simplu acasă. Dar exact atunci ea zâmbi, scuturâ scurt din cap și sări jos din cabina camionetei.

Când urcau pe alee, ea îl ținu strâns de mână, exact așa cum făcuse atunci când îl dusese de mână în prima zi de școală. El voia să-i spună să se uite la liliacul alb și mov care înflorea peste tot împrejur. Însă ea își ținea capul jos, încă îngrijorată că cineva ar putea să-i recunoască pe ea și pe fiul ei în timp ce intrau la întâlnire. Își aminti și el acel sentiment.

Biserica Episcopală Grace era una de modă veche: acoperiș din lemn vechi cu horn, iar în vârf o cruce în capătul unui turn alb. Vitraliile de la ferestre filtrau lumina zilei.

–Știi, spuse ea, când eram foarte tânără, catolicii nu aveau voie să intre în biserici ale altor religii. Era un păcat pe care trebuia să-l spovedim.

–Nu-ți face griji, mamă. N-o să păcătuiești, spuse Pete, conducând-o prin spatele bisericii spre parohia Hall. Aici aveau loc întâlnirile Alcoolicilor Anonimi și ale Dependenților de Droguri, iar el avusese grijă să aleagă una care era deschisă tuturor, nu numai alcoolicilor sau numai dependenților.

–Dragule, spuse ea, oprindu-se pe trotuar.

–S-a întâmplat ceva?

–De ce-ai vrut să vin aici, Pete?

–Nu știu, spuse el. Pur și simplu am vrut. Am nevoie să mă vezi trecând prin toate astea. Știu că vrei să fiu mai bun, un alt fel de fiu. Ai trecut prin iad din pricina mea. Vreau să vezi că încerc să mă schimb.

Mama lui ridică privirea și se uită în ochii lui, și atunci, dintr-odată, Pete știu că a înțeles ideea. Părea sălbatică. Mai văzuse o singură dată în viața lui această privire în ochii unui urs Kodiak.

–*Tu însuți* ai trecut prin iad, spuse ea. Iar dacă asta o să te ajute să te întorci de acolo, atunci sunt cu tine. Haide. Sunt pregătită.

Intrând, el îi recunoscu aproape pe toți cei care se aflau în încăpere. O duse pe mama lui la măsuța de cafea, îi turnă o ceașcă de Styrofoam și îi oferi un fursec.

–Ei bine, spuse ea calmă, cunosc câteva persoane de aici.

–Se află aici din același motiv ca și mine, o lămuri el.

–Asta e bine, zise ea.

Scaunele erau aranjate în cerc și își găsiră două locuri alăturate. Pete o auzi pe mama ei salutând pe cineva: „Bună ziua, Rose", „Bună ziua, Steve".

–Bună, Delia.

Moderatoarea grupului își trase un scaun, rugă pe cineva să citească regulamentul de funcționare al grupului și altcineva citi din cartea *Reflecțiile zilei*. Pete se uita la jaluzelele de la ferestre atârnate pe perete, o observă pe mama lui citind intens „Pașii" și se întrebă dacă aveau vreun sens pentru ea.

După ce toate acestea fură citite, Judy, moderatoarea grupului, întrebă dacă exista vreo aniversare astăzi. Erau trei: Buddy sărbătoarea un an de abstinență, Karen – 15 ani și Roy – 35 de ani. Cei din încăpere se dezlănțuiră.

– Sărbătorește cineva și zile? întrebă Judy.

Îi numi pe toți cei care ridicaseră mâna; când ajunse la Pete, el spuse:

– Eu sunt Pete, dependent de alcool și de droguri și am 21 de zile.

Toți cei din încăpere izbucniră în aplauze. Pete se uită la mama lui și o văzu bătând din palme la fel de tare ca toți ceilalți.

Judy se uită la toți zâmbind.

– Sunt și vizitatori? întrebă ea.

Pete își ținu respirația. Cu coada ochiului, o zări pe mama lui ridicând mâna. Judy îi făcu semn să vorbească.

– Mă numesc Delia, spuse mama lui Pete, cu vocea tremurând. Și am venit să-l sprijin pe fiul meu, Pete.

Toată lumea din încăpere o aplaudă, iar Pete văzu zâmbetul de dragoste și mândrie care începea să se contureze pe fața ei.

capitolul 20

Pacea și liniștea primăverii pe Vineyard făcură loc Zilei Eroilor: festivități, lume multă și deschiderea neoficială a sezonului estival. Darrah muncise în fiecare zi în grădina casei, ocupându-se de curățarea brazdelor, de sădirea plantelor anuale, de îngrijirea grădinii de legume pline cu roșii, ardei, castraveți și dovlecei, apoi delimitase grădina de zarzavat, în care plantase din nou rozmarinul și plantele aromatice pe care le adusese în casă peste iarnă. Faptul că stătea tot timpul cu mâinile în pământ o făcea parcă să se țină strâns de casa familiei sale, pe care nu putea suporta să o vadă cum îi scapă printre degete.

O femeie pe care o cunoscuse Delia la întâlnirea Alcoolicilor Anonimi a lui Pete îi sugerase Deliei să încerce să se alăture grupului lui Al dedicat nondependenților, un grup de susținere format din prietenii și familiile dependenților, așa că Darrah începuse să meargă cu ea acolo. Stăteau împreună și-și sorbeau cafelele, ascultându-i pe cei care își spuneau poveștile, împărtășind cu ei ce se întâmpla, povești chinuitoare și care-ți făceau pielea găină despre cum era să iubești oameni care nu se puteau opri din băut sau droguri.

Delia era tot timidă, dar găsise un sponsor al grupului lui Al pentru nondependenți: Dana Bickerton, o femeie pe care Darrah o respecta pentru bunătatea și abstinența ei hotărâtă. Uneori se întâlneau cu Pete și Andy după aceea și ieșeau cu toții la „întâlnirea de după întâlnire". La cafenele sau gelaterii locale.

Dana era bună și o încuraja pe Delia să-i împărtășească povestea. Nu era ușor, dar Delia măcar începu: știa că această parte a călătoriei însemna să-și înfrunte propriii

demoni, vinovăția și durerea pe care le simțea pentru că avea un fiu dependent de droguri și de alcool.

Andy nu mai petrecea atât de multe nopți ca de obicei cu Darrah. Ea știa că muncea mult ca să termine casa de la iazul morii, și la rândul ei avea foarte multă treabă. Călătoria în Irlanda și tot ce se întâmplase de atunci o făcuseră să întârzie o predare de carte. Așa că stătea trează și desena jumătate din noapte, cu ferestrele deschise, ca să se bucure de aerul de vară.

Ca de obicei, viața lui Dulse reflecta propria viață. După ce aflase adevărul despre tatăl ei, Dulse înțelesese că intrase în lumea de dincolo, un loc al fantomelor și al spiritelor despărțit de lumea celor vii doar de un văl mai fin decât mătasea. Cu toții rămâneau aproape de lumea noastră și de cei pe care îi lăsaseră în urmă. Trăiau în oglinzi și în ochiuri de apă și puteau să se uite, prin sticlă sau prin suprafața tremurătoare a apei, în ochii celor pe care îi iubeau, anunțându-i că nu se îndepărtau niciodată prea mult.

Multe dintre oglinzile din casă erau antichități, pătate de vreme. Darrah se privea în ele, sperând să prindă o imagine a tatălui sau a mamei sale. Uneori trebuia să-și amintească faptul că lumea lui Dulse era inventată. Însă de vreme ce părea să vină dintr-un loc atât de adânc îngropat în ea însăși, oare nu era posibil să fie, de fapt, adevărată?

Călătoria în Irlanda ridicase întrebări prea importante pentru Darrah, sau chiar pentru Dulse. Adesea Darrah descoperea că personajul ei era mai înțelept și mai curajos decât creatoarea acestuia, ca și cum prin intermediul lui Dulse, Darrah putea să călătorească prin psihicul familiei și să se întoarcă deținând adevărul spiritual.

Însă de această dată Darrah se simți epuizată, muncită de îndoieli. După agitația cu Raymond și Jack, aceștia

erau în așteptare până când documentul și proveniența sa aveau să fie autentificate din punct de vedere legal.

Morgan o sună într-o dimineață; Darrah văzu numele ei pe ecranul telefonului și ezită îndelung înainte să răspundă.

–Alo? spuse ea într-un târziu.

–Darrah, Morgan la telefon. Ei bine, familia Little s-a retras oficial din înțelegere. M-au sunat aseară și mi-au spus că au obosit să se tergiverseze atâta lucrurile. Vor să-și recupereze avansul, așa că am să scriu cecul astăzi.

–Îmi pare rău de toate acestea, spuse Darrah. Știu că ai muncit mult ca să pui la punct toate detaliile.

–Eu nu renunț! insistă Morgan. Proprietăți ca a ta ies foarte rar pe piață, am o întreagă listă de așteptare.

–Oh, Morgan, sări Darrah.

Ar fi vrut să-i spună că proprietatea nu mai era de vânzare. Însă era încă totul atât de nesigur; impozitele trebuiau plătite în curând.

–Știu că e greu să intri din nou în tăvălugul ăsta așa de repede, spuse Morgan. Dar sunt sigură că oamenii vor începe imediat să facă alte oferte. Poți să te liniștești, să-ți iei puțin timp de gândire înainte de a accepta o ofertă.

–E bine de știut, zise Darrah. Mulțumesc.

Într-o zi, pe când descoperea și cel de-al treilea stâlp de demarcație al proprietății, pe granița de est, Darrah auzi scârțâit de roți pe aleea casei. Se uită peste umăr și îl văzu pe Harrison oprind mașina lui albastră. Veni spre ea mișcându-se greoi.

–Hei, bună! i se adresă el.

–Bună și ție!

–Ce faci acolo? întrebă Harrison.

–Dezgrop stâlpii ăștia. Vechi de patru sute de ani.

–La naiba! exclamă el. Mi-a spus Andy. Foarte tare! Se uită lung la cel de-al treilea stâlp, dezgropat doar vreo

30 de centimetri din pământ. Apoi o bătu pe umăr pe Darrah. Ai ceva de mâncare?

–Ți-e foame?

–Sunt lihnit, recunoscu el. Am avut de dus o chitară Martin veche la o casă din Aquinnah și erau tocmai la masă, luau prânzul, dar crezi că m-au invitat și pe mine? Arăta și al naibii de bine – friptură de vită la grătar.

–Păi, eu nu am așa ceva, spuse Darrah. Însă mi-ar prinde bine să iau și eu masa de prânz.

Parcurseră aleea care ducea de la casa mare la Hideaway. Scup stătea întins la umbră, dar se ridică și îi urmă prin iarba înaltă. Din când în când, vreuna dintre bătrânele pisici apărea la picioarele lor, apoi se retrăgea din nou în pădurea de iarbă verde și plină de flori sălbatice.

–Ce mai știi de Rory? întrebă Harrison când se așezară în balansoare cu fața spre ocean, iar ea aduse limonadă și sendvișuri cu ton pentru amândoi.

–Este acasă în Connecticut, e ocupată cu copiii.

–Vine pe-aici curând?

–Păi, ei au școală și activități la sfârșit de săptămână. Nu este prea ușor pentru ea.

Harrison înfulecă jumătate din sendviș, mestecând furios cu privirea către mare. Darrah sorbi din limonadă, privindu-l. Ca și Dulse, ea vedea mai mult esența oamenilor decât învelișul exterior. Își dădea seama ce suflet afectuos avea el, așa de clar de parcă i-ar fi bătut inima deasupra, pe piele.

–Mai e înnebunită după Jonathan? întrebă Harrison.

–Da, spuse Darrah.

El își termină restul sendvișului din două mușcături. Veranda se auzi scârțâind sub greutatea balansoarului lui.

–De ce nu trece peste asta? întrebă el. Jonathan nu o merită.

–Cred că lucrează la asta, îl lămuri Darrah.

–Vrei să spui, să nu îi mai pese de el? întrebă Harrison, ridicând brusc capul ca să se uite la ea.

–Este greu pentru ea. Au copii. Au fost împreună de când erau foarte tineri.

–Mulți oameni o iubesc de când era foarte tânără, spuse Harrison.

Darrah se uită la el și văzu în ochii lui o dragoste nemărginită.

–Știu că o iubești, zise ea.

–Nu vreau să spun că doar eu.

–Și Rory te iubește, îi dezvălui Darrah.

–Ți-a spus ea asta? întrebă el plin de speranță, iar balansoarul lui se opri brusc din legănat.

–Nu este evident? Nimeni nu înseamnă pentru ea mai mult decât tine, Harrison. Dar nu sunt sigură că poate vreodată să-și ia inima înapoi de la Jonathan. Sau, cel puțin, nu este pregătită încă.

El începu din nou să se legene, uitându-se peste câmp cu privirea umbrită de tristețe.

–Pe mine nu m-a văzut niciodată așa, spuse el. Știu că mă iubește. La fel cum mă iubiți voi toate, ca pe un frate mai mare. Nu și-a dat seama niciodată. Și, în plus, eu nu sunt înalt, brunet și frumos, ca ticălosul ăla de Jonathan.

–Ești mai bun, spuse Darrah. De zece ori mai bun. Și cred că da.

–Da, ce?

–Și-a dat seama, spuse Darrah. De ceea ce simți tu pentru ea.

–La dracu', zise el. Probabil că asta nu e bine.

–De fapt, asta o ajută să meargă mai departe. Nu ți-ai dat seama, când a fost aici în acea săptămână? Momentele în care eram împreună cu tine au făcut-o mai fericită ca oricând. O parte din ea te iubește în același fel.

–Chiar a spus ea asta?

–Da, zise Darrah. Nu explicit, dar în moduri mai profunde. Privirea ei, râsul ei, felul în care se poartă când este cu tine.

–Dumnezeule! exclamă Harrison.

Darrah îl văzu cum se chinuie să-și țină în frâu emoțiile. Se întreba, și mereu se întrebase asta, ce-ar face el dacă ea și surorile ei ar părăsi insula pentru totdeauna. Dacă Rory nu ar mai călca niciodată pe-acolo.

–Mulțumesc pentru că mi-ai spus, zise Harrison.

–Când a fost ultima oară când ai avut o discuție serioasă?

El izbucni în râs.

–Fac tot posibilul să evit astfel de conversații.

Darrah izbucni în râs la rândul ei. Apoi el se aplecă și îi arătă ceva:

–Ai de gând să mănânci cealaltă jumătate a sendvișului? întrebă el.

–Nu, poți să o iei.

–Ești prietena mea cea bună, spuse el, vârându-l lacom în gură.

În ciuda râsului, Darrah văzu îngrijorare în ochii lui.

–Și tu ești prietenul meu, spuse Darrah, luându-i mâna în timp ce se legănau și se uitau la norii care treceau pe cer, reflectându-se pe lacul sărat albastru și pe dunele de nisip alb.

Delia și Pete se aflau la țărm, așteptând să apară feribotul *Island Home*. Pete era tăcut, iar Delia se simțea foarte nerăbdătoare. Cerul strălucea albastru, fără nici o urmă de nori. Jim numea zile ca aceasta „o zi din reclame" – genul de condiții meteorologice pe care orașele turistice le voiau mereu în broșurile și pe panourile de reclame pentru vacanțe.

–Ești în regulă? îl întrebă pe Pete.

–Așa cred. Dar tu?

–Da, spuse ea. Poate chiar un pic prea entuziasmată.

–Cu siguranţă eu nu sunt entuziasmat, spuse el.

Ea vru să-l ia de mână şi să-i amintească de curajul pe care îl avusese atunci când o luase cu el la întâlnirile pentru dependenţi. Astfel ajunsese şi la întâlnirile lui Al organizate pentru cei nondependenţi, unde învăţa să ia viaţa pas cu pas şi să nu uite să se respecte pe sine în acelaşi timp. De când îşi amintea, le oferise puterea şi vocea ei altora: părinţilor, surorilor mai mari, lui Jim, chiar şi lui Pete câteodată.

Uneori simţea că renunţase la atât de multe lucruri, pierzând părţi din sine însăşi, numai ca să-i facă pe ceilalţi fericiţi. Îşi făcuse mereu de lucru, ferindu-se să vadă ce se întâmpla de fapt şi văzuse doar ce a voise să vadă, ce putea să accepte. Acum, era uneori atât de înfricoşător şi de dureros, atât de descurajator să fie trează şi vie în fiecare clipă; sentimente adânci ieşeau la suprafaţă, făcând-o să le înfrunte cu capul sus.

Maşinile coborau rampa metalică şi intrau în parcare. Când Delia zări automobilul Ford, îi făcu semn cu cotul lui Pete şi dădu din cap. Ridică mâna să facă semn, iar Jim merse spre deal, într-un loc de parcare unde putea să oprească.

–Siguranţa pe primul loc, spuse Pete, făcând-o pe Delia să râdă.

–Ăsta e tatăl tău, confirmă ea.

Îşi spusese că întâlnirea aceasta fusese aranjată în primul rând pentru Pete. Că nu avea nici o idee ce avea să se întâmple între ea şi Jim. Însă văzându-l conducând maşina, ştiind că venise pe Vineyard pentru prima oară după ani de zile, o impresionă până într-un cotlon al sufletului, un loc foarte dureros, de care nu se apropiase prea mult de câteva săptămâni încoace.

El parcă maşina, ieşi şi se întinse. Acum Delia chiar îl luă pe Pete de mână. Îi adusese Vanessei păpuşa pe care o găsise în curte şi pe care o spălase pentru ea.

Urcară dealul repede împreună și ajunseră chiar în fața mașinii familiei.

–Tată, începu Pete.

–Pete, spuse Jim, morocănos ca întotdeauna. Apoi se întinse ca să dea mâna cu Pete, dar în schimb îl trase spre el și îl îmbrățișă. Plângea tare, scuturându-și capul. Am crezut că n-am să te mai văd niciodată. Am crezut că ai murit, că nu mai vii niciodată acasă la noi.

–Sunt aici, spuse Pete rigid, dar cedând îmbrățișării.

Rupându-se din îmbrățișare, Jim puse un braț în jurul Deliei. O strânse tare la piept, dar nu spuse nimic. Părea la fel de emoționat pe cât se simțea, iar ea știa că Jim nu avea încă încredere în forțele proprii ca să vorbească. În schimb, îi dădu drumul Deliei, deschise portiera din spate a mașinii. Delia îl văzu aplecându-se și moșmondind la centura de siguranță.

Când se întoarse din nou spre ei, o ridicase pe Vanessa de pe scaunul de mașină.

–Buni! țipă ea când o văzu pe Delia, dar Jim i-o dădu lui Pete.

–Fiica ta, spuse el.

Se uitară la el cum o ia pe Vanessa, o văzură pe ea mormăind și încordându-se să se depărteze în timp ce el îi studia fața micuță și ochii albaștri.

–El este tatăl tău, spuse Delia.

–Bună, Vanessa, spuse Pete, legănând-o ușor. Ți-am adus păpușa.

–Buni! mârâi ea și începu să plângă, întinzând brațele spre Delia.

Delia o luă și ridică privirea spre Pete.

–O să fie bine, spuse ea. Ai răbdare.

–Așa va fi, spuse Jim. Este timidă cu bărbații. Trebuia să fi auzit-o cât de tare urla de fiecare dată când mă apropiam de ea. Dar acum sunt „bunu" și abia așteaptă să vină la noi. Nu-i așa, Deel?

–Așa este, dragă, spuse ea. Se uită în ochii fiului ei ca să vadă dacă se simțea rănit sau respins, dar apoi se opri din asta. Dana i-ar fi spus să nu mai fie preocupată de sentimentele celorlalți și să aibă propriile sentimente. Așadar, așa făcu; și pentru că era atât de bucuroasă, zâmbi și spuse că vrea să-i invite pe toți la prânz în oraș.

Merseră la Black Dog, preferatul lui Jim și luară sendvișuri și negrese la pachet. Găsiră o bancă la umbră ca să mănânce și vorbiră foarte puțin, doar priviră bărcile și apa lină. După aceea merseră prin Camp Meeting Association în centrul orașului, admirând casele ca de turtă dulce în stil victorian, zugrăvite în culori vii.

–Păstrate perfect, spuse Jim. Cum se numește stilul acela?

–Gotic rural, spuse Delia, și-și aminti că și ea fusese adusă la plimbare aici de mama și bunica ei.

O văzu pe Vanessa cum își muta privirea de la casele frumoase la Pete și înapoi.

O tăiară spre Circuit Avenue, unde se aflau toate cluburile, unde veniseră odată și Delia împreună cu surorile ei ca să danseze, să bea ceva și să caute băieți drăguți. Numele unora dintre cluburi se schimbaseră, dar sentimentul de locuri ieftine era același – chiar și la lumina zilei te simțeai bântuit de nopți pe care abia ți le mai aminteai.

Delia se uită la Pete, întrebându-se dacă îl atrăgeau aceste locuri. Dar el părea concentrat asupra Vanessei, jucându-se de-a v-ați ascunselea cu ea. Fetița se pitea pe jumătate pe după umărul bunicului și se prefăcea că îl ignoră.

Când ajunseră aproape de Circuit Avenue, Pete o bătu pe mână pe Vanessa:

–Hei, Vanessa, spuse el. Vrei să te dai o tură în chestia aia cu mine?

Îi arătă spre Caii Înaripați, cel mai vechi carusel din Statele Unite. Îi plăcuse foarte mult când era copil, exact la fel cum și Delia și surorile ei nu se mai săturau să se dea în el.

– Bunu? întrebă ea.

– Nu, iubito, spuse Jim. Bunicul este prea mare pentru asta. Ar putea să rupă vreunul dintre caii aceștia frumoși. Mergi cu tatăl tău. Eu și buni suntem chiar aici și ne uităm la voi.

– Buni? întrebă ea din nou.

– Așa este, draga mea, spuse Delia. Suntem chiar aici. O să ne vezi cum îți facem cu mâna când treci pe lângă noi!

– Păpușa?

– Da, poate să vină și ea cu noi pe căluț, spuse Pete.

Hipnotizată de caii care se învârteau întruna, de muzică și de clopoței, Vanessa își desprinse cu greu mâinile din jurul gâtului lui Jim și îi dădu voie lui Pete să o ia în brațe, iar el îi dădu păpușa.

Pete cumpără bilete, iar când se opri cursa, se urcă pe platformă cu Vanessa. Merseră încet de jur împrejur, Pete lăsând-o pe ea să aleagă calul pe care aveau să suie: galben strălucitor. Pete îi legă siguranța și rămase chiar lângă ea când sună clopoțelul și caruselul începu să se miște.

– Îți amintești când îl aduceam pe Pete aici? întrebă Jim.

– De parcă ar fi fost ieri!

– Se simte bine?

– Amândoi suntem bine.

– Deel, începu Jim, dar își pierdu vocea de emoție.

Ea îl luă de mână ca să-l facă să înțeleagă că totul era în regulă.

– Ceea ce mi-ai spus m-a rănit, spuse ea. Dar a fost ca un apel de trezire. Nu am vrut să te pierd pe tine și căsnicia noastră.

–Nici eu nu am vrut asta, spuse el.

Le făceau cu mâna lui Pete și Vanessei de câte ori treceau prin fața lor, dar nici unul dintre ei nu se uita într-acolo. Vanessa se ținea strâns de cal, cu păpușa bine prinsă sub cot, și părea cu totul absorbită de cursă. Pete ținea brațul în jurul ei și nu ridică privirea nici măcar o singură dată.

Delia inspiră adânc. Iat-o că se afla aici, alături de soțul ei masiv, aproape supraponderal, încărunțit, conservator, irlandez catolic lucrând în managementul intermediar. Deținea o casă de dimensiuni medii pe un teren mic aflat la marginea orașului Annapolis. Vineyard fusese mereu magia din viața ei – lumea bunicii sale englezoaice, a mamei și a surorilor sale. Tocmai se îmbarcase într-o călătorie misterioasă și întunecată – nu numai cea în Irlanda cu Darrah și Rory, dar și cea dinlăuntru ei. Știa fără îndoială că viața era plină de comori. Darrah găsise una extrem de specială în ascunzătoarea din barca tatălui lor. Însă faptul că se afla acum aici cu Jim o făcea să își dea seama că era vremea pentru viața reală.

–Ar fi frumos să-l putem ajuta pe Pete să se pună din nou pe picioare, spuse Jim.

–Se descurcă destul de bine, lucrează cu Andy Mayhew. Și se pare că își pune deoparte toți banii.

–Viața este scumpă, spuse Jim, făcându-le semn cu mâna din nou lui Pete și Vanessei care trecură prin fața lor. Puștiul nici măcar nu mai are o camionetă.

–Nu putem să-l ajutăm prea mult; vrea să facă lucrurile pe cont propriu.

–Nu că noi am fi prea bogați, oricum, spuse Jim.

Delia se uită la carusel. Caii Înaripați se aflau pe Vineyard din 1884. Nu avea nici o îndoială că și bunicul lor matern îi călărise când era copil. Atât de multe lucruri de pe insulă le aduceau bucurie și încântare.

Cu o seară înainte vorbise cu Rory la telefon, iar acum se gândea la asta, în ritmul caruselului. De când se întorsese la Old Lyme, Rory se simțise deopotrivă în siguranță, dar și deprimată. Călătoria în Irlanda, faptul că aflaseră adevărul despre moartea tatălui lor, manuscrisul, nevoia frenetică de a se lupta cu agenții imobiliari și constructorii – toate astea o obosiseră și o puseseră la pământ.

–Am stat de vorbă cu Jonathan de câteva ori, îi spusese ea.

–Asta e bine, nu-i așa?

–Da, așa cred. Se gândește să se despartă de Alys. Spune că a fost foarte ticăloasă cu el pentru că a luat copiii când am fost eu plecată. l-a însoțit într-o excursie la Gillette Castle și el zice să a fost foarte poruncitoare cu ei și foarte posesivă cu el...

–Deci vede și el lumina! Asta e minunat!

–Nu se întoarce acasă, îi spusese Rory. Cel puțin, nu în viitorul apropiat. Mi-a spus că a fost nefericit în căsnicia noastră o vreme. l-a venit greu să-mi spună.

–*Lui* i-a fost greu! Ce ticălos egoist! Lui Darrah i-ai povestit toate astea?

–Nu știu sigur de ce, dar nu pot să vorbesc cu ea acum. Însă mă lupt, Delia, să-mi dau seama ce vreau să se întâmple.

–În legătură cu casa?

–Și cu pământul, și cu titlul de proprietate, și cu uimitorul document irlandez. Aproape îmi doresc să nu-l fi găsit.

–De ce? o întrebase Delia, cu toate că uneori și ea își dorea la fel.

–Pentru că asta a complicat totul. Trebuie să luptăm atât de tare ca să păstrăm ceea ce am iubit mereu și am luat mereu de bun. Când era doar locul familiei noastre, era atât de minunat și bine. Nu avea nici o legătură

cu banii, sau valoarea, sau impozitele și taxele. Ce gândire copilăroasă, nu-i așa?

–Și eu m-am gândit la asta.

–Acum, faptul că ne referim la asta ca la o „proprietate" a schimbat totul.

–Știu.

–Cinstită să fiu, eram mai fericită în acea săptămână când ne-am întâlnit toate trei ca să împachetăm lucrurile în casă, știind că aveam să pierdem acel loc până la sfârșitul lunii mai, decât sunt acum – chiar și cu speranța că, dacă totul merge bine, vom putea să-l păstrăm.

–Vrei să ieși din asta? șoptise Delia.

–Așa cred. Dar tu?

Întrebarea lui Rory rămăsese suspendată în aer.

Delia nu îi răspunsese, dar stând acum lângă Caii Înaripați, văzând că s-a terminat cursa iar Pete o coboară de pe cal pe fiica sa, văzând-o pe Vanessa râzând fericită cu brațele în jurul gâtului tatălui ei, sentimentele sale luară avânt.

Banii din vânzare ar putea să le ofere ei și lui Jim o căsuță, iar apoi, în ciuda faptului că Pete voia să facă totul pe cont propriu, ar putea să îl ajute să-și cumpere o casă în Maryland și să joace un rol în creșterea Vanessei. Mama Vanessei era bine intenționată, dar nu te puteai baza pe ea, la optsprezece ani deja se pregătea să dea naștere celui de-al doilea copil, iar Delia știa că nepoata ei avea nevoie de Pete în viața ei.

Gândul acesta o făcu să-i dea lacrimile, dar când Pete și Vanessa se apropiară, toată lumea presupuse că sunt lacrimi de bucurie. Delia cea sentimentală era atât de fericită să-și vadă fiul și nepoata împreună, și să fie din nou alături de soțul ei. Nu-și dădură seama că inima ei se frângea, pentru Darrah, pentru Rory, pentru locul pe care îl iubiseră cu toții atât de mult până atunci!

capitolul 21

Morgan Ludlow o sună pe Darrah ca s-o anunțe că vine să vadă casa cu un al doilea posibil cumpărător.

–Cumpărătorii ăștia par foarte hotărâți, spuse ea. Am supraviețuit dezastrului cu familia Little și ar fi bine dacă nu am da-o în bară de data asta.

–Prin „noi" te referi la mine, așa e? întrebă Darrah.

–Păi, da. Dar nu dau vina pe tine. Vânzarea proprietăților de familie sunt ca un ghimpe în coastă, în cel mai bun caz, și recunosc că planurile familiei Little erau cam radicale. Deși terenul e mare, ar fi acoperit o mare parte cu castelul lor sau ce voiau ei să construiască. Și asta pornind de la ceva ce au văzut la Luberon – cu piscină acoperită, teren de tenis și așa mai departe.

–Oficialitățile locale nu le-ar fi dat niciodată acordul.

–Este adevărat. Și tocmai de aceea nu te-au dat în judecată pentru anularea contractului. Au mers mai departe – la Nantucket, slavă Domnului. Însă, Darrah, oamenii ăștia noi care vor să cumpere sunt minunați. John și Martha Riley. Or să-ți placă și sper să vă cunoașteți, dar fă-mi o mică favoare și nu sta acolo astăzi. Trebuie să „simtă" casa.

–Să simtă casa?

–Da. Să batem în lemn, dar asta nu pare să fie o situație de demolare. În orice caz, pot să mă bazez pe tine?

–Desigur, spuse Darrah, simțindu-se extrem de agitată.

Morgan voia să mai parcurgă și alte detalii, însă Darrah avea o întâlnire în Edgartown, cu Raymond și Jack, la biroul lui Bart Packard. Încuie, îl luă pe Scup cu ea și o porni spre est.

O pătură de nori atârna amenințătoare deasupra insulei, iar ceața învăluise frunzele și crengile copacilor. Contururile tuturor clădirilor păreau șterse, ca și șoseaua însăși. Asta era vremea lui Dulse; întotdeauna o smulgea pe Darrah din lumea reală și o introducea în imaginar. Avusese grijă să o mențină în siguranță și protejată în toți acești ani. Darrah își dorea să se poată opri și să o deseneze pe Dulse și pe surorile ei pe State Road, care se ridica din acest pământ și devenea un portal spre un vis vijelios.

Când ajunse la Edgartown, un nor de ceață deasă se îndrepta spre Chappaquiddick, deasupra portului. Parcă pe aleea privată din spatele biroului de avocatură al lui Bart, scuturâ urzeala fină a lui Dulse și își luă un moment de respiro înainte de a intra. Emoțiile ei o luaseră razna din momentul în care vorbise cu Morgan, când pomenise de vizitarea casei de alți posibili cumpărători. Îl lăsă pe Scup să facă o tură pe alee.

Ea și Scup intrară în clădirea veche și o luară în sus pe scări. Arăta complet diferit față de birourile de la Fitzgerald & Fitzgerald: la etajul unei clădiri comerciale. La parter se aflau o cafenea și o galerie de artă, iar scările și holul ciudat miroseau a friptură franțuzească.

Numele lui Bart era inscripționat pe o firmă din cuarț, aflată pe jumătatea superioară a ușii biroului său. Ori de câte ori venea aici, Darrah se simțea ca și cum urma să-l întâlnească pe Sam Spade sau vreun alt personaj livresc. Însă Bart se ocupase de testamentul bunicii și al mamei sale și o ajutase pe Darrah să-și găsească piața pentru desenele ei originale, fiind unul dintre cei mai de treabă și mai cinstiți oameni pe care îi cunoștea. Intră fără să bată la ușă, știind că atât ea, cât și Scup erau așteptați.

Bart, Raymond și Jack stăteau în jurul biroului lui Bart, depănând povești și râzând, când intră Darrah. Ferestrele erau deschise; zgomotele din port pătrundeau în încăpere, iar hârtiile pe care erau puse diverse obiecte pe post

de pres-papiers fluturau în bătaia vântului. Cei trei bărbați se ridicară s-o salute. Scup se duse direct la Bart ca să primească un biscuit special pentru căței.

–Băiat bun, spuse Bart. Bună ziua, Darrah!

–Minunat tovarăș, spuse Raymond. Cum îl cheamă?

–Scup, spuse Darrah.

–Ca peștele! Genial! făcu Jack.

–Vă rog să luați loc cu toții, spuse Bart. Darrah, te rog, stai în fotoliu.

Ea făcu întocmai, iar avocații își traseră scaunele în semicerc în jurul ei. Expresiile de pe chipurile lor erau neutre, nici pozitive, nici negative. Începu să i se accelereze pulsul, era sigură că aveau să-i dea vești rele.

–Ce este? îl întrebă ea pe Raymond. Știam că s-a întâmplat ceva important încă de când mi-a spus Bart că veniți.

–A fost o lună complicată, spuse Raymond. A trebuit să ne ocupăm de toate aspectele instrumentului.

–Asta înseamnă „documentul", traduse Bart.

Darrah dădu din cap și ascultă mai departe.

–Am pus să fie analizat și datat; a trebuit să lucrăm cu autoritățile din Irlanda, începând din Cork City, Cobh, St. Colman și până la Dublin. Apoi a trebuit să luăm legătura cu Anglia.

–Chiar cu Coroana Regală! sublinie Jack.

–Au zburat la Londra, explică Bart. Pe cheltuiala noastră.

–Nu am avut de ales. Ascultați, le ceru Jack, până când aflați rezultatul final.

Raymond continuă:

–Pentru a putea ajunge până la Curtea Supremă a Regatului Unit al Marii Britanii, a trebuit să adunăm depoziții pozitive din toate etapele parcursului inițial. Cu alte cuvinte, instrumentul a fost certificat ca fiind autentic, datat din 1626, de către sursele noastre de la MIT

și Harvard; Curtea Irlandeză a confirmat că Michael McCarthy a făcut rost de document angajând un avocat specializat, care a mers pe canalele specifice pentru a demonstra linia de descendență și dreptul de moștenire. Iar Curtea Supremă nu a putut să conteste atribuirea terenului, și deci este un cadou de la Regele Charles I.

Raymond zâmbi larg către Darrah:

–Pământul este al vostru, sunteți liberi să-l dețineți. Sechestrul care a fost pus pe titlul de proprietate va fi ridicat chiar astăzi, chiar în Curtea de Judecată care se află mai sus, pe această stradă.

–Vrei să vii? întrebă Jack.

Darrah zâmbi, dând din cap. Îl lăsă pe Scup în biroul lui Bart și ieși în stradă împreună cu cei trei avocați. Clădirea cu coloane albe a tribunalului era impunătoare, chiar și în ceața aceea asemenea unei supe de mazăre. Darrah îi urmă pe avocați în biroul funcționarilor judecătorești. Liz Allen era verișoara lui Andy și îi zâmbi lui Darrah peste capetele bărbaților.

–Bună, Liz. Dă-mi voie să ți-i prezint pe colegii mei, avocații Raymond și Jack Fitzgerald. Sunt sigură că pe Darrah McCarthy o cunoști, spuse Bar.

–Sigur. Mă bucur să te revăd, Darrah! exclamă Liz.

–Și eu la fel! îi întoarse Darrah complimentul.

–Am venit să completăm un document de ridicare a sechestrului pe proprietatea familiei lui Darrah, spuse Raymond. Cred că ați fost sunați de la biroul nostru ca să vă explice detaliile mai neobișnuite...

–Da, confirmă Liz.

–Excelent, spuse Raymond, căutând în servietă. Vom păstra originalul și lăsăm la dosar aceste copii legalizate și declarația sub jurământ.

Liz întinse hârtiile pe biroul ei, le citi și le cercetă pe fiecare. Apoi aprobă dând din cap, impresionată.

–Aveți cumva originalul cu dumneavoastră? vru ea să știe.

–Da, spuse Jack. Însă va merge la doamna McCarthy și la surorile ei.

–Îmi dau seama, spuse Liz. Apoi zâmbi larg: Însă știți cum este să stai aici în fiecare zi și să te ocupi de tot felul de acte, și dintr-odată să intre pe ușă un document de-o vârstă cu Insula Martha's Vineyard...

Raymond deschise un alt compartiment al servietei, scoase cu mare grijă o mapă specială și o deschise pentru ca Liz să poată vedea. Darrah înțelese interesul lui Liz, și nici ea însăși nu se putu abține să nu se apropie mai mult ca să se uite la pergamentul pătat de apă.

–Tatăl tău s-a dus în Irlanda pentru asta, spuse Liz, uitându-se la Darrah. Îmi amintesc când a plecat. Nu am știut ce s-a întâmplat cu el...

–Nimeni n-a mai știut nimic, explică Darrah.

–Păi, v-a făcut mândre de el, spuse Liz, căutând ștampila tribunalului în sertar. Raymond puse la loc originalul și Liz semnă și ștampilă fiecare copie a titlului de proprietate și a documentelor însoțitoare.

–Puteți să considerați această treabă clasificată! spuse ea.

–Mulțumim, spuse Darrah și toată lumea își dădu mâna.

Ea și avocații se întoarseră în biroul lui Bart pentru ca Darrah să-l recupereze pe Scup. Cei trei bărbați sporovăiau încântați în legătură cu cazul și cu felul în care se terminase totul. Se felicitau unul pe altul bătându-se pe spate, plini de încântare. Apoi, devenind solemni, Raymond căută în servietă și scoase documentul în mapa lui opacă.

–Acesta îți aparține.

–Este incredibil, spuse Darrah.

–Orice vei decide să faci cu el, ţine-l în această mapă protectoare împotriva aerului. Dacă decizi să îl vinzi, casa de licitaţii va şti cum să-l manevreze. Însă dacă vrei să-l păstrezi, mergi la cel mai bun geamgiu posibil, unul care foloseşte calitate de muzeu, materiale de arhivare – sticlă cu protecţie UV, suport fără acid şi un sigiliu impenetrabil.

–Aşa voi face, promise ea.

–Excelent! exclamă Raymond. Să ne ţii la curent; suntem interesaţi.

–Vă mulţumesc tuturor! spuse Darrah. Pentru tot ce aţi făcut pentru mine şi surorile mele. A fost o onoare să lucrez cu voi!

–I-am căutat pe cei mai buni, zise Bart.

–Aşa este, admise Darrah şi îl sărută pe obraz.

Încercă să dea mâna cu Raymond şi Jack, însă aceştia se repeziră şi o îmbrăţişară şi ei. Ştia că nici unul dintre ei nu-şi dădea seama că ea zbura, simţind apropierea părinţilor şi a bunicii sale. Avocaţii nu vedeau că tremura pe dinăuntru şi că făcea toate eforturile ca să îşi ţină firea.

–Haide, Scup, spuse ea.

Dând din coadă, câinele o aşteptă la uşă, apoi o luă înainte pe scări. Îl lăsă să iasă pe alee, să se mai plimbe puţin pe afară, apoi deschise automobilul Subaru pentru ca el să sară înăuntru.

Ceaţa era mai groasă ca oricând. Trebui să pornească ştergătoarele de parbriz. Puse dosarul cu documentul pe scaunul de lângă ea. Surorile ei aşteptau să le sune şi să le spună cum decurseseră lucrurile. Andy o rugase să se oprească pe la casa pe care o construia la iazul morii, în drum spre casă, şi să-i povestească.

Darrah voia să facă toate aceste lucruri. Însă o luă spre Chilmark. Parcă lângă casă, bucuroasă să vadă că Morgan venise şi plecase deja.

Pe masa din bucătărie era un bilet, însă Darrah îl ignoră. Merse direct în podul casei. Scup rămase la capătul scărilor și se întinse pe jos. Toate cele cinci pisici o însoțiră în pod, strecurându-se pe scările înguste și sărind în întunericul din pod, după lilieci.

Deschise dulapul din pod, acolo unde mama ei ascunsese scrisorile tatei – era locul pe care Darrah îl simțea parcă cel mai apropiat de părinții ei. Ținu documentul lângă inimă.

–Ai reușit, tati! spuse ea cu voce tare. Ai adus asta acasă pentru noi și îți suntem recunoscătoare. Ai găsit lucrul pentru care ai plecat, iar Rory, Delia și eu știm asta!

Închise ochii și auzi ecoul propriilor spuse în camera întunecată și îngustă. Putea să jure că a auzit răspunsul tatălui său. Poate că fusese doar briza mării, venind dinspre ocean, șuierând printre șipcile podului. Însă ea credea că îi fusese trimisă de tatăl ei.

Mai târziu, Andy aduse la cină o specialitate marină, rulouri din scoici, și atât Rory, cât și Delia îi dădură telefon, vrând să afle ce s-a întâmplat. Darrah le explică tuturor. Surorile ei ascultară cu atenție și, ca și cum deja vorbiseră între ele, spuseră că vor veni acolo la sfârșitul săptămânii.

–Ca să sărbătorim! îi spuse Darrah lui Andy entuziasmată. Nici uneia dintre noi nu-i vine să creadă că este adevărat ce s-a întâmplat.

–Tatăl vostru a fost un om extrem de curajos! spuse Andy încet.

–Și deștept, adăugă Darrah. Cine și-ar fi putut imagina că poate să reușească așa ceva? A avut un vis, cu siguranță – și l-a transpus în realitate. A crezut că trebuie să dovedească adevărat visul, și așa a făcut.

Era o zi rece, marea era agitată. Valuri de culoarea fierului ruginit se spărgeau unele peste altele pe plajă.

Darrah și Andy stăteau în bucătăria casei, iar soba trosnea risipind răcoarea adusă de ceață. Darrah desfăcu o sticlă de apă minerală, tăie lămâi și încălzi rulourile de pește, apoi puse niște salată de varză albă în farfurii. Așezându-se ca să mănânce, Andy arătă spre un plic alb.

–Ce e asta? întrebă el.

–Oh, am și uitat de el, nu am văzut ce conține, își aminti Darrah. Este un bilet de la Morgan.

–Nu vrei să vezi ce este?

Ea confirmă dând din cap, desfăcu plicul și scoase dinăuntru o hârtie cu monogramă și un formular oficial, tipărit, pe care îl citi.

–Ei bine? întrebă Andy.

Darrah zâmbi, mototoli hârtiile și le aruncă în sobă, se uită la ele cum ard, apoi scurmă cenușa.

–O ofertă, explică ea. De la familia Riley. Cred că nu mai avem nevoie de asta acum.

Ridică paharul ca să ciocnească cu Andy.

–Să bem pentru asta, toastă ea.

–Da, să bem pentru asta, fu de acord el.

Însă nu părea prea fericit. Darrah simțea că dă pe dinafară, dar văzându-l pe Andy, nu putu să nu se întrebe de ce se simțea ca și cum ar fi fost sfârșitul lumii.

Când terminară de mâncat, el o ajută să strângă masa.

–Ce s-a întâmplat? întrebă ea.

–N-ar trebui să le spui și surorilor tale despre ofertă?

–De ce? Oricum nu o vom accepta.

–Tu nu vrei asta, dar n-ar trebui să aibă și ele un cuvânt de spus?

Șterse farfuriile și se întoarse cu spatele la el, începând să le așeze în dulap. Vorbise calm, dar cuvintele lui parcă îi tăiaseră în carne. Și el simțise asta. Îi simți respirația pe gât când brațele lui o cuprinseră.

–Sunt de partea ta, Darrah.

–Nici măcar nu există părți opuse în chestia asta, spuse ea. Sunt surorile mele. Ne dorim același lucru.

–Probabil că așa este, spuse el. Însă dacă aș fi eu în situația asta, aș vrea să pot hotărî. Să am toate informațiile.

–Bine, o să le spun.

Îl simți dând din cap în spatele ei, iar obrazul lui i-l atinse pe al ei.

–Mai bine stăm aici, spuse ea. În loc să mergem la Hideaway. Nu vreau să plec și să las soba încă mergând...

–Mulțumesc, spuse el, dar mai bine mă duc acasă. Sunt în urmă, am scos facturile din cutia poștală și mi-am lăsat toată hârțogăraia pe masă.

–Ești supărat pe mine.

–Nu, deloc, spuse el. Știi că urăsc treaba asta cu hârtiile și nu vreau să rămân în urmă. Trebuie să primesc bani pentru munca mea.

–Bine, acceptă Darrah sărutându-l confuză, dorindu-și ca el să rămână cu ea.

Stând în ușa bucătăriei, se uită după el până îl văzu dispărând în ceață. Apoi văzu farurile care se aprinseră la mașina lui ca niște rotocoale și jeturi de pâclă înspre ocean. El dădu în marșarier, ea îi strigă noapte bună, dar nu primi nici un răspuns.

Simțea nevoia să sărbătorească cu cineva care putea aprecia momentul acesta, așa că încercă să-l sune pe Pete pe mobil. Era închis; se uită la ceas și se gândi că probabil era la o întâlnire. Apoi îl sună pe Harrison.

–Ghicește! exclamă ea.

–Draga mea, știu deja. M-a sunat Rory și mi-a spus.

Darrah zâmbi, gândindu-se cât de fericit trebuie să fie Harrison.

–M-a lovit în moalele capului cu vestea asta! Nu este uimitor?

–Chiar este! Căpitanul McCarthy, marele explorator al mărilor, a adus bogății incredibile fiicelor sale.

–Așa este, confirmă Darrah. Rory părea fericită? întrebă ea.

–Mmmm, făcu Harrison.

Îl auzi trăgând cu poftă dintr-o țigară cu canabis.

–În legătură cu faptul că a rămas la noi casa?

–Mmmm, făcu din nou Harrison, expirând îndelung fumul.

–Știai că vine împreună cu Delia la acest sfârșit de săptămână ca să sărbătorim?

–Da. Știi cât de mult îmi place să sărbătoresc.

–O să dăm o petrecere, spuse Darrah. Vineri seara, cină, aici în casa mare, imediat ce ajung fetele. O să vină și Pete, Andy...

–Da, familia.

Darrah zâmbi, îi plăcea că Harrison se inclusese și pe sine în această categorie.

–Perfect, spuse ea. O să fac pregătiri speciale pentru cină.

–Poate îl iau pe Les Paul cu mine, spuse Harrison. Trebuie să livrez sâmbătă la New York un Gibson bestial, semnat de maestru. Dacă iau chitara la timp, o să ne însoțească la petrecere. O să încerc să cânt *Moon River* la ea.

–Dar tu nu știi să cânți la chitară, Harrison.

–O să mă prefac, spuse el, și izbucniră amândoi în râs.

Ea închise, simțind cum o cuprinde o căldură imensă. Era minunat să aibă prieteni așa de buni – un alt motiv pentru care nu ar putea niciodată să părăsească insula Vineyard. Familia ei – fie ei rude de sânge sau nu – aparținea acestui loc.

Se uita în continuare la telefon, vrând să îl sune pe Andy, doar ca să se asigure că totul era în regulă între ei, și să-i spună despre planurile pentru vineri. Însă hotărî să-l lase în pace.

În schimb, își deschise laptopul și se conectă la internet. Era prea târziu ca să sune în Irlanda, așa că îi scrise

un e-mail lui Tim McCarthy, în care îi povesti tot ce se întâmplase de când se văzuseră, de când părăsise Cobh împreună cu surorile ei.

Și apoi se trezi că scrie un alt e-mail, adresat surorilor ei.

Dragele mele R & D,

Știu că nu mai are nici o importanță, dar am primit o ofertă de la familia Riley. Mi-am luat libertatea de a-i da foc, considerând că nu mai avem motiv să vindem. Mă aflu în casă chiar acum și simt dragostea care emană din toți pereții, și știu că toată această imensă iubire vine de la familia noastră. Vă iubesc și abia aștept să petrecem împreună aici fiecare vară, până la sfârșitul vieții.

Vă sărut, Darrah

capitolul 22

Ziua de vineri începu cu bine, iar cerul deveni mai albastru, briza se mai potoli pe măsură ce orele dimineții treceau. Harrison veni devreme ca s-o ajute pe Darrah cu pregătirile. Ea îl trimise la cumpărături – la Pool, la Menemsha, după pește-spadă, la piața West Tisbury după cartofi lungi și subțiri, mix de salată colorată, tomate galbene și mititele și sfeclă roșie. Făcu o tartă cu prune. Când se întoarse Harrison, îl trimise în pivnița cu vinuri ca să aleagă ce vin crede el de cuviință că se potrivește cu cina.

Odată băutura aleasă, Harrison o ajută pe Darrah să scoată masa de tec bătută de vreme pe verandă și apoi în curte, pe iarbă. Darrah o acoperi cu una dintre fețele de masă franțuzești ale bunicii sale, cumpărată într-o călătorie la Avignon, așeză apoi pe masă cele mai bune porțelanuri, tacâmuri de argint și pahare de cristal. Ea și Harrison scoaseră afară scaunele de sufragerie Hitchcock, ștergându-le bine de praf; nu mai fuseseră folosite de la petrecerile epopeice ale mamei sale.

Deasupra capetelor, pinii scunzi, răsuciți, și stejarii erau nemișcați. Abia se simțea o briză de vânt, făcând dimineața să pară fierbinte, dar asigurând-o în același timp pe Darrah că seara va fi călduță și minunată. Darrah merse la subsol și aduse lampioane din hârtie colorată.

Le confecționase din hârtie de orez, le pictase cu stiloul, în cerneală, ca omagiu adus Nopții Luminii în cadrul Întâlnirilor Câmpenești. Ea și Harrison le agățară de acoperișul verandei și de doi stâlpi aflați în pământ, lângă masă. Când venea vremea, ea avea să aprindă luminile care vor străluci ca niște bijuterii.

Harrison nu era genul care să se miște prea repede și să meargă prea departe, însă Darrah îl convinse să coboare împreună cu ea pe plajă ca să adune scoici.

–De ce avem nevoie de ele? întrebă el.

–Pentru decorarea mesei, spuse ea. Amintiri de la petrecere.

–Amintiri de la petrecere? întrebă el sceptic. Ca și cum ai spune „Oh, ce drăguț, am primit o scoică"?!

–Păi, da, sau o piatră frumoasă, sau un os mare de pește, sau orice fel de lucruri interesante pe care le putem găsi. Ce se întâmplă? Parcă îți plăcea să te plimbi pe plajă.

–Nu prea mai sunt așa de în formă.

Oare se gândea la Rory? Darrah îl luă de mână și merseră de-a lungul dunelor cu nisip tare. Harrison era înalt și masiv, cu mâinile puternice. Ea avea sentimentul că putea să-i rupă oasele, dacă ar fi vrut, însă, dimpotrivă, el avea un suflet blând.

–Crește chiria la magazia mea, se plânse el.

–Îți mai permiți s-o păstrezi?

–Atâta vreme cât mai există instrumente muzicale vintage care trebuie livrate.

–Cred că ești uimitor de creativ și plin de resurse. Și poți să găsești o cale să rămâi pe Vineyard. Din fericire, sunt mulți muzicieni aici.

–Păstram magazia pentru mine, dar și pentru voi, spuse Harrison. Cu toate că știam că Andy are un plan de rezervă pentru voi.

–Ce vrei să spui?

–Întreabă-l pe el.

Andy. Darrah nu-l mai văzuse din seara când ea dăduse foc scrisorii de la Morgan și ofertei de la familia Riley.

–A fost mai retras în ultima vreme, spuse ea.

–Oh, voi, porumbei artiști, făcu Harrison. Aud asta de la el, aud și de la tine. Două suflete singuratice care sunt prea neroade ca să locuiască împreună.

–Mersi, făcu Darrah.

–Dragă, eu doar subliniez ceea ce este evident. Trăiți pe cea mai frumoasă insulă din lume; ați putea să faceți asta împreună. Ai zice că amândoi sunteți chinuiți de ceva.

–Poate că suntem. Se întâmplă înlăuntrul ființelor noastre, explică Darrah, amintindu-și anii de durere și de comportament dificil, când bea ca să alunge demonii.

Andy avusese și el o astfel de perioadă; el nu vorbea niciodată prea mult despre copilărie, însă Darrah își amintea furiile dezlănțuite de alcool ale tatălui lui, poșirca pe care și-o făcea singur acasă după o rețetă moștenită de la bunicul său din Tennessee.

Darrah și Harrison adunară câteva scoici și bucăți de scoici șlefuite de mare, fragmente mici de lemn, câteva carapace de crabi, un ciob de oală de lut albastru cu alb, un nasture roșu.

Cu mâinile și buzunarele pline, se îndreptară spre alee. Harrison simțea nevoia de un Heineken, așa să intră în bucătăria răcoroasă, în timp ce Darrah aranja comorile de pe plajă pe locul fiecăruia de la masă.

Darrah alesese cu mare grijă fiecare farfurie, pahar și tacâm, vrând să le amintească surorilor ei de ce avuseseră parte aici, amintirile care nu vor muri niciodată atâta vreme cât ele vor rămâne aici, și ce aveau să piardă dacă nu procedau astfel.

Dispunea de un radar foarte fin în ceea ce privește starea emoțională a surorilor ei. Atât Rory, cât și Delia, fuseseră extrem de amabile, abținându-se totodată foarte tare de la orice reacții entuziaste la telefon, de fiecare dată când le sunase Darrah. Nu era posibil să se gândească să vândă. Își spunea asta în sinea ei, însă gândul sâcâitor continua să revină. Necazurile acestei case și tot ceea ce făcuseră ca să descopere adevărul tatălui lor, toate acestea fuseseră prea mult, nu mai puteau suporta. Și pentru

Darrah fusese prea mult. Însă ea știa că vor trece peste toate astea, așa cum făcuseră mereu.

–Hei, făcu Harrison. Pete vine?

–Da, de ce?

–Andy a spus că și-a luat puțin timp liber de la muncă.

Auzind, Darrah avu un șoc, dar se hotărî să nu intre în panică încă. Se întreba de ce nu o sunase Andy să-i spună.

–Andy vine? îl întrebă ea pe Harrison.

–Da, confirmă Harrison, mergând la camionetă și revenind cu o cutie de piele pentru chitară. Am adus muzica.

–Excelent, se bucură Darrah când Harrison deschise cutia, scoțând la iveală o chitară electrică Gibson vintage, de culoare roșie, pe care strălucea cromul.

Mai demult era emoționată când el aducea astfel de instrumente valoroase, dar între timp nu se mai simțea așa.

Altădată adusese o vioară de palisandru, o mandolină cu incrustații de abanos, un contrabas la care cânta un muzician în La Scala. Lui Harrison îi plăcea mereu să stea liniștit cu instrumentele pe care le transporta, înclinate spre plajă astfel încât, chiar dacă nu știa să cânte la ele, vântul putea să le strunească corzile, iar ecoul suna prin viori sau chitări. Îi povestise lui Darrah că muzica sălășluia în el, inspirându-l în timp ce transporta instrumentele pe distanțe lungi. Muzica îl purta kilometri întregi.

Darrah se uită prin curte. Daggett's Way și Hideaway îi fuseseră mereu inspirație. Dulse, Heath și Finn răsăriseră de pe acest tărâm pietros, înconjurat de lacuri sărate și ocean. Oare ar putea să continue seria, o parte atât de importantă a existenței sale, dacă nu mai avea acest loc în care să revină?

De aceea era sigură că se înșelase în legătură cu surorile ei. Nu se putea ca ele să se gândească să renunțe, după toate prin câte trecuseră! De aceea cina trebuia să fie perfectă. Voia să se uite în ochii surorilor ei la masă și să-și

dea seama dintr-o privire că erau împreună în asta, încă îndrăgostite de casa familiei lor.

La amurg, Rory și Delia se urcară în feribot. Se hotărâseră să meargă împreună – din solidaritate. Stăteau pe punte, privind insula care strălucea pe mare, ca un mirai minunat.

–Am emoții că o să ne întâlnim cu Darrah, spuse Delia.

–Și eu. Nu-mi vine să cred, recunoscu Rory.

–I-ai spus că am vorbit cu Morgan?

–Mi-a fost teamă să-i spun.

–Trebuia să-și fi dat seama că vrem să știm detaliile ofertei, corect? Ea ne-a trimis acel e-mail, spuse Delia.

–Sunt sigură că s-a gândit că o să verificăm, zise Rory.

–Nu m-aș fi simțit niciodată astfel dacă familia Little mai era încă în peisaj, spuse Delia. Dar nu e așa de greu de acceptat oferta, știind că familia Riley va păstra casa și terenul așa cum sunt acum.

Rory confirmă dând din cap.

–Cred că așa văd și eu lucrurile, spuse ea.

–Putem să prevedem asta în contract? întrebă Delia. Și anume, că nu pot să distrugă sau să altereze casa în vreun fel important?

–Va trebui să-l întrebăm pe Bart, zise Rory, cu privirea la apă.

Se simțea tristă, dar liniștită. Fără nevoia să-și verifice înnebunită telefonul BlackBerry, fără să hăituiască adresa de e-mail a lui Jonathan. Delia nu înțelegea. În mai puțin de o oră, aveau să-i dea vestea lui Darrah, însă Rory părea așa de calmă.

–Am observat că nu-l verifici pe Jonathan, spuse Delia.

–Am obosit așa de tare. Să-l vânez, să sper că se va întoarce. M-a epuizat.

– Îmi pare rău.

– Chiar am crezut că vom fi împreună mereu. A părăsit-o pe Alys, copiii intră în vacanță și îi aduce la Vineyard pentru două săptămâni.

– Poate o să-l vezi!

Rory închise ochii:

– Sufăr foarte tare când îl văd, Delia.

– Ești tristă în legătură cu casa? Că ne-am hotărât să o vindem?

– Desigur, recunoscu Rory, aproape brutal. Tu nu ești?

– Mă simt ca un personaj din Shakespeare. Că o trădez pe Darrah, că încerc să-mi spăl sângele de pe mâini.

– Nu este sânge, sări Rory când feribotul intră în portul Vineyard Haven – orașul și cerul erau vopsite în fâșii de apus portocalii și aurii.

Era timpul să meargă jos în cală, la mașini.

Rory se simțea copleșită de frumusețea serii – cerul albastru pălea în apusul de soare de chihlimbar, planetele și câteva stele deja se vedeau pe cerul întunecat. Presupunea că avea să fie o binecuvântare faptul că nu mai trebuia să vadă toate aceste însemne familiare pe drumul spre casă. Avea să fie prea întuneric ca să mai zărească stejarul bătrân, răsucit, șirul de cedri, Alley's, priveliștea spre sud, spre lacurile sărate și dune, și spre Oceanul Atlantic.

Coborând dealul pe West Tisbury, Rory auzi o sirenă de poliție. Automat verifică viteza mașinii. Mergea cu 80 de kilometri la oră; o prinsese radarul sau poliția urmărea toate mașinile care mergeau spre Edgartown?

– La dracu', m-a prins, sări Rory.

– Poliția se ascunde mereu aici, explică Delia.

Era întuneric beznă în acest loc, iar ofițerul de poliție aprinse o lanternă verificând plăcuțele de înmatriculare și plimbând fasciculul în jurul mașinii. Rămase cu grijă în spatele ușilor și Rory văzu în oglinda laterală că ținea mâna pe port-armă.

–Îți vine să crezi? o întrebă pe Delia. Ține mâna pe pistol! Suntem două mame de vârstă mijlocie!

După o clipă, polițistul veni lângă mașina lui Rory, îi aprinse lanterna în față, făcându-i semn să deschidă geamul lateral.

–Aveți idee cât de repede mergeați, doamnă?

–Cu optzeci, spuse ea, cu mâinile pe volan și privirea drept înainte.

–Exact. Limita de viteză aici este de 50 kilometri la oră. Ați depășit cu 30 kilometri la oră limita de viteză. Permisul și talonul, vă rog.

Delia le pregătise deja; Rory i le dădu polițistului. El mulțumi și merse la mașina lui ca să le verifice.

Nu știa că lui Rory nu îi păsa prea tare. Era ca de piatră. O cuprinsese un soi de amorțeală. Faptul că se afla pe insulă îi readusese în minte gândurile dureroase referitoare la Jonathan.

–Îți scrie procesul-verbal, o avertiză Delia, uitându-se peste umăr.

Mai repede decât se aștepta Rory, polițistul se întoarse. Îi văzu zâmbetul, iluminat de lanternă.

–Sunteți una dintre fiicele McCarthy, spuse el. Dispecerul mi-a spus când am sunat prin stație să vă verific actele.

–Da, spuse Rory. Acesta era numele meu de fată.

–Sunteți fiica celui care a navigat până în Irlanda și a găsit o hârtie ce le dă dreptul lui și copiilor lui să dețină terenul de la Chilmark.

–Așa este, confirmă Rory.

–Păi, tot trebuie să vă dau amendă.

–Păi, mulțumesc, răspunse Rory. Apreciez.

–Mergeți mai încet, o avertiză polițistul. Să ajungeți în siguranță.

–Așa voi face, spuse Rory. Apoi se întoarse spre Delia. Am crezut că poate mă iartă.

–Și-a pierdut ceva timp cu noi, în orice caz, spuse Delia.

Când Rory porni încet în sus pe deal și apoi o luă la stânga spre casă, simți fiori pe șira spinării. Mergeau pe South Road și, chiar înainte de a ajunge acasă, Rory opri mașina – prelungind momentul înainte de a se întâlni cu Darrah – și se uită în zare, la marea care se întindea în fața lor. Un șoim zbură destul de jos, pe deasupra câmpurilor.

Rory zări o barcă albă cu pânze ce se ivise pe mare, navigând încet de-a lungul coastei. Carena se ridica în bătaia vântului, arătând minunată și misterioasă, luminată doar de luna care se înălța pe cer. Rory rămase cu privirea la ea pentru un moment, întrebându-se încotro se îndrepta, dacă părăsea Insula Vineyard sau se întorcea.

capitolul 23

Petrecerea începuse. Adică Harrison pusese câteva sticle de șampanie și un bax de șase doze de Heineken într-o frapieră plină cu gheață. Andy aprinsese lumânărelele, făcând lampioanele de hârtie să strălucească deasupra mesei. Darrah adunase buchete de spice de grâu și iarbă de pe plajă și le pusese în sticle vechi, albastre. Cărbunii aprinși străluceau roșii pe grătar; cina era aproape gata, însă Rory, Delia și Pete nu ajunseseră încă.

–Ce le ia atâta? întrebă Harrison, bând din propria sticlă de șampanie întins pe iarbă, lângă chitara electrică, așezată acum frumos în cutia de piele căptușită cu pluș.

–A cui este chitara aia? întrebă Andy. Tu ai vrea ca instrumentul tău neprețuit să stea în curtea altcuiva?

–Dacă ar fi curtea corectă, îl lămuri Harrison, da, aș vrea. Deci. Unde este Pete?

Andy ridică din umeri și clătină din cap. Se uită la Darrah, care îi răspunse cu o privire întrebătoare. El își mută privirea în altă parte.

–Ce se întâmplă? întrebă ea. Nu știi unde este?

–Nu, nu chiar, spuse Andy.

–Dar nu lucrează pentru tine?

–A cerut câteva zile libere, explică Andy.

–Exact când vine maică-sa? Delia o să fie foarte dezamăgită.

–Cred că a vorbit cu ea despre asta.

Darrah rămase calmă, încercând să înțeleagă. Merse în bucătărie ca să verifice soteul de cartofi subțiri, salata și sfecla roșie. Controlă tarta cu prune care se răcise deja – arăta destul de bine, dat fiind că ea nu mai făcuse până acum prăjituri la cuptor. Tot mișcându-se de colo-colo, își

mai arunca privirea spre drum, așteptând să vadă farurile mașinii.

Pete. Nu era semn bun că nepotul ei ceruse liber de la muncă și că nu era aici la sărbătoarea familiei. Știa că probabilitatea ca un dependent să de poată abține este mult mai mică decât aceea de a-și relua vechile obiceiuri proaste. Cu toate că Andy părea calm în legătură cu asta, Darrah își făcea griji.

Îi lăsase lui Pete pe mesageria vocală mesaje în care îl invita la petrecere, spunându-i că mama lui și Rory aveau să fie aici. Pete nu obișnuia să nu o sune înapoi. Pentru orice eventualitate, încercă din nou să-l sune, dar nu primi nici un răspuns.

Noaptea se lumină, pe măsură ce farurile se apropiau de casă. Darrah ieși. Își pusese pe ea o rochie bleumarin, strânsă pe talie și lungă până la tălpile goale. Purta cercei rotunzi și un lanț lung, toate de argint. Sperase că Andy va fi de părere că arăta bine, dar el părea pierdut în gânduri. Doar Harrison părea cu-adevărat pregătit să sărbătorească.

Darrah se gândi la Tim McCarthy. Acesta îi răspunsese la scrisoarea lungă cu una chiar și mai lungă, în care o întreba dacă ar putea veni în vizită pe Vineyard, ca să vadă proprietatea cea vestită, ca și documentul de atribuire a terenului de către regele Angliei. Voia să vină la sfârșitul verii, când se termina programul său aglomerat. Ea îi scrisese înapoi, spunând că atât ea, cât și familia ei erau bucuroși să-l primească.

Și iată-i venind acum: familia ei. Cele două surori se apropiau de casă. Amândouă erau îmbrăcate în pantaloni scurți și tricouri cu mânecă scurtă; nu aveau bagaj. Darrah alergă la ele și se strânseră toate într-o îmbrățișare, cu capetele apropiate.

– Arăți minunat, spuse Delia.

– Este petrecere de vară la Daggett's Way!

–Îmi pare rău, asta este tot ce am, spuse Rory arătând spre pantalonii ei scurți și la tricoul pe care scris Mystic Aquarium.

–Trebuia să ne fi dat seama, se scuză Delia.

–Este în regulă, făcu Darrah, cu brațele în jurul amândurora. Suntem împreună și asta e tot ce contează.

Surorile dădură colțul casei și Harrison lăsă să-i scape un fluierat admirativ.

–Dar nici măcar nu suntem îmbrăcate frumos, spuse Rory.

–Și ce-i cu asta? Tot sunteți cele mai tari fete de pe plajă, de pe toată insula asta.

Andy veni să le salute, le sărută pe obraz, iar ele îl îmbrățișară la rândul lor.

Rory se uită la chitară, apoi închise ochii ca să asculte vântul prin coarde. Harrison o smulse din reverie, apucând-o de mână. Ea se uită în jos și zâmbi.

–Vii în casă? îl întrebă ea.

–Desigur, acceptă Harrison stingând țigara; puse repede jos sticla de șampanie și se lăsă tras înăuntru de Rory.

Darrah o văzu pe Delia nervoasă și emoționată, măsurând locul cu pasul în sus și-n jos. Aștepta ca ea să întrebe de Pete. Când Rory și Harrison duseră chitara în casă, începu să bată vântul. Lampioanele se mișcară, iar lumânările din ele se stinseră toate în același timp. Temperatura scăzu brusc.

Ridicând privirea spre cer, Darrah văzu galaxia de stele ascunsă de petice de nori care veneau dinspre răsărit. Verificase prognozele meteo pentru această seară – nu se anunța nimic, însă acum părea să fie un front atmosferic ce se mișca direct spre ei. Căzură primele picături de ploaie, doar câteva și destul de rare.

–Andy, mă ajuți să mut masa? întrebă ea, în timp ce Delia strângea toate aranjamentele de pe masă.

El apucă de un capăt al mesei, iar Darrah de celălalt. Împreună ridicară masa grea de tec pe treptele late, o ținură la același nivel și apoi o așezară pe veranda casei, în timp ce vântul ridica fața de masă. Andy merse înapoi în curte să aducă scaunele, iar Darrah și Delia apucară fiecare câte unul.

Ploaia începu să cadă cu putere, ridicând valurile pe țărmul sudic. Lovi casa și făcu ferestrele să zăngăne. Scup alergă înăuntru, cu patru pisici zgribulite și oamenii pe urmele lui.

Darrah rămase în pragul ușii, cercetând curtea după cea de-a cincea pisică.

–Aici, pisicuțo, strigă ea. Pis, pis!

–Care lipsește? întrebă Harrison.

–Numărul Cinci, spuse Darrah. Erau pisici sălbatice, iar mama ei nu le pusese niciodată nume, nu voia să se atașeze prea mult de animale care era posibil să nu rămână prea mult. Le numea „Fără Nume Numărul Unu", „Fără Nume Numărul Doi", și tot așa până la Cinci, încercând să fie cât se poate de detașată pentru eventualitatea în care ele ar fi fugit.

–M-a omorât mama ta, că le-a pus numele astea, spuse Harrison. Nu prea era minimalistă. Uită-te, de exemplu, la decor – adică, înainte să scoți cea mai mare parte și să-l bagi în cutii. Avea câte o incrustație în fiecare suprafață de lemn de mahon, rame de argint pe pianul mare. Asta nu face o femeie care pune numele pisicilor „Fără Nume".

–Avea porecle secrete pentru ele, spuse Rory. După nume de flori... Dalia, Crinuța, Margareta. Doar atât îmi amintesc.

„Nemțișor și Ilice", își spuse Darrah în sinea sa.

–Știi ce e cel mai rău când îți mor părinții? – începu Harrison. Sunt toate întrebările pe care n-ai apucat

să le pui lor. Nimicurile despre care ai crezut că ai tot timpul din lume ca să le afli.

–Așa este, spuse Rory rezemându-se de el.

Andy intră.

–Ei bine, cred că vine dinspre nord-est, explică el, punându-și brațul în jurul lui Darrah. Ploaia a stins complet cărbunii. Va trebui să facem din nou focul sau să pregătim peștele aici, în casă.

–Pește, se ofuscă Harrison prefăcându-se că bate în masă. Trebuia să comand o friptură bună.

Darrah se duse la frigider și scoase ceva înfășurat în hârtie de ambalaj de la măcelărie.

–Doar pentru tine, explică ea.

–Mulțumesc, drăguță, făcu el. Vezi, asta e minunat la noi. Fără secrete ascunse. Fără să spui că nu poți să mănânci carne de vită că-ți provoacă gută. Fără să ții șampania ascunsă. Sau, dacă te-ai lăsat de băutură, foarte bine. Te aplaud și beau și porția ta. Hai să ne luăm paharele, spuse el alergând pe veranda protejată de ploaie și întorcându-se cu paharele de cristal.

Andy turnă apă minerală pentru Darrah și pentru el însuși; Harrison turnă șampanie pentru Delia și Rory, își umplu paharul ochi și îl ridică.

–Pentru familia noastră de pe Vineyard, toastă el. Și pentru Michael McCarthy, pentru că ne-a adunat laolaltă.

Ciocniră cu toții paharele, iar Darrah, ezitând, întâlni privirile surorilor ei, cu expresiile întunecate și solemne.

–Ce este? întrebă ea, știind și nevrând să știe, în același timp.

Își simțea inima în gât și nu putea să vorbească sau să înghită.

–Darrah, te iubim, începu Delia.

Rory îi luă mâna lui Darrah, ținând-o cu amândouă palmele în dreptul inimii.

–A trebuit să venim în persoană, nu puteam să-ți spunem la telefon.

–Cine? Ce s-a întâmplat? întrebă ea.

–A fost incredibil de greu, îi explică Rory.

–A fost, spuse și Delia. Am stat trează multe nopți gândindu-mă la asta; și știu că și Rory a făcut la fel.

–Spuneți-mi!

–Am hotărât că vrem să vindem, zise Rory.

–Să vindeți?

–Daggett's Way. Întreaga proprietate, chiar și terenul primit de tata, spuse Delia.

–Este prea mult pentru mine, spuse Rory cu ochii în lacrimi. Îmi pare atât de rău, Darrah. Însă locul ăsta este încărcat cu mult mai mult decât pot să suport.

–Din cauza lui Jonathan?

–Și tot restul, spuse Rory. Toate lucrurile prin care trecem de mult timp. Faptul că am crezut că tata e mort, că n-am mai auzit niciodată de el. N-a sunat niciodată ca să ne spună că a ajuns cu bine în Cork.

–Nu s-a îndoit niciodată că va ajunge acasă, șopti Darrah.

–Însă nu a ajuns acasă, specifică Rory.

–Darrah, când locuia mama aici era altceva. Însă ar fi atât de dificil pentru noi; nici una dintre noi nu are bani ca să mențină lucrurile așa cum trebuie.

–Dacă scoatem la licitație documentul... începu Darrah.

–Ai auzit ce-am spus? întrebă Rory. Eu și Delia vrem să ieșim din chestia asta. Am vrea să acceptăm oferta pe care am primit-o. Am vorbit cu Morgan și ne-a spus că este vorba de întreaga sumă în numerar și că respectivul cuplu nu are intenția să demoleze casa. Dimpotrivă – le place foarte mult și vor s-o păstreze așa cum este.

Inima și mintea lui Darrah erau amorțite. Le întoarse spatele surorilor ei. Harrison și Andy se dăduseră înapoi,

așteptând să se liniștească apele. Trecu în grabă pe lângă ei fără să le arunce o privire. Ajungând la ușile de sticlă dinspre sufragerie, apucă lanterna pe care o ținea mama ei mereu în acel loc și ieși în curte.

Cineva o strigă, însă ignoră chemarea. Era Dulse, un spirit al apei, și ploaia nu o deranjase niciodată. Târa prin noroi și prin nisipul ud rochia lungă mustind de apă. Părul ud îi cădea peste ochi. Vântul sufla atât de tare încât trebuia să se supună forței acestuia; curentul încercă s-o împingă înapoi spre casă, dar se luptă din greu.

Când ajunse la poteca de lemn văzu că fusese măturată în curte de pe marginea golfulețului unde în mod obișnuit erau valuri liniștite. Avansa cu greu prin apa care mătura cu putere țărmul, simțind crabii care i se strecurau pe sub degetele de la picioare și plevușca lovindu-i-se de piele. Coborând de pe potecă pe partea cealaltă, urcă pe vârful dunei.

Își aprinse lanterna spre ocean. Fasciculul lumina un val turbulent după altul. Ținu lanterna nemișcată, și chiar la marginea valului văzu o carenă albă care tăia marea. Naviga cu atâta grație, chiar prin mijlocul acestei furtuni sălbatice.

Mai făcu un pas în iarba înaltă a dunei și simți ceva moale cu degetele de la picioare. Mută fasciculul luminos în jos și izbucni într-un țipăt, îngenunche în nisip, ridicând trupul mic și sfâșiat. Blana era încâlcită și acoperită cu sânge și nisip. Șoimul venise aici la vânătoare și o prinsese pe Dalia, cea de-a cincea pisică.

Cu pisica moartă în brațe, Darrah începu să plângă. Zgomotul furtunii îi acoperea urletele. Pisicile sălbatice făcuseră parte din familie dintotdeauna, iar acum una din ele era moartă. Părinții ei erau morți, iar surorile ei nu voiau casa.

Darrah simți că o ia cineva în brațe.

– Darrah, șopti Rory.

–Te iubim, spuse Delia.

Darrah nu putea să le privească în ochi, nu putea să-şi oprească suspinele.

–Sărăcuţa pisicuţă, plângea ea.

–Vino în casă, spuse Rory, trăgând-o uşor spre casă.

–Nu va mai fi la fel, suspină Darrah. Cum puteţi să faceţi aşa ceva? O să ne îndepărtăm una de alta. *Noi* n-o să mai fim la fel fără locul acesta...

–O să fim mereu. Poţi să vii la noi, spuse Rory. Toate trebuie să ne vindecăm după această primăvară şi tot ce a adus cu ea. Ştii deja că această casă s-a schimbat – pentru tine, pentru mine şi pentru Delia. Pentru noi toţi. Darrah, te rog...

Însă Darrah se îndepărtă. Era exact ca atunci când avea doisprezece ani şi credea că n-o să-l mai vadă niciodată pe tatăl ei. Durerea o cuprinsese asemenea celei mai urâte plante cătărătoare. Simţea că vine din nou s-o cuprindă şi îngenunche în nisipul ud. Se răsucea în jurul ei, strangulând-o pe dinăuntru, cuprinzându-i inima ca o mumie. Nu putea să se lupte cu asta; îngropă pisicuţa cât de adânc putu în nisip şi merse mai departe.

Darrah nu leşinase de fapt şi nu-şi pierduse cunoştinţa niciodată; doar intrase atât de adânc în sine însăşi încât nu mai erau cuvinte de rostit, de auzit, nu mai exista nici un fel de comunicare. Se încuiase în sine însăşi, şi totuşi ştia ce face înaintând prin nămol.

Înainte de a pleca de acasă, a semnat documentul pe care îl aduseseră Rory şi Delia. „Vezi partea asta?" parcă o întrebaseră ele. „Eşti sigură?" E posibil să fi dat din cap. Ele i-au mulţumit, sau cel puţin, ea a văzut recunoştinţă şi îngrijorare în ochii lor. A văzut privirea lui Andy strălucind de furie şi aproape că şi l-a imaginat spunându-le că Darrah nu se află în deplinătatea facultăţilor mintale

acum. Ea probabil că şi-a pus mâna pe încheietura mâinii lui, asigurându-l că se simte bine.

Nu era sigură unde dormise în acea noapte, dar când s-a trezit dimineaţa, se afla în patul mamei sale, cu Rory şi Delia de o parte şi de alta. Soarele intra pe fereastră. Când s-a ridicat, şi-a aruncat privirea afară. Marea era calmă, ca şi cum furtuna din acea noapte nu s-ar fi întâmplat niciodată.

Trebuia să plece. Era prea mult să le vadă pe surorile ei – aproape simţea că nu le cunoaşte, şi totuşi faptul că le vedea o umplea de disperare. Ea nu s-ar fi ridicat niciodată împotriva lor; credea că sunt împreună în toată chestia asta, şi o omora să afle că nu erau. Mereu iubise lucrurile prea mult, îşi spuse în sinea sa. Casa asta şi oamenii şi pisicuţele sălbatice.

Lacrimile îi curgeau pe obraji; ştia că acesta era momentul când totul se schimba, încă o dată, de data asta pentru totdeauna. Pierderea tatălui nu o pregătise suficient pentru toate pierderile care aveau să vină în viaţă. O casă nu era nimic altceva decât cărămizi, şindrilă şi mortar. O structură, fără suflet şi fără viaţă veşnică.

Ea şi surorile sale: firele care le ţinuseră împreună toată viaţa cedaseră. Cel mai rău era că Darrah ştia că Rory şi Delia le tăiaseră.

PARTEA A CINCEA

Mă gândesc la jurământul în van al unui copil
De a nu părăsi niciodată valea pe care tatăl lui o numeşte casă.

Din *Sub Saturn*, de William Butler Yeats

capitolul 24

Pentru Pete, totul era o porcărie. Mama lui îl sunase ca să-l anunțe veștile în legătură cu casa și să-i spună cât de greu o să fie pentru Darrah. Îi mai ceruse să facă tot posibilul să fie prezent la cina cu familia împreună cu ea și Rory, însă Pete nu credea că poate să stea la masă și să se uite la ele cum îi frâng inima lui Darrah.

Îi spusese mamei că nu face asta, îi ceruse lui Andy câteva zile libere de la muncă, îi dăduse unui tip de la centrul de dezintoxicare o sută de dolari ca să-i dea voie să-i folosească mașina și se îndreptase spre feribot. Plecând, dădea cu piciorul șansei pe care i-o dăduse Al și știa că la întoarcere trebuia să părăsească locul acela. Și totuși, nu putea să stea pe-aproape atunci când familia lui avea să-i facă așa ceva lui Darrah.

Conducând spre nord fără o destinație exactă, simți un fel de furnicături vechi și cunoscute. Nu droguri, își spuse el. Trebuia să se îndepărteze de această coastă nisipoasă, să se ducă la Maine, unde aerul este răcoros, iar pinii cresc pe promontorii de piatră, la fel ca în Alaska.

Conducând întruna cu radioul pornit, ajunse în Portland în timp record, ținând mereu drumul de coastă și mergând tot spre nord-est. Când obosi în acea primă noapte, trase pe dreapta într-o parcare special amenajată și dormi câteva ore. La prima geană de lumină porni din nou.

Maine îi părea în regulă. Se obișnuise cu frumusețea dură și cu munca grea din Alaska. Temperaturile mai coborâte i se potriveau mai bine. Îi plăcea peisajul și priveliștea porturilor unde se muncea cu adevărat. Chiar dincolo de Damariscotta, se opri la un restaurant,

comandă clătite cu afine și multă cafea. Se gândi să se intereseze și să meargă la o întâlnire. Însă izgoni gândul și conduse mai departe.

Șoselele erau destul de goale în această perioadă a anului. Trecu pe lângă câteva moteluri care îi aminteau de locul unde locuise el, în Dillingham. Încetinind când trecu pe lângă unul dintre ele, se uită îndelung înspre motel. Niște rable în parcare, jaluzele lăsate la toate ferestrele, toate astea îi păreau destul de cunoscute. Însă nebunesc era faptul că vederea unui astfel de loc îi făcu poftă de băutură.

Odată ce începea, era ca o febră care îl cuprindea cu totul, insidioasă. Pielea începu să i se înfioare, aproape ca în sevraj, ca și cum i-ar fi revenit dependența fizică. Pete încercă să se concentreze asupra drumului. Se forță să întoarcă spre Vineyard, gândindu-se că petrecerea probabil se terminase. De-acum, toate lucrurile erau probabil puse pe linia de distrugere, dar el era fericit că nu luase parte la toate astea. Și-o imagină pe Darrah și se înfioră doar gândindu-se prin ce trebuia să treacă acum. Gândul acesta îl făcu să dorească să stea mai mult timp plecat.

Se opri să alimenteze cu benzină dincolo de pod, în Bucksport. Pe când stătea la pompă, văzu câțiva tipi într-o camionetă fără capotă la pompa următoare – se ocupau de pescuitul comercial. Șoferul semăna cu Andy și avea capcane pentru crabi în spate, în camionetă, așa că Pete merse spre ei.

–Hei, făcu el, arătând spre capcanele pentru crabi. Cum merge?

–Merge bine, spuse șoferul. După o iarnă așa de grea.

–Da? făcu Pete.

–Pescuiești?

–Pescuiam, explică Pete. În Alaska.

–Ce anume?

–Somon.

– Ești bun la asta?

– Am câștigat binișor, spuse Pete.

Observă că amândoi beau cafea. Arătau puternici și sănătoși, cam la fel de departe de droguri ca și Andy. Discuția cu ei îl făcu să se simtă stăpân pe el. Motelul mizerabil părea foarte departe.

– Păi, zise șoferul când termină de alimentat, mi-a făcut plăcere să stăm de vorbă. O zi bună!

– Și vouă la fel! le ură Pete.

Intră în magazinul de la benzinărie simțindu-se de zece ori mai bine. Își cumpără o cafea mare cu mult lapte și zahăr, apoi urcă din nou în mașină.

Cerul era albastru strălucitor, foarte senin. Voia să conducă tot drumul până la granița cu Canada aproape de Machias, apoi să se întoarcă pe Vineyard. Astfel Darrah avea timp să-și revină puțin, încât să nu-i fie groază să dea din nou ochii cu ea.

Gândindu-se la Darrah și la cât de mult o iubea, începu să se simtă din nou prost. O privise cu mare admirație când era copil; ea fusese atât de bună cu el, mereu îl luase cu ea peste tot, de două ori chiar îl desenase în romanele ei grafice. Îi făcuse două portrete, fără măcar să-i schimbe numele. Prietenii lui spuseseră că personajul acela era exact ca el.

Dintre toți cei pe care îi dezamăgise, pe lângă părinții săi, Darrah era cea de care îi părea cel mai rău. Ea îi fusese aproape chiar și atunci când era la pământ, parcă îi acorda lui Pete o încredere pe care acesta nu o putea înțelege. După toate astea, iată-l din nou tânjind după autodistrugere, pofta strecurându-i-se pe sub pietre ca un păianjen.

Poate că era un țel prea ambițios să conducă până la graniță. Începu să se gândească la acel motel pe care îl întâlnise în drum. Trecuse și pe lângă multe baruri, multe dintre ele suficient de mizerabile pentru ceea ce avea

în minte. Avea nas pentru amfetamină și pentru genul de locuri de unde putea să și-o procure.

Dintr-odată se afla din nou în lumea terifiantă a îndoielilor: „trebuie sau nu trebuie?" Mereu fusese la fel – făcea o promisiune care avea să dureze o zi, sau o oră, sau încă zece minute. Dar o încălca într-o clipită, exact ca acum, și toate promisiunile lui se duceau pe apa sâmbetei.

Se trezi că trage pe dreapta, așteptând ocazia să întoarcă mașina și s-o ia spre sud, înapoi pe drumul pe care venise. Motelul acela părea să fie locul perfect. Ar fi putut să ia o cameră, să se odihnească. Nu trebuia să iasă să caute amfetamină, dar dacă o găsea acolo din întâmplare, avea să ia atunci o decizie.

Parcurse atât de repede kilometrii înapoi, încât nu-i veni să creadă când văzu firma de neon a motelului, cu două litere lipsă. De data asta, în loc să încetinească doar, trase în parcare. Motelul avea doar un nivel și vreo douăsprezece clădiri mici. Acoperișul se lăsa pe-o parte, câteva ferestre erau acoperite cu placaj de lemn. La recepție, perdelele roșii erau trase la ferestre.

Cele mai dărăpănate mașini pe care le văzuse vreodată era trase lângă blocurile de beton; probabil că vindeau roțile de la ele. Una dintre mașini plecase de când trecuse el prima oară pe aici, dar stând acolo o văzu că se apropie în spatele lui – un Chevrolet albastru, cu pană la un cauciuc, cu luneta spartă și lipită cu scotch. Mașina se târî până la ultimul loc de parcare. Din ea ieși o femeie care se uită la el dintr-o parte, cu teamă, de parcă se aștepta să vadă un polițist.

Pete nu dădu nici un semn, nici că ar fi, nici că n-ar fi. O mai văzuse pe femeia asta până acum și altele o sută ca ea. Era slabă ca un țâr, cu părul slinos, cu ochi de animal hăituit. Avea doi copilași pe bancheta din spate a mașinii, iar el știa că, după ce avea să-i dea jos din mașină, erau norocoși dacă îi hrănea sau le schimba scutecele.

Ea se uită țintă la el, apoi intră în cea mai îndepărtată dintre clădirile motelului. Copilul mai mare, cam de patru ani, trebui să deschidă portiera din spate și să-și ajute fratele mai mic, de vreo doi ani, să se dea jos de pe scaun. Merseră apoi spre ușa căsuței și o deschiseră cu un scârțâit, apoi o închiseră la loc.

Lui Pete îi tremurau mâinile. Ținea telefonul în mână, se uita la el și se întreba de ce nu îl încărcase înainte de a pleca. Bateria era aproape descărcată, dar mai putea da un singur telefon. Formă numărul lui Andy.

–Alo? zise Andy.

–Pete sunt.

–Unde ești?

–În Maine.

Andy inspiră adânc.

–Bine. Ești în regulă?

–Da, dar sunt gata să nu mai fiu.

–Spune-mi ce se întâmplă, Pete.

–Vreau să mă apuc din nou, spuse Pete.

–Ai luat deja?

–Nu.

–Atunci încă mai poți să alegi, îl încurajă Andy.

–Am dat-o-n bară. Am plecat de la Al și n-o să mă mai lase să mă întorc.

–Și ai de gând să lași acest lucru să fie motivul ca să te reapuci?

Pete nu răspunse. Văzu perdelele de la ultima căsuță mișcându-se. Se întreba ce-or face băieții aceia. La Dillingham îi făcea rău să vadă cum își tratau copiii dependenții de amfetamină. Ce-ar fi dacă ar intra ca o furtună, ar lua băieții aceia și i-ar duce la secția de poliție?

Se gândi la Vanessa. Ce fel de tată îi fusese până acum, de când se născuse fetița? În sfârșit o cunoscuse pe Vineyard; o ținuse în brațe, iar ea îl strigase „tati". Își aruncă din nou privirea spre ultima încăpere, își dădu seama

că asta era viața de pierzanie pe care avea să i-o ofere și el fiicei sale dacă reîncepea să ia droguri.

Se gândi la cum fugise de pe Vineyard ca să evite să o vadă pe Darrah atât de rănită. Și se gândi la sine însuși, cât de greu îi fusese să se țină departe de droguri atât de multe zile. Gândul de a se întoarce din nou la asta îi dădu o durere de cap mai mare decât nevoia de amfetamine.

–Mai ești acolo? întrebă Andy.

–Da. O să mi se descarce telefonul.

–Atunci ascultă repede. Uite ce faci: ieși repede de unde ești cât încă sunt la telefon.

Pete își propti telefonul cu umărul. Își adună toate puterile ca să scoată mașina cu spatele din parcare, să dea înapoi și apoi să intre pe Route 1.

–Bine, spuse el. Sunt pe șosea.

–Ai mâncat? Ai dormit?

–Mi-ar prinde bine amândouă.

–Atunci du-te spre următorul oraș decent care-ți apare în drum. Primul lucru, caută un loc de întâlniri. Știi cum să apelezi la ei, așa că asta trebuie să faci. Asigură-te că ridici mâna ca să iei cuvântul, spune-le oamenilor că treci prin clipe grele. Mai stai pe-acolo după aceea, vezi dacă merg la cină. Bine? Mănâncă ceva. Apoi dormi bine și vino înapoi aici.

–Dar... începu Pete.

–Dacă o iei din nou pe drumul cunoscut, spuse Andy, mă tem că nu ne vom întâlni. Știi ce ai de făcut, Pete.

–Bine, încuviință Pete.

–Am nevoie de tine aci, insistă Andy. Mai avem de muncă, trebuie să terminăm ce-am început.

–Cum se simte Darrah?

Andy tăcu.

–O să fie bine.

Momentul perfect: telefonul lui Pete rămase brusc fără baterie. Până ajunse la Camden, soarele cobora după

muntele Battie. Trase la o benzinărie cu cabină telefonică afară. Telefonul îi mâncă mărunțișul, așa că trebui să intre să cumpere un pachet de gumă de mestecat ca să facă rost de alte monede. Formă numărul de la informații.

–Puteți să-mi dați numărul de la Alcoolicii Anonimi din Camden? întrebă el.

Operatorul îi confirmă, iar un robot îi dădu numărul. Lui Pete îi tremurau degetele când tastă. De câte ori mai făcuse asta până atunci? De obicei, până să ajungă la acest tremur avea serviciul telefonic suspendat de mult, ajungea mai slab decât un câine, băutura și drogurile îl îngenuncheau, iar telefonul cu plată local era singura cale de ieșire.

–Alo? se auzi o voce de femeie.

–Caut o întâlnire în zona Camden, spuse el.

–Sunt două în această seară, spuse femeia. Una în Camden, una în Rockland.

–Care dintre ele începe mai repede?

–Este o întâlnire la ora șase și jumătate, la biserica St Thomas din Camden. Adresa este Chestnut Street nr. 33.

–Mulțumesc, spuse Pete, iar zece minute mai târziu își parca mașina, îi saluta pe oameni și intra împreună cu ei la întâlnire.

Acolo găsi cafea, prăjiturele, liste cu participanții. Luă o listă și o băgă în buzunar. Pregătindu-și o cafea, îi salută pe doi bărbați mai în vârstă cu barbă, care arătau ca niște pescari, alcoolici de școală veche, probabil că nu luaseră niciodată droguri în viața lor. Acum stăteau la capătul mesei.

–Ce mai faci? întrebă unul dintre ei.

–Sunt bine, spuse Pete. Dar voi?

–Bine, spuse acesta. Eu sunt Joe, iar el este Turner.

–Eu sunt Pete.

–Ești nou în zonă?

–Doar în trecere. Pete făcu o pauză, apoi continuă: Nu m-am lăsat de mult timp, şi acum îmi vine să iau. Amfetamină.

Cei doi pescari îl bătură pe spate.

–Mă bucur că ne-ai spus, îl încurajă Joe.

–Vino, stai cu noi, îi zise Turner.

Întâlnirea trebuia să înceapă, aşa că îl luară de la masă şi îl aşezară între ei. Pete îşi simţi umerii căzându-i, eliberându-se de o povară îngrozitoare.

Hideaway îşi merita numele. Darrah ştia că bunicii ei o construiseră ca pe o cabană de plajă, iar semnificaţia numelui era bizară. Însă, pentru Darrah, acum era refugiul cel mai nimerit! Închise uşa în urma sa, ascunzându-se de lume. Îşi opri telefonul, deconectă conexiunea la internet. Se gândi chiar să atârne o tăbliţă la uşă pe care să scrie „Nu deranjaţi". O durea foarte tare să-şi dea seama că ar fi fost adresată strict surorilor ei.

Curenţii de aer parcă îi răneau pielea. Orice sunet părea amplificat, făcând-o să tresară. Pământul se deplasase, iar ea se temea că dacă ar face un singur pas, ar putea să alunece de pe marginea lui şi să se prăvălească în hău.

Andy se apropie cu blândeţe. Stătea întinsă pe pat, cu faţa la perete. Îl simţea deasupra ei, văzându-i umbra pe pernă.

–Trebuie să mănânci, o rugă el.

–Nu mi-e foame.

–Îţi fac pâine prăjită.

–Andy...

–Darrah, totul va fi bine.

Ce va fi bine? Simţea că şi-a pierdut locul, nu doar pe insulă, dar şi în propria familie. Atât de multă dragoste pierdută, dusă departe, imposibil de ţinut în loc. Începu să tremure, obosită de atâta plâns.

–Te rog să mănânci, Darrah, spuse el.

–Nu vreau să mănânc. Știu că vrei să mă ajuți, știu... Nu pot să mă sufăr în halul ăsta. Se întoarse cu fața spre el. Lasă-mă să trec prin asta, te rog, și o să fiu bine. Promit.

–O să fii bine, dar n-am de gând să plec și să te las „să treci prin asta", spuse el. Nu înțelegi?

–Ba da. Știu că ai intenții...

Andy scutură din cap. O atinse cu blândețe, dar expresia de pe fața lui trăda încăpățânare.

–Nu am intenții bune. Asta voiai să spui?

–Da.

–Păi, greșești. Nu am deloc intenții bune. Nu vreau să fac o faptă bună.

–Sunt al dracului de nefericită și te trag și pe tine în jos.

El începu să râdă.

–Ești ridicolă. Mă tragi în jos? Te iubesc și te doresc și nu plec până când nu mănânci niște pâine prăjită.

Ea se auzi râzând.

El zâmbi, mângâindu-i părul.

–E ceva mai bine.

–Da, recunoscu ea. Pot să te întreb, de fapt nu vreau să aud asta, dar trebuie să știu, ți-au spus surorile mele când o să se termine toată chestia asta?

–N-am nici cea mai mică idee, spuse el. Sunt prea ocupat încercând să te fac să mănânci.

Îl văzu traversând spațiul mic, apoi el intră în bucătărioara scăldată în razele soarelui. Deschise o pungă de hârtie maronie, din care scoase o pâine. Îl privi apoi punând două felii în prăjitorul de inox și găsind unt și gem în frigider. Când termină de pregătit pâinea, o aranjă cu grijă pentru ea, tăind-o în triunghiuri și așezând-o pe o farfurie.

–Uite, spuse el întinzându-i-o.

Ea se ridică într-un cot și luă o înghițitură.

–Mulțumesc, spuse ea. Mă simt prost că lipsești de la muncă din cauza mea în mijlocul zilei.

–Știi, nu-i așa! întrebă Andy.

–Ce să știu?

–Locul în care lucrez împreună cu Pete, spuse el. Casa aceea de la iazul morii.

–Noii proprietari te exploatează? întrebă ea.

El scutură din cap.

–Nu există noi proprietari, îi mărturisi el. Eu sunt. Și am construit casa pentru tine.

–Andy!

–Pentru noi, se corectă el.

Lui Darrah îi luă ceva ca să înțeleagă totul. Închise ochii, amintindu-și prima vizită la fața locului, când câmpul maroniu și pietrele de râu gri erau acoperite de brumă. El o ținuse de mână, îi arătase pajiștea și stâlpul de hotar. Acum, așa cum stătea întinsă în pat, aproape că simțea briza rece de aprilie și pe el, care îi era alături.

–Vrei să te muți împreună cu mine? o întrebă el.

Ea dărâmă farfuria cu pâine prăjită ca să-l îmbrățișeze, șocată de dragostea și generozitatea lui. Dar dacă nu se va putea ridica la înălțimea așteptărilor lui? Dacă avea prea mult din sângele tatălui ei în vene și, într-o bună zi, avea să plece ca să demonstreze ceva de nedemonstrat lui Andy sau sieși? Însă uitându-se unul la celălalt pe deasupra feliilor de pâine prăjită risipite pe pat, ea simți cum i se liniștește sufletul.

–Ăsta a fost un „da"? întrebă el zâmbind încordat.

–Da, încuviință ea.

El păru atât de ușurat, încât amândoi izbucniră în râs.

–M-ai ținut puțin în suspans, Darrah. Dar așa este bine. Știu că e.

–Și eu la fel. Se opri puțin. Ai ținut totul secret, își dădu ea seama.

–Păi, nu sunt singurul...

Ea aștepta ca Andy să-i explice, dar nu primi nici o lămurire. El o strânse cu putere în brațe.

–Mai bine mă întorc la lucru, spuse el. Dacă ești în regulă singură.

Ea dădu din cap, dezvelindu-se și adunând farfuria și pâinea prăjită.

–Mă ridic din pat.

–Bine. Ne vedem diseară?

–Voi fi aici.

Andy o sărută ușor pe buze. Ea îl urmări plecând și auzi camioneta lui îndepărtându-se. Se îndreptă spre birou, și aproape imediat povestea lui Dulse îi umplu mintea.

Stând la masa de desen, dădu la o parte tableta pentru schițe. Începu să schițeze ceva simplu și cu mișcări de bază, pe o pagină albă: Dulse într-un tren, peste mare.

Dulse era singurul pasager din tren și, croindu-și drum prin multele vagoane spre locomotivă, își dădea seama că nu conducea nimeni trenul. În loc să-i fie frică, se așeza pe locul mecanicului de locomotivă și aștepta să vadă unde avea s-o ducă trenul.

Darrah nu se grăbi să traseze cu cerneală aceste prime tablouri, folosind creioane mecanice Micron cu cele mai subțiri mine pentru a surprinde fragilitatea șinelor de tren pe suprafața oceanului, delicatețea trenului, lung de treizeci de vagoane, cu gâște de mare și păsări cu cioc lat pe acoperiș, cu caracatițe înfășurate pe legăturile metalice fine dintre vagoane, cu crustacee și pești-stea prinși de șinele de tren, cu lujeri de alge lungi care atârnau de parapet.

Sus pe cer – un inel în jurul lunii și straturi de particule de spațiu roșiatice. În loc să anunțe ploaia, chiar inelul lunii începu să toarne picuri de apă, presărând spre pământ o pulbere magică. Cum stătea în locomotivă, Dulse văzu că aerul se umple de o zăpadă ruginie, fiindu-i imposibil să vadă unde avea s-o ducă trenul.

Darrah reveni, șterse liniile trasate cu creionul, adăugă culoare mării și pulberii roșiatice, cu creioane Prismacolor pentru tren și creaturile mării, creind un efect mai moale folosind acuarele și o tușă ușoară din pensulă pentru inelul lunii, o pensulă lată, plată ca să coloreze marea de un verde-albăstrui închis.

Scup o întrerupse zgâriind la ușă. Darrah se aplecă și îl lăsă să intre. Cineva îi legase o fundă albastră la gât, cu un bilețel de hârtie; Darrah o dezlegă și citi biletul cu scrisul de mână al lui Rory: *Darrah, te iubim.*

Puse biletul pe birou, îl strecură sub bărcuța de cositor pe care o luase tatăl său din baraca din port a bunicului său din Cobh. Apoi își făcu un ceai.

Pe o pagină nouă, făcu trei schițe rapide: trenul intrând în portul la Atlantic cu numele de Arcachon, cu mii de scoici agățate de pilonii din debarcader; pe o hartă, portul Arcachon apărea ca și cum un monstru mușcase din coasta Atlanticului din sudul Franței; o dună înaltă cât un munte, cea mai mare dună de nisip din lume.

Numele dunei, La Pyla, apărea într-o bulă deasupra vârfului ei rotunjit, chiar puțin peste nivelului mării. Lăsând în urma ei o dâră de alge verzi și apă sărată, Dulse se plimba printre pinii cu vârfurile răsucite de vânt, uitându-se în sus la duna uriașă, iar plevușca ce-i cădea din buzunare era înhățată de pescărușii. Pulberea de pe inelul lunii căzuse aici, acoperind nisipul alb cu un strat de praf roșiatic.

Dulse începu să urce. Scoase un sac de piele, se așeză pe vine, folosi un os de balenă de culoarea ambrei ca să răcâie stratul de deasupra, vârând pulberea roșiatică a lunii în săculeț. Apoi începu să bată un vânt puternic, făcând particulele roșii să danseze, trimițându-le în aer și în port, amestecându-le bine cu nisipul dunei. Dar până atunci Dulse strânsese deja tot ce-i trebuia.

Darrah trecu cu cerneală peste schița în creion, apoi începu să picteze cu acuarele delicate care să sugereze natura jucăușă a pulberii din spațiu. Și ce însemna pulberea roșie a lunii pentru Dulse? Darrah nu încercă să-și dea seama; abia pictă, apoi începu să haşureze umbre circulare fine ca să indice puterea vântului.

Când termină, deschise ușa – pentru prima oară de când se autoizolase în casă, în urmă cu două zile. Clipi în lumina puternică a soarelui. Scup alergă înaintea ei, pe aleea nisipoasă spre plajă. Darrah puse apărătoarea de vânt și porni după el, desculță.

Trecură peste grătarul de lemn, pe lângă mormântul pisicuței și ieșiră pe nisip. Dunele acestea erau joase și lungi; poteca dintre ele era lată. Darrah se uită după Scup, care alerga în jos, până la malul apei, adulmecând pe linia valurilor, și se juca cu un calcan mort prins printre alge.

Se așeză undeva sus pe plajă, pe nisipul fierbinte, cu dunele în spate. Trecându-și degetele prin nisip, observă o piatră neagră de mică strălucindu-i pe piele. Își dorea să aibă un pieptene din os de balenă, ca Dulse, ca să poată separa scânteierile.

Odată, când erau tineri, Harrison le dusese pe ea și pe surorile ei la Mink Meadows, terenul de golf preferat al tatălui său la Vineyard Haven; puseseră magneți într-un obstacol de nisip, îi plimbaseră pe-acolo și descoperiseră dâre lungi de minereu de fier, particule aproape microscopice magnetizate între ele.

Oare asta era inspirația pentru ultima aventură a lui Dulse? Darrah nu era sigură. Știa doar că ideile îi veneau de undeva dinlăuntru, din propriile experiențe și emoții.

Stând acolo, abia le auzi venind. Dar le simți chiar înainte să le vadă umbrele. Rory și Delia coborâseră de la casa mare și se așezară lângă ea, de-o parte și de alta.

– Te-am văzut, spuse Rory.

– Sunt aici, zise Darrah.

–Tot mai vrei să fii singură? întrebă Delia.

Darrah nu le răspunse. Își amintea în continuare de ziua cu magneții, tot fierul acela pe care îl adunaseră. Îl strânseseră într-o husă de piele a unei crose de golf, pe care Harrison o șterpelise din colecția tatălui său.

–De ce se găsea fier în obstacolul de nisip? întrebă ea.

–Obstacolul de nisip? întrebă Delia.

–Cu Harrison! își aminti Rory. În ziua aceea cu magneții.

–Există fier în tot nisipul, chiar și aici pe plajă, explică Darrah. Însă nu ca în ziua aceea.

–Presupun că am crezut că e de la crosele de golf, spuse Delia. Toate chestiile alea de metal care se loveau de minge. Mă gândeam că bucățele mici au tot sărit și, de-a lungul anilor, s-au amestecat cu nisipul.

Darrah dădu din cap. Avea sens.

–Darrah, începu Rory. Îmi pare rău.

–Și mie, spuse Delia.

–Știu, zise Darrah. Este în regulă.

–Asta sună atât de reținut, spuse Rory tristă. Aș prefera să țipi la noi.

–De ce? întrebă Darrah. La ce-ar folosi?

–Tu ești rănită, dar și noi suntem, continuă Rory. N-am vrut să se întâmple așa. Darrah, nu ne permitem să păstrăm casa așa cum am știut-o și am iubit-o în toți anii ăștia. Cât va mai trece până vom avea nevoie de un nou acoperiș? Dar ferestrele care se zgâlțâie? Chiar și fără taxe, cum să ținem pasul cu reparațiile?

–O iubim prea mult ca s-o lăsăm să se distrugă așa, completă Delia.

O briză calmă aduse sunetul sirenei de pe Normans Land spre plajă. Darrah o auzi și alte amintiri îi reveniră în memorie. Când era foarte mică și familia ei aștepta feribotul, tatăl ei o plimbase pe lângă toate clădirile Institutului Oceanografic Woods Hole, arătându-i

laboratorul pentru balize, unde balize ştiinţifice de patru niveluri – abia recuperate de pe poziţiile lor din Oceanul Atlantic – zăceau pe chei pentru reparaţii sau pentru recuperarea datelor.

–Ce înseamnă date? întrebase Darrah.

–Informaţii, răspunsese tatăl ei.

–Ce fel de informaţii?

–Păi, balizele astea mari sunt plasate în mijlocul mării ca să măsoare vântul, talazurile, înălţimea valurilor şi distanţa dintre un val şi următorul. Vântul dă naştere la valuri, iar aceste balize înregistrează anomaliile valurilor.

–Anom...?

–Variaţiile. Ciudăţeniile, valurile mai puternice. Oceanul nu stă niciodată nemişcat; vântul nu îi dă voie, îi explicase el. Un bun marinar ştie că totul este în schimbare tot timpul.

Şi aşa era. Aşa era şi viaţa. Darrah ascultă atentă la zăngănitul îndepărtat, adus de vânt.

–Am semnat hârtia, spuse Darrah uitându-se la piatra de mică de pe mâinile ei. S-a terminat vânzarea?

–Da, spuse Rory.

–Taxa de moştenire a fost plătită şi au rămas mulţi bani. Bart a scris câte un cec pentru fiecare dintre noi, explică Delia.

Scup veni în fugă cu un os în gură. Darrah îl ridică: de mărimea unei mingi de tenis, probabil că era o vertebră de balenă. Întregul moment părea ireal şi tot ce îşi dorea era să se întoarcă în casă şi să o mai deseneze puţin pe Dulse înainte de a împacheta.

–Vii cu noi? întrebă Rory.

–Nu acum, spuse Darrah.

–Te rugăm, zise Delia. Nu ştii tot despre vânzare. Trebuie să vezi ceva.

–Aţi discutat cu Andy? V-a spus despre casa pe care o construieşte pentru noi? întrebă Darrah.

–Da, răspunse Delia.

–Vino cu noi, o îndemnă Rory ridicându-se în picioare și oferindu-i o mână ca să o ajute să se ridice.

Darrah o lăsă cu mâna întinsă și era foarte evidentă reținerea ei de a le urma. Dacă nu mai era a lor casa, nu era sigură că avea să mai pună vreodată piciorul înăuntru.

–Nu puteți să-mi spuneți pur și simplu aici? întrebă Darrah.

Dar nu aveau să cedeze, așa că merse cu ele. Traversând curtea, văzu camioneta lui Harrison parcată în spatele mașinilor surorilor ei. El stătea întins pe un prosop la soare, dar când le văzu venind, mormăi și-și desfăcu brațele pentru Darrah.

–Bună, dulceață, spuse el. Au fost niște zile de rahat, nu-i așa?

–Da, admise ea.

–Sunt aici pentru tine. Știi asta. Dacă Andy nu ar trage de două ori mai tare la casă, așa cum face, iar surorile tale nu ar fi venit cu planul ăsta sclipitor, ți-aș fi făcut loc la mine, să știi. Ți-aș fi dat patul meu. Sau poate că l-am fi împărțit. Oricum ai fi vrut tu.

–Mulțumesc, Harrison, îi spuse ea.

Casa trebuia să arate la fel ca întotdeauna, însă lui Darrah nu i se mai părea la fel. Ea mătură exteriorul cu privirea, fiecare șindrilă, fiecare oblon, fiecare balustradă de pe verandă, fiecare ochi de geam neatins, întrebându-se ce lipsea. Acum era doar o casă mare cu vedere spre plajă, nu mai era casa familiei ei.

–Este în regulă, spuse Delia.

–Îl aduc eu, spuse Rory, alergând în casă.

Darrah văzu cele patru pisici strânse una într-alta lângă gard; oare le era dor de Dalia? Ea avea sentimentul că așa era, că o căutau pe surata lor. Voia să le strângă pe toate, să le ia cu ea, să le asigure liniștea. Pe Andy nu l-ar fi deranjat, era sigură de asta.

Un minut mai târziu, auzi ușa de plasă închizându-se, o văzu pe Rory ieșind spre ea cu un plic în mână. Cecul, se gândi Darrah. Partea ei din vânzare.

Rory și Delia zâmbiră.

–Le-am spus că nu putem vinde tot, explică Rory.

–La început nu au fost de acord, pentru că este o parte atât de fermecătoare a proprietății, continuă Delia. Dar apoi au acceptat să negocieze.

–Pentru ce?

–Deschide asta, spuse Rory dându-i plicul.

Darrah îl luă cu mâna plină de piatră de mica, lăsând urme negre strălucitoare pe plicul alb.

–Este un act de proprietate, spuse ea citind.

Înainte de a putea digera toate cuvintele, Delia începu să-i explice:

–Am schimbat fâșia de pământ din donație cu aceea pe care se află Hideaway.

–Este aproape de aceeași mărime în metri pătrați, spuse Rory.

–Actul de proprietate este al tău, spuse Delia.

Darrah se uită cu ochii mari la hârtie.

Zâmbetele surorilor ei șovăiră puțin, vrând mai întâi să fie sigure că Darrah este în regulă, că este fericită, că au procedat bine în ceea ce-o privea.

–Hideaway îți aparține, spuse Rory. Nu ar putea fi niciodată a altcuiva.

–Mulțumesc, spuse Darrah înmărmurită de uimire.

–Un singur lucru, spuse Harrison. I-ai rupe inima lui Andy dacă nu te-ai muta în casa pe care o construiește... Jonathan a venit special să-i arate care ar fi cel mai bun loc pentru studioul tău de creație. Ferestre mari care dau spre nord, cu vedere la pajiște.

Darrah se întinse ca să își îmbrățișeze surorile. Rămaseră strâns unite, cu capetele la un loc, nevrând să se mai desprindă.

–Dar pergamentul? întrebă ea în cele din urmă. Trebuie să-l predați împreună cu proprietatea efectivă?

–Nu. Bart și Fitzgerald s-au interesat de asta, îi explică Rory.

–Ar trebui să-l dăm unui muzeu, spuse Darrah. M-am tot gândit la asta. Ce-ar fi să-l trimitem în Irlanda, împrumut, la Castelul Kanturk? Am putea să facem asta în memoria tatei.

–Îmi place ideea, spuse Rory.

–Și mie la fel, fu și Delia de acord.

Darrah se gândi să-l sune pe Tim, să le ajute cu oferta. Ea ar putea să scrie despre povestea tatălui lor, pe care să o trimită la castel împreună cu documentul de proprietate acordat de rege.

–Ascultă, începu Rory. Trebuie să plecăm curând. Nu am putut să plecăm până nu am clarificat toate astea cu tine. Darrah...

–Trebuie să ajungeți acasă. Înțeleg.

–Dacă plecăm, putem să prindem un feribot de seară. Hai să mai intrăm pentru ultima dată în casă, spuse Rory.

–Hai, Darrah, te rog, interveni și Delia

Darrah vru să refuze, dar se răzgândi. Ea și surorile ei intrară în casa mare, iar de această dată știa că este pentru a-și lua rămas-bun. Stând în bucătărie, își dădu seama că încă mai păstra mirosul „de acasă", și probabil că mereu avea să fie așa.

Intrând în sufragerie, priviră afară pe ferestrele dinspre mare. O egretă albă zbura în înalt, cu picioarele galbene atârnându-i în urmă, în drumul ei domol, elegant, spre lacul sărat. Stuful foșni pe poteca dinspre plajă, și iată-i pe cei patru vânători magnifici, cu fețele lor de tigri și ochii de ambră privind din ascunzătoarea de iarbă înaltă.

Darrah se întoarse, se uită pentru ultima dată la camera mare în care familia ei venise de atâtea ori. Își lăsă privirea să se preumble peste vatra focului, peste șemineul

de granit, scaunele de la geam, podelele de stejar tocite de vreme, sfeșnicele de alamă. Se gândi la muzica, la toate conversațiile, sărbătorile și durerile la care fusese martoră această cameră. Atinse în treacăt policioara căminului și atunci știu că este pregătită.

–Ne oprim pe la tine imediat ce ducem bagajele la mașină, spuse Rory.

Darrah dădu din cap. Își sărută surorile și ieși pe ușă. Soarele apunea; Harrison își pregătise un cocktail; îl văzu urmărind cum norii sunt străbătuți de fâșii roșietice de lumină. Scup stătea întins pe verandă alături de el, așa că Darrah nu îi deranjă și merse mai departe grăbită pe lângă fântâna veche, ușa de la pivniță, merii bătrâni și tufele de liliac.

Își dădu seama că Andy venise acasă de la lucru zărindu-i camioneta trasă pe alee. Intră și îl găsi uitându-se pe fereastră.

–Mă întrebam pe unde-oi fi, spuse el.

–Cu surorile mele. S-au ținut tari și au reușit s-o păstreze. Hideaway.

–Știu, spuse el.

–Asta era celălalt secret? întrebă ea.

El se uită la ea cu ochii verzi pătrunzători.

–Trebuia să-ți fi spus imediat. Dar mi-a fost teamă că vei refuza când te voi întreba dacă te muți cu mine. Încă mai poți, acum, că știi.

–Când e gata casa ta? vru ea să știe.

–Intenționez să ne mutăm acolo până în octombrie. Înainte să se facă prea frig.

Darrah merse spre el, trăgându-l aproape de ea. Rămaseră îmbrățișați vreme îndelungată, fără să-și spună nimic. Și le putea imagina pe surorile ei venind aici de-a lungul anilor. Avea să fie mereu legătura lor cu plaja, cu marea, legătura lor una cu cealaltă.

Îi fusese teamă că totul va părea incorect, ireal, după vânzarea proprietății Daggett's Way, centrul universului copilăriei sale. În schimb, se simțea mai ușoară. Avea certitudinea că tatăl ei pornise în călătoria lui plin de dragoste pentru familia sa. Darrah își odihni capul pe umărul lui Andy și se uită în jos, la biroul ei. Razele soarelui întâlneau tăblia biroului dintr-un anumit unghi.

Scăldau în lumină creioanele, pensulele și desenele ei, totul de pe birou. Prinse cu privirea marginea biletului de la surorile ei, *Darrah, te iubim*, ițindu-se de sub bărcuța cositorită.

Darrah le auzi pe Rory și Delia venind să-și ia rămas-bun, oprindu-și mașinile pe alee și coborând în timp ce sporovăiau fericite. Ea rămase în brațele lui Andy, auzind râsetele de afară, fascinată de ceea ce vedea pe birou.

Doar un colț din biletul alb, un fragment din scrisul de mână al surorii sale, se ițea de sub barca de cositor. Alchimia luminii soarelui transformase cositorul șters în veritabil argint strălucitor – singurul obiect pe care îl adusese tatăl ei în America de la bunicul său, o mică barcă de argint care ținea la păstrare cuvintele de iubire ale fiicelor sale, perpetuând în același timp amintirile lungii călătorii pe care o întreprinseseră ele ca să-l aducă înapoi acasă.

mulţumiri

Ca întotdeauna, îi sunt recunoscătoare Andreei Cirillo.

Sincerele mele mulţumiri se îndreaptă şi către Pamela Dorman Books/Viking şi Penguin Books, în special către Pam Dorman, Julie Miesionczek, Clare Ferraro, Kathryn Court, Dick Heffernan, Norman Lidofsky şi minunatele lor echipe de vânzări, Lindsay Prevette, Carolyn Coleburn, Nancy Sheppard, Andrew Duncan, Rachelle Andujar, Stephen Morrison, John Fagan, Maureen Donnelly, Hal Fessenden, Leigh Butler, Roseanne Serra şi Amy Hill.

Îi sunt foarte recunoscătoare lui Ron Bernstein.

Mulţumesc, Amelia Onorato, pentru că mi-ai arătat procesul prin care ia naştere un roman grafic.

Îi sunt recunoscătoare şi lui Jessie Cantrell şi lui Mike O'Gorman. Pisicile mele ar vrea să-i mulţumească în special lui Ted O'Gorman şi lui Hallie Clarke.

Multe mulţumiri pentru Adrian Kinloch.

Mulţumesc, Audrey O'Brien Loggia, pentru că m-ai condus prin Vineyard, Galway şi St.Clerans.

Urări de bine pentru James Lee în Irlanda, cu mulţumiri pentru toate locurile minunate pe care mi le-a arătat.